

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 4)

Contents

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 4)	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02 - 03	6
3. Chương 04	12
4. Chương 05	17
5. Chương 06	24
6. Chương 07	29
7. Chương 08	36
8. Chương 09	41
9. Chương 10	46
10. Chương 11	53
11. Chương 12	58
12. Chương 13	62
13. Chương 14	68
14. Chương 15	74
15. Chương 16	79
16. Chương Kết Phần 1	85
17. Chương Kết Phần 2 (hết Tập 4)	91

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 4)

Giới thiệu

Tóm tắt các phần trước Câu chuyện xoay quanh nhân vật chính là An Hữu Hi – một cô gái mới 17 t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-quan-da-thiep-tap-4>

1. Chương 01

Chương 1

Trong phòng tắm truyền đến từng đợt tiếng nước, Hữu Hi thở nhẹ, ngồi trên giường, có chút gấp gáp.

Nàng kết hôn rồi, hôm nay là đêm tân hôn của nàng, người đàn ông nàng cưới không phải ai khác, chính là Lăng Khiếu Dương.

Nàng còn nhớ rõ giờ khắc hẳn cầu hôn, ở nhà hàng lãng mạn, hẳn vì nàng mà hát tình ca, tay giấu một bó hồng sau lưng, quỳ một gối xuống trước mặt nàng, toàn tâm toàn ý cầu hôn nàng.

Hắn luôn luôn cao ngạo, lạnh lùng cứng rắn, lại có thể làm ra chuyện tầm thường đến nhường này, làm cho Hữu Hi giật mình không ít, có điều chuyện tầm thường tối qua cũng thật động lòng người.

Mọi người trong cả nhà hàng đều nhìn nàng, coi ánh mắt kiêu kia, xem như nàng mà nói ra chữ “không” những người này sẽ dùng ánh mắt chém nàng luôn.

Một người đàn ông anh tuấn như vậy quỳ trước mặt nàng, nếu nàng không quý trọng ắt sẽ hối hận ngàn năm.

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nàng chấp nhận lời cầu hôn của hắn, cũng chỉ hai tháng sau khi nàng từ thời cổ đại trở về.

Thời gian hai tháng này, Lăng Khiếu Dương cũng đã tiến dần từng bước, không biết hắn dùng chiêu số gì, trước tiên đem em trai nàng thu phục, câu nào lời nào cũng đều kêu anh rể Lăng Khiếu Dương, tiểu quý này còn dạy bảo nàng phải chăm sóc tốt cho người đàn ông độc thân này.

Là Lăng Khiếu Dương quá lợi hại, cũng là do tiểu quý kia có tiềm chất Hán gian dễ bị mua chuộc a.

Nàng cũng nhớ rõ, lúc nàng nói với Nhất Thần nàng sắp kết hôn, Nhất Thần cực lực phản đối.

Bởi nàng cùng một người đàn ông quen biết mới hai tháng kết hôn, chuyện như đùa! Là vì Nhất Thần không biết, nàng cùng Lăng Khiếu Dương đâu chỉ mới quen biết hai tháng.

Chuyện duyên phận kiếp trước, nàng sẽ không nhắc lại, cuối cùng khiêu khích hôn Lăng Khiếu Dương một cái, còn vừa cười vừa nói với Nhất Thần, hẳn đối với nàng yêu từ cái nhìn đầu tiên, không thể không cưới.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của Nhất Thần, lúc ấy nàng cũng không biết nói cái gì cho phải, may mắn là, vợ Nhất Thần - Thanh Nhã xuất hiện.

Thanh Nhã, cô y tá nhỏ năm xưa, dưới sự trợ giúp của Dạ Đế, nàng đã từng gặp qua nàng ta một lần.

Hiện tại nàng ta thành thực xinh đẹp, hai tháng nay Hữu Hi cũng tiếp xúc qua với nàng ta vài lần, cảm thấy đôi mắt nàng cũng không tệ lắm, có điều có lẽ là bởi vì quan hệ với Nhất Thần, hai người đều chỉ lịch sự ân cần thăm hỏi, cũng không giao thiệp nhiều, mặc dù Hữu Hi không để ý nhưng Thanh Nhã cũng ít nhiều có chút để ý.

Cuối cùng Nhất Thần cau mày cùng Thanh Nhã rời đi, trước khi đi, không quên cảnh cáo nàng, không thể kết hôn qua loa như vậy được.

Nhất Thần như thế nào cũng không thể đoán được, ngày hắn vừa cảnh cáo nàng xong, Lăng Khiếu Dương liền kéo nàng đi đăng ký kết hôn, hơn nữa vào ngày hôm sau, cũng chính là hôm nay, cử hành một hôn lễ vô cùng long trọng.

Hiệu suất làm việc của Lăng Khiếu Dương không ai bì được, Hữu Hi thán phục, gấp gáp thế này chỉ thông báo với người quen thôi cũng đã khó rồi, huống chi là hôn lễ long trọng như vậy.

Hữu Hi đang nghĩ tới đây, chỗ phòng tắm truyền đến tiếng mở cửa, trong lòng Hữu Hi nhin không được căng thẳng.

Lăng Khiếu Dương đã tắm xong, hẳn... hẳn hiện tại là chồng nàng, nhưng nàng vẫn có chút cảm giác khấn trương, Hữu Hi bọc chăn ngồi cứng đờ trên giường.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, Hữu Hi làm bộ thực bình tĩnh, trông có vẻ như đang nhàn nhã xem sách, có điều một chữ cũng không lọt vào mắt.

Chiếc giường lún xuống, một trận hơi thở nam tính ập đến, hắn đã ngồi trước mặt nàng.

“Em có thói quen xem sách ngược à?”

Giọng nói bốn cột dễ nghe của Lăng Khiếu Dương vang lên bên tai Hữu Hi, mặt Hữu Hi nóng bừng lên, thực là dọa người mà, vội vàng lấy sách đọc ngược cũng không biết.

Ngón tay thon dài của hắn lấy quyển sách gì đó ở trong lòng nàng ra, sau đó đưa lên trước mặt nàng rồi thả xuống.

Tầm mắt nàng dừng trên người hắn, trên lồng ngực rắn chắc, màu da mật ong, điểm xuyết vài giọt nước chưa được lau khô, thực mê người.

“Hữu Hi, em đang hồi hộp sao”. Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo ngọn lửa, hơi thở cũng nhả trên mặt nàng.

“Không có...” Hữu Hi lắc đầu không cần suy nghĩ, phủ nhận lời nói của Lăng Khiếu Dương, quen biết lâu như vậy, lúc đó bọn họ chỉ có hận và hận, nàng chưa từng có ý liếc đến hắn một cái, đừng nói đến chuyện kết hôn, hòa bình thôi cũng đã là quá rồi.

Hắn cầu hôn, nàng đồng ý.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương mang theo thâm tình, đôi mắt đen huyền rực cháy, thân hình nóng bỏng mà rắn chắc, tới gần Hữu Hi, đem thân thể nàng kẹp chặt giữa tấm đệm và cơ thể hắn.

Nụ hôn của hắn mang theo ma lực đến nỗi môi Hữu Hi đỏ mọng lên, dung nhan của nàng vẫn giống như cô gái mười bảy tuổi, thanh nhã, trẻ trung, xuân sắc.

Một trận hôn nóng bỏng qua đi, Lăng Khiếu Dương dụi dụi vào cổ Hữu Hi khàn khàn nói: “Hữu Hi... em cuối cùng cũng là vợ anh!”

“Ừ.” Hữu Hi gật đầu.

“Anh... Rất vui!” Là vô cùng vui vẻ, thậm chí còn kích động muốn nói cho cả thiên hạ biết, An Hữu Hi là tân nương của hắn, là vợ của hắn.

“Em cũng rất vui.”

“Hữu Hi, vì sao lại đồng ý lấy anh?”

Hữu Hi mở to đôi mắt trong suốt, mơ màng nhìn Lăng Khiếu Dương, “Vâng? Không phải anh... cầu hôn sao?”

Hắn cầu hôn nàng liền cưới? Như vậy nếu đổi thành người khác cầu hôn thì sao? Lăng Khiếu Dương không muốn nghe câu trả lời thất bại này, có điều hắn không vội, hắn sẽ chờ.

“Hữu Hi!” Hắn yêu thương gọi.

“Khiếu Dương.” Nàng ôn nhu ngọt ngào gọi tên hắn.

Hắn ngắm nhìn nàng, yêu thương vô hạn thì thầm: “Anh yêu em!”

Hữu Hi cười cười, tay ôm lấy cổ hắn, “Em biết”.

Hắn thổ lộ, chỉ đổi lấy được hai chữ “em biết” của Hữu Hi. Hắn có chút thất vọng, có chút cô đơn, cuối cùng chỉ có thể vô vị cười cười, ngón tay xuyên qua mái tóc đen của Hữu Hi, ngắm nhìn nàng, lại lần nữa hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, lướt xuống phía dưới, bá đạo mà cuồng dã, đoạt lấy hơi thở của nàng.

Hữu Hi có chút hỗn loạn, chìm đắm trong vòng hôn và vuốt ve của hắn, sau đó nàng cảm nhận được vật cứng rắn của hắn, đột nhiên giật mình, mở to hai mắt, tránh được môi Lăng Khiếu Dương, tay chống vào lồng ngực bóng loáng của hắn, đầu gối cũng chống lên, tì vào bụng hắn.

Hắn thở gấp, ánh mắt khao khát mang theo tia nghi hoặc, giọng nói khàn khàn hỏi: “Làm sao vậy?” Nàng khước từ hắn?

Hữu Hi giữ hắn, lắc đầu, “Em, em không thể...” Nàng cúi đầu thở dốc, sắc mặt hồng hào, xấu hổ cùng bất an.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi sắc mặt không phù hợp, trong lòng chợt lạnh, chẳng lẽ, thân thể của nàng vẫn là không thể chấp nhận hắn?

Dù là thời cổ đại kia lẫn hiện đại này, nàng vẫn khước từ hắn sao? Lòng lại đau đớn một hồi, hắn liền thả lỏng Hữu Hi ra.

Có điều, hôm nay là đêm tân hôn của bọn hắn.

“Thực xin lỗi.” Hữu Hi nhìn con mắt đen huyền của Lăng Khiếu Dương hiện lên âm trầm cùng thất vọng, nàng cúi đầu giải thích.

“Ngủ đi, anh ôm em ngủ.” Lăng Khiếu Dương khẽ nhếch môi, cả khuôn mặt lạnh lùng đều là nhu tình, một lần nữa vươn tay ra ôm lấy Hữu Hi. Mặt nàng vùi vào lồng ngực rắn chắc của hắn, nghe được hơi thở nặng nề của hắn, trong lòng không biết nghĩ đến điều gì, không biết bao lâu trôi qua, Hữu Hi đã ngủ, hết như một đứa trẻ, cuộn mình trong lòng Lăng Khiếu Dương, ngọt ngào mà thiếp đi.

Mà Lăng Khiếu Dương lại không tài nào ngủ được, có lẽ nàng không ghét hắn, bằng không sẽ không cưới hắn, nhưng nếu đã cưới hắn, thì vì sao lại khước từ hắn. Đêm tân hôn, Lăng Khiếu Dương một đêm không ngủ.

Tuần trăng mật ở Paris qua đi, ngoại trừ việc Hữu Hi không muốn làm chuyện đó, hai người đều rất tốt đẹp. Nàng không muốn, hắn sẽ không miễn cưỡng. Hắn chiều chuộng nàng, yêu nàng, không muốn ép nàng làm bất cứ chuyện gì, thậm chí muốn đem những thứ tốt nhất dâng lên cho nàng.

Trở về sau tuần trăng mật, Lăng Khiếu Dương rất chu đáo, mang quà về cho Gia Tận.

Gia Tận có ấn tượng rất tốt với Lăng Khiếu Dương, thậm chí có thể nói là sùng bái, bởi vì có một lần, ba người lúc đi ra ngoài chơi, bỗng nhiên lại gặp kẻ cướp đường.

Hắn ta giật lấy túi xách của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương đã tay không đánh ngã bảy tám tên cướp.

Lăng Khiếu Dương lúc đó, trong mắt Gia Tận mà nói không hề nghi ngờ gì chính là một vị siêu cấp anh hùng, tiểu quý tử bảo này cuối cùng cũng sùng bái Lăng Khiếu Dương luôn rồi.

Hữu Hi thậm chí còn cảm thấy, đây không phải là sùng bái Lăng Khiếu Dương, mà là sùng bái vũ lực, có điều Gia Tận có thể thích Lăng Khiếu Dương cũng làm cho nàng an tâm, nàng vốn đang có chút lo lắng Gia Tận và Lăng Khiếu Dương không hợp ở chung.

Gia Tận được nghỉ lễ ở trường liền đến chỗ ở của Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, sinh hoạt cùng nhau.

Có điều hiện tại là thời kì tân hôn của chị gái, Gia Tận cũng rất biết điều, nhận quà xong liền trở về trường luôn, viện cố trường nhập học sớm.

Lăng Khiếu Dương trong lúc hưởng tuần trăng mật đã hoãn lại rất nhiều việc công cho nên giờ phút này hắn đang ở thư phòng khẩn trương làm việc.

Hữu Hi muốn làm tốt bốn phận làm vợ, ở tại phòng bếp bận rộn làm bữa tối, làm bốn món mặn một món canh, bưng lên bàn ăn.

Bày biện xong xuôi, Hữu Hi khẽ mỉm cười, Lăng Khiếu Dương vẫn còn làm việc, có điều ăn cơm cũng rất quan trọng, nàng vội vã dọn dẹp xong rồi đi về phía thư phòng.

Cửa thư phòng không khóa, Hữu Hi hé cửa ra liền nhìn thấy khuôn mặt Lăng Khiếu Dương đang chuyên chú làm việc.

Quả thực hắn rất thu hút, khí chất mạnh mẽ cứng rắn thời hiện đại, anh tuấn cao lớn. Nàng thật không hiểu vì sao hắn vẫn nhớ được những chuyện trước kia, vẫn khuôn mặt đó, hắn là sợ, sợ nàng không nhận ra hắn sao?

Bọn họ rất hợp nhau là đều không nói chuyện trước kia, bây giờ chỉ cố gắng vì tương lai.

Hữu Hi đẩy cửa đi vào, “Còn phải làm việc lâu nữa sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen huyền nhìn nàng, ánh mắt thống hận xưa kia, nay hoàn toàn bị yêu thương thay thế, ánh mắt thâm tình mê người kia khiến người ta thực đau lòng. Hắn cứ nhìn nàng như vậy, Hữu Hi bối rối, dịu dàng nói: “Ăn cơm thôi, ăn xong rồi làm việc tiếp được không?”

“Lại đây” Hắn nói đơn giản, thân mình ngã về phía sau, tựa vào lưng ghế.

Hữu Hi đi đến đứng ở bên người hắn, eo bỗng thấy căng thẳng, nàng đã ngã vào trong lòng hắn.

Hắn vùi vào cổ nàng, hít sâu một hơi, “Em xem có vẻ ngon a”.

Mặt Hữu Hi nóng lên, tay đỡ lấy mặt hắn, hờn dỗi nói: “Đừng làm loạn mà, đồ ăn sẽ nguội mất.”

Đôi mắt đen huyền của Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt hồn nhiên của Hữu Hi: “Hữu Hi, chúng ta cần nói chuyện.”

“Nói chuyện, nói chuyện gì?”

“Nói chuyện, vì sao em không muốn cùng anh.”

Lăng Khiếu Dương còn chưa nói xong, Hữu Hi đã vội đứng lên, bước xa khỏi Lăng Khiếu Dương, tay quơ quơ về phía cửa, “Em quên mất, trong nồi vẫn còn chút canh, anh nhanh ra ăn nha, em ở phòng ăn chờ anh.”

Hữu Hi nói xong thì hết như một con nai hoảng sợ trốn khỏi tầm mắt của Lăng Khiếu Dương.

Nhìn hình bóng Hữu Hi rời đi, Lăng Khiếu Dương trở nên phiền muộn, ngón tay thon dài cào qua mái tóc ngắn, những mong có thể giải thoát đầu óc mình khỏi nhớ Hữu Hi.

Thật đau đầu, nhưng là, Hữu Hi không nói, mà hắn cũng đoán không được. Lăng Khiếu Dương đứng dậy, đá văng chiếc ghế rồi đi ra phía cửa.

Một đêm này, bọn họ vẫn ôm nhau ngủ như trước.

Cuộc sống sau hôn nhân kỳ thật vẫn rất ngọt ngào, mặc dù có điểm không hài hòa như vậy, nhưng cũng không ảnh hưởng gì.

Hữu Hi muốn làm tốt vai trò là người vợ của Lăng Khiếu Dương, vì hắn mà xây dựng một gia đình hạnh phúc ấm áp, cũng là vì chính mình.

Cha mẹ Lăng Khiếu Dương đã qua đời, hơn nữa hắn lại là con một, công ty hắn tự mình sáng lập cũng đã thuộc loại long hổ.

Người thân bên cạnh hắn cũng vì vụ lợi mà quấy rầy hắn, quanh hắn không có đến một chút chân tình.

Lại một ngày mới, Hữu Hi nhận được điện thoại của Lăng Khiếu Dương nói buổi tối sẽ có khách đến.

Người đến là bạn tốt nhất của Lăng Khiếu Dương - Tạ Tấn Thiên, còn có vợ hắn là Thảo Lan, Hữu Hi rất vui mừng, nàng và Thảo Lan tuy rằng quen biết chưa lâu, nhưng quả thực vẫn rất hợp nhau.

Từ sau tuần trăng mật về, Hữu Hi đã nhiều ngày không gặp nàng ấy, nàng lập tức bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Hữu Hi không thích người ta không tuân thủ giờ giấc, cho nên Lăng Khiếu Dương luôn luôn đúng giờ, trừ phi có chuyện quan trọng.

Hữu Hi ước chừng Lăng Khiếu Dương cũng sắp trở về rồi, nàng đã chuẩn bị xong bữa tối, vừa cởi tạp dề xuống đã nghe tiếng cửa mở.

“Hữu Hi!” Lăng Khiếu Dương vừa vào đến phòng khách đã gọi tên nàng, Hữu Hi vui vẻ rảo bước ra phòng bếp.

“Hữu Hi.” Thảo Lan cùng chồng nàng - Tạ Tấn Thiên cũng đến đây, nàng ta nhìn thấy Hữu Hi, thật vui vẻ, muốn ôm chầm lấy Hữu Hi, Hữu Hi cũng nhiều ngày không gặp Thảo Lan, trong lòng cũng rất vui, vừa định ôm Thảo Lan thì dưới chân đã trống không, cả người nàng đã bị Lăng Khiếu Dương ôm vào trong ngực.

“Khiếu Dương.” Hữu Hi then thùng, nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái.

Lăng Khiếu Dương nhìn Lưu Thảo Lan, “Đi ôm chồng em đi, không có việc thì ôm vợ anh làm gì?” Thảo Lan nhíu mày, lắc đầu thở dài, “Hữu Hi, chồng cậu là cái loại gì vậy, nữ nhân cũng không cho ôm?”

Hữu Hi buồn cười nói: “Được rồi, mọi người đi rửa tay đi, em làm xong cơm chiều rồi.”

“Oa, hôm nay có có lộc ăn.” Thảo Lan nói xong, chạy về hướng phòng tắm, Tạ Tấn Thiên cũng chạy theo như cái đuôi. “Anh đi rửa tay với”

Lăng Khiếu Dương vẫn không buông Hữu Hi ra, ngược lại còn cúi đầu, hung hăng hôn môi Hữu Hi, khiến nàng hít thở không thông.

“Đừng ôm lung tung, biết không?” Ánh mắt uy hiếp, ngữ khí đe dọa.

Tay Hữu Hi ôm lấy khuôn mặt Lăng Khiếu Dương. “Anh thật đúng là bá đạo, giống trẻ con quá đi.”

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười khê trông thực mê người.

Tâm tình mọi người cũng rất vui.

Cơm chiều ăn xong, hai người phụ nữ huyền thuyên nói chuyện vẫn chưa xong.

Sau khi ăn cơm, Hữu Hi cùng Lưu Thảo Lan đi tới phòng ngủ, nói chuyện riêng của phụ nữ, không ai được vào.

Cho nên hai gã đàn ông vĩ đại yêu vợ chỉ có thể ngồi ở quán bar trong nhà hàng giết thời gian.

“Thế nào, cảm giác kết hôn... vui vẻ phải không?” Tạ Tấn Thiên uống một ngụm rượu, cười hỏi.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt cổ quái, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tạ Tấn Thiên một cái.

“Làm sao vậy?” Tạ Tấn Thiên chau mày “Hối hận vì kết hôn rồi à?”

Ánh mắt sắc bén của Lăng Khiếu Dương quét qua Tạ Tấn Thiên, thanh âm lạnh lùng nói: “Không phải!”

“Sống không hòa hợp à?” Hắn chỉ là thuận miệng nói hỏi đùa thôi mà.

“Cô ấy... Không cho tớ chạm vào cô ấy!” Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, sắc mặt cổ quái cứng ngắc. Tạ Tấn Thiên sắc rượu phun ra.

2. Chương 02 - 03

Chương 2

Tạ Tấn Thiên phun rượu lên quầy bar, bị ánh mắt âm lãnh của Lăng Khiếu Dương quét tới. Tay hắn lau đi rượu dính trên cằm, vẻ không dám tin nói: “Các cậu... kết hôn lâu như vậy, còn chưa làm chuyện đó?”

Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không... có...” Tạ Tấn Thiên nhớ lại lúc hắn và Thảo Lan mới kết hôn, mỗi ngày đều cùng nhau triền miên không nghĩ tới chuyện rời giường.

Ấy thế mà Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương...! Ha ha, hắn buồn cười quá đi mất. Có điều bạn bè gặp nạn hắn cũng nên quan tâm một chút, nghiêng đầu suy nghĩ một lát hắn đập bàn nói luôn: “Hay là tâm lý cô ấy có chuyện gì khó nói nên mới không chịu làm?”

Nghe lời nói của Tạ Tấn Thiên, Lăng Khiếu Dương chợt ngẩn ra. Tạ Tấn Thiên cũng nhìn hắn lo lắng.

Trong nháy mắt tâm can giống như ở trên mây. Chẳng lẽ Hữu Hi vì tổn thương do hấn gây ra ở thời cổ đại nên bây giờ mới khước từ hấn, nghĩ đến đây lòng hấn chợt lạnh lẽo. Tạ Tấn Thiên nhìn thần sắc tối tăm của Lăng Khiếu Dương liền vỗ vỗ bả vai hấn: “Chuyện liên quan đến phụ nữ thì phải nhẫn nại một chút, uống một chén đi.”

Lăng Khiếu Dương vốn dĩ chuyện gì lúc này cũng đều quên hết, trong lòng vô cùng phiền muộn, càng buồn càng uống.

Hai người đàn ông ở bên ngoài nói chuyện, mà chuyện họ nói đơn giản là về phụ nữ, mà hai người phụ nữ nói chuyện cũng là về đàn ông.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Thảo Lan cùng Hữu Hi từ phòng ngủ đi ra, khuôn mặt Hữu Hi có chút ửng hồng mê người.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, sao Hữu Hi lại có vẻ mặt như vậy? Nếu Thảo Lan không phải phụ nữ chắc hẳn sẽ hiểu nhầm mất... Tạ Tấn Thiên và Lưu Thảo Lan chào từ biệt cặp vợ chồng mới cưới xong, hai người ngồi ở trong xe, Tạ Tấn Thiên gục đầu vào tay lái nhịn không được cười ha ha.

Thảo Lan nhíu mày nghi hoặc nhìn Tạ Tấn Thiên, “Anh có bệnh không đấy, sao vậy?” Tạ Tấn Thiên rất ít cười như vậy. Hấn ta ngẩng đầu lên, ngừng tiếng cười nhìn Thảo Lan, nháy mắt: “Anh có bệnh hay không em còn không rõ hay sao!”

Lưu Thảo Lan làm nũng ôm lấy tay Tạ Tấn Thiên, cười tủm tỉm nói: “Chồng à, có chuyện gì buồn cười vậy? Một người vui không bằng nhiều người vui, nói em nghe một chút đi.”

“Lăng Khiếu Dương kết hôn lâu như vậy... nhưng còn chưa có động phòng.” Tạ Tấn Thiên nói xong lại nghĩ đến bộ mặt buồn bực kia của Lăng Khiếu Dương, hấn lại nhịn không được cười tiếp, “Thật đúng là thánh nhân mà...!”

Lưu Thảo Lan đẩy Tạ Tấn Thiên ra, khoanh tay trước ngực, “Đàn ông chỉ có chỗ ấy là nhanh, anh còn cười nữa! Lần đầu tiên phát hiện anh là người như vậy.”

“Cô gái xấu xa này, dám làm tổn thương anh hả.” Tạ Tấn Thiên nhướn mày ôm lấy Lưu Thảo Lan, định vừa hôn vừa trừng phạt.

Lưu Thảo Lan đẩy Tạ Tấn Thiên ra, “Khiếu Dương không biết nguyên nhân sao?” Tạ Tấn Thiên rút cuộc đã không cười, lắc đầu: “Cậu ta đương nhiên không biết, bằng không sao lại nhờ anh giúp chứ.”

Lưu Thảo Lan nhíu mày, “Sao? Anh rất có kinh nghiệm với phụ nữ à?”

“Không, không có.” Tạ Tấn Thiên lắc đầu, liên tục phủ nhận.

Lưu Thảo Lan liếc Tạ Tấn Thiên một cái, tình sử phong lưu của hấn nàng không phải không biết. “Về nhà thôi, em mệt rồi!” Tạ Tấn Thiên thực sự rất hối hận, hối hận sao không quen biết Thảo Lan trước thời gian phong lưu đó, lại sợ Thảo Lan “ghét bỏ”, lập tức ngoan ngoãn khởi động xe lái về nhà.

Lưu Thảo Lan ngồi trong xe, nhíu mày nhớ lại chuyện nàng cùng Hữu Hi đã nói trong phòng. Nàng nghĩ thâm vắn đề này rất lớn. Bọn họ cũng không lạ gì cá tính Lăng Khiếu Dương, bá đạo, lạnh lùng, nhạy cảm mà mạnh mẽ, nếu hấn biết Hữu Hi... Thảo Lan không dám nghĩ nữa, lau lau trán, có phần vì Hữu Hi mà lo lắng.

Sau khi vợ chồng Tạ Tấn Thiên đi rồi, hai người cũng đi tắm rồi nghỉ ngơi. Giấc ngủ - đối với Lăng Khiếu Dương mà nói đã biến thành dày vò. Hấn thích ôm thân thể Hữu Hi, cảm nhận sự tồn tại của nàng, cảm nhận nàng thực sự ở bên hấn, ôm ấp hấn. Mà Hữu Hi dường như cũng thích được hấn ôm, nàng nằm trong lòng hấn ngủ rất ngon, đáng vẻ đặc biệt bình yên, có khi khuôn mặt nhỏ nhắn vô thức cọ xát vào ngực hấn, trêu chọc điểm yếu của hấn, làm cho cả thể xác và tinh thần hấn đều bị dày vò mà nàng lại hồn nhiên ngủ không biết gì.

Ví dụ như lúc này đây, hương thơm của nàng tràn ngập trước mặt hấn, bàn tay mềm mại nhỏ bé vô thức lướt qua da thịt trước ngực hấn, chân đưa lên vô tình mà như cố ý để ở vị trí nhạy cảm của hấn.

Lòng không yên, máu huyết sôi sục, khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương vừa khao khát vừa nhẫn nhịn.

Thật hắn rất muốn chiếm hữu cô vợ nhỏ của hắn một phen, nhưng... hắn không thể. Lăng Khiếu Dương nhẹ nhàng gỡ tay Hữu Hi ra, chân dài bước xuống giường, thoát khỏi bầu không khí như tra tấn này.

Tiếng cửa mở đánh thức Hữu Hi, nàng tỉnh dậy thấy bên người trống không. Người nằm bên cạnh đã biến mất.

Dụi dụi mắt, Hữu Hi mơ màng. Nàng đã quen ngủ trong lòng hắn, giờ phút này... mất đi vòng ôm của hắn nàng cũng không buồn ngủ nữa, lại hơi khát. Hữu Hi ra khỏi phòng ngủ, muốn lấy một cốc nước uống, lại nghe trong phòng tắm vọng đến tiếng nước ào ào.

Hơn nửa đêm rồi còn tắm gì nữa? Hữu Hi tràn đầy khó hiểu, đi vào nhà bếp rót một ly nước uống.

Lúc nàng ra khỏi nhà bếp thì nhìn thấy Lăng Khiếu Dương quần khăn tắm, đầu tóc ướt sũng đi ra, trong tay cầm khăn bông trắng lau tóc.

“Anh làm em tỉnh giấc à?” Lăng Khiếu Dương cũng nhìn thấy Hữu Hi, động tác tay dừng lại, đôi mắt đen huyền dưới ngọn đèn nhìn thoáng qua Hữu Hi. Đai áo ngủ của nàng đã tuột xuống, lộ ra một mảnh mê người... mắt hắn vừa nhìn thấy thì thắt lưng đã cảm thấy nhức nhối, chẳng lẽ còn phải tắm nước lạnh thêm lần nữa?

“Không có... em... chỉ hơi khát thôi, dậy uống nước.” Hữu Hi trả lời lại, khó hiểu nhìn Lăng Khiếu Dương, “Trước lúc ngủ không phải anh đã tắm rồi sao, sao giờ lại tắm nữa?”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt cứng đờ, “Nóng trong người!”

“Nóng sao?” Hữu Hi nhú mày, nàng còn cảm thấy lạnh mà.

“Ngủ đi.” Lăng Khiếu Dương duỗi tay ra xoa xoa tóc, giấu đi vẻ mặt cứng ngắt đoạn xoay người đi về phía thư phòng.

“Muộn thế này rồi anh còn muốn làm việc sao?” Hắn không đi ngủ sao? Sao lại đi về phía thư phòng?

Lăng Khiếu Dương không quay đầu, nói qua loa: “Em ngủ trước đi, anh còn việc chưa xử lý xong”

“Ngày mai xử lý không được sao? Không ngủ như vậy cơ thể sao chịu được.” Hữu Hi tiến về phía trước, cố chấp kéo tay hắn lại, chợt cảm thấy tay hắn rất lạnh, “Không phải anh bị bệnh chứ, sao lại lạnh như vậy?” Hữu Hi rất lo lắng đi đến trước mặt hắn, tay muốn sờ trán hắn, ánh mắt Lăng Khiếu Dương nóng rực nhìn chằm chằm Hữu Hi.

“Hữu Hi...!” Giọng hắn nghẹn lại.

“Vâng?” Hữu Hi vẫn không biết.

“Anh không bệnh!”

“Vậy sao cơ thể anh lạnh như băng vậy?”

Tắm nước lạnh có thể không lạnh sao? Hắn nghẹn giọng lại nói: “Hữu Hi, đừng dụ hoặc anh biết không!”

Hữu Hi sững sốt một chút, nàng cũng đã nhận ra ánh mắt nóng bỏng của Lăng Khiếu Dương. Nàng nhìn theo tầm mắt hắn cúi đầu xuống, thấy áo ngủ của mình đã tuột ra gần hết... mặt nóng bừng lên, tay chân luống cuống cài lại đai áo, “Em... em đi ngủ đây, anh làm sớm rồi còn vào nghỉ ngơi”

Hữu Hi cuống quýt về phòng ngủ, nhào vào chiếc giường lớn mềm mại, tuy rằng ở cổ đại bọn họ đã từng có quan hệ xác thịt, cũng không phải nàng ngây thơ cố ý nói thêm nữa, chỉ là nàng hơi sợ... Ai da... nàng thở dài, dùng chăn trùm lên đầu.

Lăng Khiếu Dương ở phòng khách cũng ném khăn tắm xuống, có chút buồn bực đi về hướng thư phòng.

Hữu Hi... Em thật đúng là tiểu yêu nữ mà!

Chương 3

Lăng Khiếu Dương - bất luận thân phận, địa vị hay dung mạo tuyệt đối đều là mơ ước của nhiều cô gái.

Các nữ nhân viên của công ty nghe nói Lăng Khiếu Dương kết hôn không biết bao nhiêu trái tim tan nát. Lăng Khiếu Dương không nói không cười giống hàn băng vạn năm cũng đã đủ làm cho bao nhiêu cô mê mệt nhưng cùng lắm chỉ dám thầm thương trộm nhớ.

Có điều từ sau khi ông chủ lớn này kết hôn, núi băng này có phần tan ra, thậm chí có người may mắn còn có thể nhìn thấy khóe môi Lăng Khiếu Dương lưu lại nét cười.

Người ta nói hôn nhân là nắm mờ, nhưng nhìn Lăng Khiếu Dương như vậy chẳng giống kẻ nhảy vào phần mộ chút nào, rõ ràng là như gió mùa xuân...

Ai nấy không khỏi có chút khâm phục, chủ tịch phu nhân rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể bắt giữ được trái tim băng giá của ngài chủ tịch.

Ở nhà, Hữu Hi đang say sưa đọc tiểu thuyết lãng mạn đột nhiên nhận được điện thoại của Lăng Khiếu Dương. Hắn nói buổi trưa tự nhiên lại muốn ăn cơm xương hầm nòng lăm, Hữu Hi đương nhiên lập tức bắt tay vào làm cơm xương hầm thơm phức, dùng hộp cơm giữ ấm đi ra gara của họ.

Tài xế của Lăng Khiếu Dương đã chờ sẵn dưới lầu, ông Trương tài xế là người đàn ông gầy khoảng 40 tuổi, nhìn thấy Hữu Hi liền hiền lành cười, mở cửa xe, “Mời phu nhân lên xe ạ.”

“Vâng, cảm ơn bác!” Hữu Hi cười lại, xoay người ngồi vào chiếc xe hạng sang. Đây là lần đầu tiên nàng đến chỗ Lăng Khiếu Dương làm việc.

Lão Trương cũng lên xe, không cần phải nhiều lời nữa, từ khi quen biết lão Trương tới nay Hữu Hi cũng hiểu tình tính của ông ấy với Lăng Khiếu Dương có chút giống nhau, trầm mặc ít lời, bình tĩnh sâu lắng, khí chất bất phàm, có cảm giác không giống với một người tình nguyện làm chuyện tầm thường thế này.

Đi được chừng 10 phút, xe dừng lại trước một tòa cao ốc, Hữu Hi biết tòa cao ốc này nhưng chưa bao giờ đi vào.

Hữu Hi bước vào trong đại sảnh, đi về phía cô lễ tân.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Tiếp tân là một cô gái xinh đẹp, cô ta nở một nụ cười chuyên nghiệp quan sát Hữu Hi.

“À, tôi tìm Lăng... tôi tìm chủ tịch của các cô.”

“Cô có hẹn trước sao?” Cô nàng xinh đẹp bắt đầu lộ ra vẻ hồ nghi, hai mắt đưa qua đưa lại đánh giá Hữu Hi.

Một cô gái cầm trong tay hộp thức ăn tìm chủ tịch, trẻ trung, xinh đẹp, có khí chất, thanh nhã giống như hoa bách hợp, trong trí nhớ cô chưa từng thấy qua nhân vật như vậy.

“Vợ gặp chồng còn phải hẹn trước sao? Là chủ tịch các cô để tôi đến.”

“Chủ tịch để cô đến, xin hỏi cô là...?”

Thật đúng là tiếp tân! Hữu Hi cười nhẹ nói: “Tôi là vợ anh ấy.”

Cô gái xinh đẹp tròn mắt. Vị này chính là phu nhân của chủ tịch sao? Cô ta miễn cưỡng cười, sau đó gọi điện thoại, liên tục nói chuyện, cuối cùng càng cười tươi hơn nói với Hữu Hi: “Chủ tịch ở tầng mười sáu, mời phu nhân lên ạ.”

“Cám ơn!” Hữu Hi gật đầu mỉm cười, đi về hướng thang máy.

Vào trong thang máy Hữu Hi không để ý cô tiếp tân xinh đẹp kia kích động gọi điện thoại.

“Này, là Tiểu Lệ à... tớ vừa nhìn thấy chủ tịch phu nhân.”

“Oa, thật vậy sao? Ở đâu?”

“Lên tầng 16 rồi.”

Cô nhân viên Tiểu Lệ “hả” một tiếng, cúp điện thoại chạy đi, hô lớn: “Chủ tịch phu nhân đã tới.”

Cứ như vậy, một đồn mười, mười đồn trăm, công nhân viên chức cả tòa nhà đều biết chủ tịch phụ nhân xuất hiện.

Hữu Hi đi thang máy, nàng phát hiện sau khi đi được ba tầng là thang máy ở mỗi tầng đều mở ra, mà ở cửa thang máy lại đứng đầy người, họ nhìn về phía nàng cười. Hữu Hi không biết cho nên cũng cười lại.

Thấy những người đó không vào thang máy nàng mới tiếp tục đóng cửa thang máy, đóng mở một hồi, rốt cuộc nàng đã đến tầng mười sáu.

Chuyến đi thăm ngày hôm nay của Hữu Hi phải nói là ngày nàng cười nhiều nhất, nhân viên công ty thật hiếu khách.

Hữu Hi tìm được phòng có đề phòng chủ tịch liền gõ cửa.

“Vào đi!”

Bên trong vọng ra giọng nói dễ chịu của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi đẩy cửa vào, còn chưa kịp thấy rõ cái gì đã rơi vào vòng ôm rộng rãi quen thuộc, những nụ hôn cũng tới tấp mà đến mang theo mùi vị đặc trưng của Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi bị hôn đến tay chân nhũn ra, hộp thức ăn trên tay cũng suýt rơi xuống đất.

Trời ạ! Nơi này là văn phòng mà! Lỡ có người đi vào thì làm sao bây giờ? Hữu Hi mơ hồ cuối cùng cũng tìm được một tia lý trí, đẩy Lăng Khiếu Dương ra khỏi những nụ mạnh mẽ triền miên.

“Sao đến chậm vậy?” Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt oán giận, ôm lấy eo Hữu Hi tiến về phía bàn làm việc.

Hữu Hi bĩu môi, đem hộp thức ăn đặt lên bàn, “Gặp nhân vật lớn như anh thật không dễ dàng, giống gặp nguyên thủ quốc gia quá!”

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương tràn đầy yêu thương cùng vẻ thỏa mãn vì gian kế đã thực hiện được, hẩn ngồi ở chiếc ghế da rộng, hai tay duỗi ra, ôm Hữu Hi ngồi vào trong lòng mình.

Tay Hữu Hi mở hộp cơm, một làn hơi nóng tỏa ra, “Vẫn còn nóng, mau ăn thôi.”

“Bón anh ăn.” Đôi mắt phượng hẹp dài của Lăng Khiếu Dương lóe lên tia mờ ám, vẻ mặt lạnh lùng bốn cột.

Hữu Hi hơi buồn cười, cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng thịt hầm đưa đến miệng Lăng Khiếu Dương.

Lúc này vọng đến một hồi gõ cửa. Hữu Hi buông đũa, vội vàng muốn rời khỏi đùi Lăng Khiếu Dương, chưa kịp rời xuống thì hai cánh tay Lăng Khiếu Dương đã lại siết chặt vòng eo Hữu Hi làm cho nàng không thể động đậy, đoạn hẩn trầm giọng nói: “Vào đi.”

Cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp mặc đồ công sở đi đến, khuôn mặt không cười, như tảng băng lạnh lùng, tóc chải vuốt ra sau, dáng người hấp dẫn, khuôn mặt mê người.

Tay nàng cầm một tập tài liệu, sắc mặt mong chờ đi đến trước mặt Lăng Khiếu Dương, “Tài liệu này cần chủ tịch kí ạ”

Nàng ta nói xong liền cúi người, đem văn kiện đặt trước mặt Lăng Khiếu Dương, sau đó nhìn về phía Hữu Hi, “Vị này là vợ chủ tịch sao?”

Lăng Khiếu Dương không nói lời nào, cúi đầu xem tài liệu, Hữu Hi ngồi trên đùi hẩn hơi thẹn thùng nhưng vẫn mỉm cười nói: “Xin chào.”

Nàng ta hỏi: “Cô uống cafe nhé?”

Hữu Hi lắc đầu: “Không, cảm ơn.”

Nàng ta nhìn Hữu Hi, cười nói: “Thì ra chủ tịch phụ nhân trẻ tuổi như vậy, mới nhìn thấy giống học sinh, ra là chủ tịch thích nữ sinh.”

Câu này ngụ ý nói rằng nàng trẻ con, có điều nàng ta là trưởng phòng, khẩu khí ăn nói cũng không giống cấp dưới.

Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi chậm hiểu như vậy thì sâu trong lòng có chút mất mát. Rõ ràng nàng cảm nhận được cô gái này đối với mình có địch ý mà!

Hữu Hi chưa kịp đáp lời Lăng Khiếu Dương đã ký xong, hất để hợp đồng trên bàn, nhìn cô gái lăm điều kia một cái: “Quả thật tôi không thích người nhiều tuổi, nếu không có việc gì nữa thì cô ra ngoài đi.”

Cô trưởng phòng sắc mặt cứng đờ, cầm lấy hợp đồng, xoay người rời đi.

“Cơm nguội mất rồi.” Hữu Hi cúi đầu than thở một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hờn giận.

“Sao vậy? Giận à?” Lăng Khiếu Dương hôn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hữu Hi, tức giận thì cứ nói thẳng là vì ghen đi.

“Không phải anh định chọc tức người ta sao?” Hữu Hi giữ lấy khuôn mặt tuần tú của hân, đừng nói nàng không biết về mặt này Lăng Khiếu Dương rất nham hiểm.

“Vậy em không giận sao?” Môi Lăng Khiếu Dương lại quay sang công kích cái cổ trắng nõn của Hữu Hi.

Bàn tay mềm mại của Hữu Hi nâng khuôn mặt tuần tú của Lăng Khiếu Dương lên, trong lòng không khỏi muốn cười. Nàng đã biết việc hân muốn ăn cơm hầm là giả, còn việc muốn cô nàng có ý đồ với hân lùi bước mới là thật.

“Em từ vợ anh thành tấm bình phong từ bao giờ vậy hả, Lăng Khiếu Dương? Mặt anh càng ngày càng dày đó nha.”

“Vợ là vợ, sao lại là bình phong được!” Lăng Khiếu Dương cười gian. Chính là hân muốn dụ Hữu Hi nói to lên rằng nàng là vợ của Lăng Khiếu Dương, là vợ hân, hân muốn nhìn đáng về nàng để ý hân, nhưng có vẻ phản ứng không như mong đợi cho lắm.

“Cái cô trưởng phòng kia thích anh à?” Hữu Hi dài giọng hỏi.

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt chăm chú nhìn Hữu Hi, nói nghiêm túc: “Hữu Hi, em uống phải thuốc gì thế, sao tự nhiên thông minh vậy? Chuyện này mà cũng bị em nhìn ra?”

Người mù cũng có thể nhìn ra mà! Địch ý rõ ràng như vậy mà nhìn ánh mắt Lăng Khiếu Dương lại có vẻ khó chịu nữa.

“Cô ấy theo anh nhiều năm rồi mà anh cũng không động lòng sao?” Hữu Hi đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt trắng hồng chợt đỏ lên, cuối cùng buồn bã nói, “Cô ấy xinh đẹp như vậy, lại là trợ thủ đắc lực của anh... còn em... chỉ là một đứa trẻ con...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sầu não của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương vội nói: “Anh thích em trẻ con như vậy, ai cũng không thể xen vào.” Nói xong lại cắn cắn cổ Hữu Hi.

“Đừng làm loạn mà.” Hữu Hi cảm thấy nhồn nhột, né tránh Lăng Khiếu Dương, “Em có việc muốn nói với anh.”

Môi Lăng Khiếu Dương lần theo cổ đến môi Hữu Hi, giọng khàn khàn hỏi: “Chuyện gì?”

Cả người Hữu Hi khô nóng, Lăng Khiếu Dương vừa hôn vừa trêu chọc nàng làm nàng thở không ra hơi: “Em muốn đi học!”

Lăng Khiếu Dương giật cả mình, “Đi học?”

“Đúng vậy.” Hữu Hi gật đầu nhìn hân. Chuyện nàng muốn đi học quả nhiên làm hân phản ứng mạnh.

Lăng Khiếu Dương nhú mày, vẻ mặt kiên quyết: “Không được.”

Hữu Hi không chịu: “Nhưng vừa rồi anh chẳng nói anh thích nữ sinh sao?”

Được lắm! Bị Hữu Hi bắt bẻ, sắc mặt Lăng Khiếu Dương âm u, giọng nói lạnh lùng: “Được, anh giúp em liên hệ với đại học.”

Hữu Hi lại nói: “Khiếu Dương, ý em là em muốn học trung học.”

Học sinh trung học! Lăng Khiếu Dương giống như bị tạt gáo nước lạnh vào mặt, thế thì hẳn thành cái gì, ông chú à?

Hữu Hi khẽ tựa vào lòng Lăng Khiếu Dương, dụi dụi làm nũng: “Em sẽ đền đáp anh mà.”

Đi học! Hình dáng hiện tại của Hữu Hi chính là hình dáng của một thiếu nữ mười bảy tuổi, đúng là độ tuổi đẹp nhất.

Liệu có thằng nhóc chết giấm nào viết thư tình cho Hữu Hi không? Liệu có đứa nhóc nào theo đuổi Hữu Hi không, lẽ như... Hữu Hi chê hẳn già... càng nghĩ trong lòng lại càng không yên.

Kỳ thật hẳn hẳn không thể đem Hữu Hi giấu đi không cho người khác nhìn thấy, nhưng... Hữu Hi là người, lại là người hẳn yêu, nàng muốn gì hẳn cũng đều đáp ứng, tâm trạng lo lắng buồn bực đành phải nén xuống, hẳn nói bằng giọng thỏa hiệp: “Anh sẽ sắp xếp.”

Hữu Hi cười ôm lấy cổ Khiếu Dương, vui vẻ hôn hẳn một cái, “Cám ơn chồng”.

Chỉ một cái hôn, một tiếng “chồng” lại có thể làm Lăng Khiếu Dương thoải mái đi nhiều, “Đi thôi, đi ra ngoài ăn cơm.”

“Vâng!” Hữu Hi vui vẻ gật đầu.

Lăng Khiếu Dương quả không nuốt lời, hẳn vì Hữu Hi mà nhanh chóng liên hệ với một trường trung học có tiếng. Vốn dĩ có thể đi học ngay nhưng Lăng Khiếu Dương quyết định lui lại một tuần. Hẳn không dám tưởng tượng ra bộ dáng vợ hẳn mặc đồng phục học sinh... Hữu Hi lại háo hức đến mức đếm từng ngày trên đầu ngón tay... một ngày... hai ngày... ngày mai là nàng có thể đi học rồi.

Mong đợi quá đi!

3. Chương 04

Chương 4

Trước cổng trường trung học Chí Hồng xuất hiện một chiếc xe hơi hạng sang đen tuyền kéo theo rất nhiều sự chú ý của học sinh trong trường. Bọn họ đều xôn xao bàn tán không biết đây là nhân vật lớn nào.

Có thể thấy ngay đó là mỹ nữ.

Đúng lúc này cửa xe mở ra, một người mặc đồng phục nữ sinh trường trung học Chí Hồng xuống xe, khuôn mặt thanh nhã, khí chất bất phàm, tóc đen thả ngang lưng càng thêm phần xinh đẹp.

Các nam sinh đều dán mắt vào người Hữu Hi, vừa định xáp lại gần đã thấy một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ bước xuống từ cửa xe bên kia, vài người liền nhanh chóng rời đi.

Các nữ sinh không khỏi chuyển tầm mắt sang Lăng Khiếu Dương, chụm đầu ghé tai nhau, vẻ mặt hưng phấn.

Trong khi đó, ngoài những âm thanh líu ríu còn có vô số ánh mắt thèm nhỏ dài bắn thẳng về phía Lăng Khiếu Dương.

Càng lúc càng nhiều người tụ tập vây lấy Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương và chiếc siêu xe.

Mấy người này đang đến vườn bách thú xem gấu trúc đấy à! Hữu Hi nhin không được than thầm. Lăng Khiếu Dương! Anh thật đúng là đồ tai họa mà! Anh mà còn đứng ở đây nữa mọi người cũng chả vào học nữa mất! Nàng nói với Lăng Khiếu Dương: “Em tự vào được rồi, anh cứ đi đi.”

Lăng Khiếu Dương chính là muốn một cái hôn tạm biệt nhưng nhìn Hữu Hi như vậy chắc không khả năng rồi, hẳn bình tĩnh nói: “Tan học anh tới đón em.”

Hữu Hi vội vàng nói: “Không cần, để em đi xe bus về.”

“Anh tới đón em”. Khẩu khí của Lăng Khiếu Dương không hề suy chuyển.

Hữu Hi xịu vai xuống, “Vâng!”, nàng không thuyết phục được hắn.

“Vào đi!” Lăng Khiếu Dương nói xong liền ấn một nụ hôn lưu luyến lên trán Hữu Hi.

“Oa” Các nữ sinh có chút kinh ngạc lẫn tò mò về mối quan hệ giữa Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương. Xem dáng vẻ của bọn họ, Hữu Hi trông chừng mười sáu tuổi thôi mà Lăng Khiếu Dương đã có dáng vẻ của một người đàn ông trưởng thành. Một cái hôn như vậy có ý nghĩa gì? Bạn trai, chú, hay là cha của nàng?

Hữu Hi cảm thấy trên trán nóng nóng, mặt thẹn thùng, “Em vào đây.” Nàng cũng không muốn ở trước đồng đẳng quần chúng mà cho hắn một cái hôn nồng nhiệt, sẽ thành đứa trẻ hư mất! Nói xong nàng vội vàng vàng đi vào khuôn viên trường.

Hữu Hi đi vào cổng, vừa đi vừa nghĩ nàng nhất định phải nói rõ với Lăng Khiếu Dương về sau nàng sẽ tự mình đến trường. Nàng đã hai mươi hai tuổi rồi, không phải trẻ con nha!

Lớp 11.

Tiếng chuông báo vào học vang lên.

Hữu Hi theo chủ nhiệm lớp đi vào lớp học, nàng nhìn các bạn – thực ra là các em học sinh - cười chào.

Thấy chủ nhiệm đến, mọi người vội vàng trở về vị trí, sau đó tầm mắt đều dừng lại trên người cô nữ sinh mới đến đánh giá.

Chủ nhiệm lớp cười tủm tỉm nói: “Đây là bạn An Hữu Hi, từ nay chính là bạn học của các em. Mọi người nhớ hòa nhã với nhau nhé.”

Hữu Hi mỉm cười: “Chào mọi người, tớ là An Hữu Hi, rất vui được học chung với mọi người.”

Chủ nhiệm lớp mỉm cười gật đầu rồi chỉ về phía bàn trống ở giữa, “Bạn An, em ngồi ở chỗ đó đi.”

Hữu Hi gật đầu đi đến chỗ bàn trống kia, phát hiện người ngồi cùng bàn với mình đang gục xuống bàn ngủ.

Chủ nhiệm lớp giới thiệu Hữu Hi xong liền xoay người ra khỏi lớp học. Các học sinh khe khẽ bàn luận, có vẻ như là bàn luận về bạn học mới. Hữu Hi trong lòng hào hứng chờ đợi buổi học đầu tiên của nàng sau bao nhiêu năm.

Chỉ chốc lát sau một thầy giáo lớn tuổi bước vào, trên mắt đeo một cặp kính rất nhỏ nhả.

Tiết đầu tiên là anh văn, Hữu Hi cũng có chút căn bản nhưng vẫn phải gắng hết sức nghe, có điều nàng có mang máy ghi âm, sau khi trở về có thể nghe lại được.

Trên lớp học Hữu Hi luôn mỉm cười, chăm chú nghe giảng, giấc mơ của nàng nàng đang từ từ thực hiện. Thật tuyệt vời!

Một ngày học kết thúc, quan hệ giữa Hữu Hi và bạn học cũng dần dần tốt lên, mọi người đều hỏi han xem nàng đến từ đâu, vì sao chuyển trường. Hữu Hi lựa lời mà đáp, chẳng qua có những điều không nên nói nàng sẽ lược bớt đi.

Chỉ là người ngồi cùng bàn với nàng thật sự rất kỳ quái, nếu nàng nhớ không lầm thì anh chàng ngồi cùng bàn với nàng dù là đang học hay tan học luôn úp mặt nằm ngủ trên bàn mà thầy giáo cũng không có vẻ bực mình, không hề trách tới.

Sau khi tan học các tổ học sinh dần rời đi, người ngồi cùng bàn mới đột nhiên tỉnh lại, lúc này Hữu Hi mới thấy khuôn mặt cậu ta dễ nhìn, cao ngạo ngang bướng, giống một đứa trẻ nghịch ngợm, chỉ là trên mặt cậu vẫn có vẻ ngái ngủ. Nàng vừa định qua đó chào hỏi thì người ngồi cùng bàn đã lộ vẻ mặt khó chịu đi ra khỏi lớp, thực là cái tên kỳ quái mà!

Hữu Hi xếp lại cặp sách chuẩn bị về nhà, vừa đi đến chỗ rẽ thứ hai liền bị hai nữ sinh ngăn lại.

Nàng nhìn mấy nữ sinh này, cảm đầu là một người nữ khoanh tay trước ngực, đầu hất cao, mái tóc cắt ngắn lồm chồm, mấy nữ sinh đứng phía sau hết như vệ binh. Ánh mắt bọn người này nhìn nàng không chút tốt

đẹp gì. Sao họ lại nhìn nàng như vậy? Vì sao muốn chặn đường nàng? Hữu Hi không nghĩ nhiều nữa, có điều bọn họ vẫn ngáng đường nàng.

Hữu Hi ngẩng đầu hỏi, “Có việc gì sao?” Ra ngoài chậm quá, Lăng Khiếu Dương lại sốt ruột mất.

“Mày chính là con thanh thuần ngọc nữ gì đó mới đến đây hả?” Nữ sinh cầm đầu kia lớn giọng hỏi.

Thanh thuần ngọc nữ! Cái quái gì thế này? Dựa vào tinh thần đoàn kết, Hữu Hi khách khí nói: “Làm phiền các chị rồi.”

Cô nàng cầm đầu giống như một thằng con trai, tay chỉ loạn xạ, thô lỗ hung ác nói: “Nghe nói mày rất có tiền, ngồi xe sang phải không? Biết điều mau hiểu kính biếu các chị đây ít tiền tiêu vặt, bằng không thì cần thận, chị em bọn tao không khách khí với mày đâu.”

Hữu Hi ngạc nhiên, đây mà là trường học sao? Sao lại giống xã hội đen vậy? Nàng tốt xấu gì cũng là một người trưởng thành hai mươi tuổi thế mà lại bị vài con bé uy hiếp trấn tiền. Nàng mỉm cười, vươn tay ra chỉ trên đầu nữ sinh cầm đầu búng một cái.... “Trách nhiệm của cô là học hành cho tốt, chứ không phải đi gây sự thế này biết không?”

Hữu Hi nói xong hất tay cô nàng cầm đầu, đẩy mấy đứa đứng sau ra đi xuống dưới tầng, giờ khắc này nàng nhớ tới Lăng Khiếu Dương, bộ dáng lúc cùng nàng ăn cơm nghĩ đến quả thật cũng có chút đáng yêu.

Đáng yêu... Hữu Hi không khỏi cười cười. Nếu Lăng Khiếu Dương biết nàng hình dung hần như vậy không biết có tức lộn ruột lên không nữa.

Hữu Hi rời đi còn nữ sinh cầm đầu kia đứng đờ ra, tay vẫn còn duy trì động tác vừa nãy không thể nhúc nhích, mấy đứa bên cạnh hoảng sợ thét chói tai.

“Chị cả, chị làm sao vậy.” Chúng tỷ muội hỏi, kêu lên sợ hãi giống như gặp quỷ.

“Không hiểu sao tao không động đậy được.” Cô nàng hoảng sợ trả lời.

“A, sao lại thế này?” Bọn bên cạnh kinh ngạc hoảng hốt.

“Dài dòng gì nữa, đưa tao ra khỏi tầng đã.” Cô nàng chỉ còn cái miệng là có thể cử động được.

“Dạ dạ.” Bọn bên cạnh ba chân bốn cẳng đem chị cả của chúng ra khỏi tầng học.

“Có cần đi khám bác sĩ không.”

“Có cần báo cáo hiệu trưởng không?”

...

Hữu Hi vừa ra khỏi khuôn viên trường đã thấy chiếc xe xa xỉ của Lăng Khiếu Dương. Lăng Khiếu Dương đang tựa vào trên thân xe vẽ mặt chờ đợi, thấy nàng đi ra hần liền vội đón lấy túi xách, mở cửa cho nàng vào xe.

“Thế nào, hôm nay đã quen chưa?”

Hữu Hi nhìn vẻ mặt đẹp trai của Lăng Khiếu Dương, cười nói: “Rất tốt, anh đừng lo, em có thể lo liệu được.”

Khiếu Dương yêu chiều nắm lấy bả vai Hữu Hi, đỡ nàng lên xe rồi khởi động xe về nhà.

Hai người tiện đường mua chút đồ ăn rồi mới về. Lăng Khiếu Dương muốn Hữu Hi nghỉ ngơi, tự mình xuống bếp vì Hữu Hi mà nấu món ăn nàng thích nhất.

Lúc ăn cơm, Lăng Khiếu Dương hỏi Hữu Hi: “Thầy giáo giảng bài thế nào, có nghe được không?” Lăng Khiếu Dương biết Hữu Hi nếu đã quyết định học trung học thì chuyện này cũng là điều tất yếu, cũng không thể nhất thời mà quen ngay được cho nên hần lo lắng, hy vọng Hữu Hi có thể quen dần nhưng cũng không muốn Hữu Hi phải chịu áp lực quá lớn.

“Vạn sự khởi đầu nan, có điều em có lòng tin”. Hữu Hi vẽ mặt chắc nịch.

Khuôn mặt tuần mĩ của Lăng Khiếu Dương hơi cười khẽ, giọng nói trầm thấp: “Có khó khăn gì nhớ tìm chồng biết không?”

“Biết rồi thưa chồng vạn năng.” Hữu Hi nói xong gấp lấy đĩa rau của Lăng Khiếu Dương, “Đúng rồi Khiếu Dương, em muốn ngày mai tự mình đến trường, anh không cần đưa đón nữa.”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt trầm xuống, “Sao vậy, anh đưa đón không tốt sao?”

Hữu Hi lắc đầu, “Không phải thế, chỉ là hiện tại em đang học trung học thôi nên có cái vẻ học sinh, anh cũng thấy tình huống hôm nay đây... hơn nữa anh làm việc bận rộn như vậy mà còn phải đưa em đến trường nữa...”

“Để anh đưa đón khiến em khó chịu vậy sao?” Lăng Khiếu Dương sắc mặt trầm xuống, giọng điệu hờn giận. “Em chỉ là...”

Lăng Khiếu Dương ngắt lời Hữu Hi, “Anh sẽ nghĩ cách, đúng giờ anh sẽ đưa đón em”

Hữu Hi hơi tức giận nhưng không nói ra, ý muốn bảo hộ của Lăng Khiếu Dương quá lớn nằng cằng không dám cho hắn chạm vào nằng. Khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi suy sụp.

Không biết là do tức giận hay lo lắng mà Hữu Hi trong lòng rầu rĩ vùi đầu vào ăn cơm, sau đó thần nhiên nói: “Em đi học bài, anh cứ từ từ ăn đi.” Nói xong liền rời bàn ăn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ không thoải mái sau khi kết hôn, mỗi người một ý kiến. Lăng Khiếu Dương cũng nuốt không trôi.

Hắn chỉ muốn tốt cho nằng thôi mà, như vậy cũng không đúng sao? Buồn bực phiền muộn, hắn “cạch” một tiếng, đặt đôi đũa lên bàn rồi đứng dậy.

Hữu Hi ở trong phòng ngủ đóng chặt cửa không mở được, cũng không lên tiếng trả lời. Lăng Khiếu Dương biết Hữu Hi đang bực nên do dự một lúc, đôi mắt đen tuyền nhử lại, xoay người rời đi.

Hữu Hi bật máy ghi âm lên nghe lại bài, chăm chăm học bài. Không phải nằng không biết Lăng Khiếu Dương đối tốt với nằng, cũng không phải không cảm kích, chỉ là việc nằng lớn tuổi như vậy còn học trung học đã cần rất nhiều dũng khí rồi, nếu bị người ta biết chuyện nằng là nữ sinh đã kết hôn lại còn cần nhiều dũng khí hơn. Nằng chỉ muốn một năm này diễn ra yên ả một chút, thuận lợi lợi thi vào trường cao đẳng, tốt nghiệp, học đại học, hơn nữa nằng cũng cần có chút không gian cá nhân.

Hữu Hi hơi khó nghĩ không biết làm thế nào để nói rõ với Lăng Khiếu Dương. Có lẽ bọn họ nên từ từ nói chuyện.

Mang tâm trạng lo lắng, Hữu Hi nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ, vì không có vòng ôm của Lăng Khiếu Dương nên ngủ cũng chẳng ngon, đến nửa đêm chợt Hữu Hi cảm thấy một đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy nằng, ở trong vòm ngực rộng, an toàn mà ấm áp. Trong lúc ngủ mơ nằng nhin không được xích lại gần, an tâm thoải mái mà ngủ, còn thì thầm nói: “Khiếu Dương, chúng mình không cãi nhau được không”

Lăng Khiếu Dương cúi xuống đặt một nụ hôn say đắm yêu chiều trên môi nằng, hắn đối với nằng bó tay rồi!

Sáng hôm sau lúc Hữu Hi tỉnh lại, Lăng Khiếu Dương bình thường vẫn hay hôn nằng buổi sáng đã không còn bên cạnh, Hữu Hi có cảm giác mất mát, trong lòng hơi thất vọng. Lăng Khiếu Dương đã tức giận bỏ đi rồi.

Lúc nằng chuẩn bị rời giường, quay đầu lại thì nhìn thấy một tờ giấy kẹp dưới gối. Hữu Hi cầm tờ giấy lên đọc, nét chữ phóng khoáng, trên giấy viết: “Đi xe bus cẩn thận, bữa sáng ở trên bàn.”

Trong lòng nằng ấm áp, môi cũng nở nụ cười hạnh phúc, nằng cũng nên vì ông chồng tốt nhất của mình làm chút gì đó.

Hữu Hi mau chóng rời giường đánh răng rửa mặt, ăn điểm tâm, đón xe bus đi học.

Tâm trạng nằng rất tốt.

Lúc Hữu Hi đến người ngồi cùng bàn vẫn đang ngủ, tan học cũng vẫn như cũ. Hữu Hi cũng không biết tên hần bèn tự đặt cho hần một cái tên: thần ngủ.

Hết tiết thứ nhất Hữu Hi đá đá hần, hy vọng hần có thể tỉnh lại nghe giảng bài, dù sao ngủ hoài như vậy mãi cũng mòn mặt đi.

Nhưng cái cậu thần ngủ ngồi cùng bàn với nàng kia không hề suy chuyển, cũng chẳng hề có phản ứng. Hữu Hi nghĩ, họa có sét đánh chắc cũng chẳng kinh động được vị thần nhân này.

Lúc nghỉ trưa ở trường, Hữu Hi gọi điện cho Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi lấy lòng: “Chồng à”

Bên kia lạnh lùng trả lời: “Có việc gì?”

“Đã ăn cơm chưa?” Hữu Hi là lửa, chuyên môn làm tan chảy núi băng Lăng Khiếu Dương. “Rồi.” Giọng nói ôn hòa như trước: “Có việc gì nói đi.”

Hữu Hi trầm mặc một chút, giọng hơi cô đơn nói nhỏ: “Khiếu Dương, sáng nay anh không hôn em”

Đầu dây bên kia Lăng Khiếu Dương nở nụ cười, còn Hữu Hi cách điện thoại, nghe được Lăng Khiếu Dương khẽ “chụt” một tiếng.

Hần hôn nàng qua điện thoại!

Nàng cười, biết hần không hề tức giận nàng nhẹ nhàng hôn lại một chút, “Em cúp máy đây, về nhà lại gặp”

“Ừ” Lăng Khiếu Dương cúi đầu ừ một tiếng, Hữu Hi ngắt điện thoại.

Hữu Hi cất điện thoại, chuẩn bị đi canteen ăn cơm, vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện cách đó không xa có mấy nam sinh áp sát một nam sinh khác từ phía sau.

Nam sinh bị giữ lại chính là người ngồi cùng bàn với nàng... “thần ngủ tiên sinh”, bọn họ muốn làm gì?

Hữu Hi không kìm được đi theo thì thấy bảy tám nam sinh xúm vào thần ngủ ngồi cùng bàn với nàng.

Bọn tiểu quỷ này đang làm cái gì vậy? Đánh nhau sao? Hữu Hi bước nhanh hơn chen vào đám người, cảnh tượng đầu tiên nàng thấy là thần ngủ bị đám một phát ngã sòng soài ra đất.

Hữu Hi tận mắt chứng kiến bảy tám nam sinh đánh đấm thần ngủ liền hô to: “Này, dừng tay, các người đang làm gì đấy?”

Tiếng la của nàng cũng có chút tác dụng, vài đứa đang muốn đánh thần ngủ dừng lại đồng loạt đem ánh mắt phần nộ hướng về phía Hữu Hi.

“Con ranh con, bớt lo chuyện người khác đi!” Một tên nam sinh hung tợn đe dọa Hữu Hi.

Hữu Hi lớn tiếng uy hiếp: “Các người sao lại hiếp đáp bạn học như vậy? Mau dừng tay lại, bằng không tôi sẽ đi nói với giáo viên.”

Bọn chúng nhìn nhau, lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn. Một thằng cao to đi về phía Hữu Hi, “Con nhãi ranh! Dám xen vào việc của người khác”. Hần nói xong bắt lấy tay Hữu Hi không cho nàng chạy đi.

Mấy đứa còn lại nhớ ra thần ngủ lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay tiếp.

Thần ngủ lại không hề phản kháng, để bọn người này tùy ý hiếp đáp. Hữu Hi sốt ruột, cứ như vậy mãi sẽ bị đánh cho tàn phế mất!

Thấy tình thế cấp bách, cổ tay Hữu Hi khẽ động, nàng bắt lấy cổ tay của tên nam sinh đang giữ tay mình kia, hần liền hét toáng kêu đau. Hữu Hi đẩy một cái, gã lui vài bước rồi ngã bịch trên mặt đất.

Đám đang vây lấy thần ngủ vẫn chưa nhìn thấy đại ca của mình đã bị xử lý vẫn hung hăng giáo huấn thần ngủ.

Hữu Hi chạy tới, đem công phu học được trong cổ đại ra ngăn trở bọn kia.

Chỉ trong khoảnh khắc mặt một thằng đã trúng một đấm, bụng một thằng khác trúng thêm đấm nữa, mông thằng kia bị đập một cước, mũi thằng nọ bị trọng thương....

Hữu Hi thề! Nàng chỉ là định can ngăn chút thôi mà! Nhưng nhìn mấy nam sinh đang kêu oai oái không kìm được liền nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” rồi nâng thần ngữ dậy, “Cậu không sao chứ?”

Thần ngữ còn chưa kịp nói đã nhìn thấy một người bùng bùng khí thế xông vào.

“Tất cả mấy cô cậu đến phòng giáo vụ ngay cho tôi”

Âm thanh này giống sét đánh ngang tai, mấy thằng đang la oai oái cũng im bật luôn.

Phòng giáo vụ tập trung rất nhiều người, vài người đánh nhau gây chuyện đều bị tập trung ở đây.

Chủ nhiệm mặt sắt vô tình la hét ầm ầm vào mặt học sinh, lỗ tai Hữu Hi ong ong cả lên. Các phụ huynh cũng được báo đến đây, nhìn mấy thằng con bảo bối nhà mình bị đánh thành một đồng không khỏi ồn ào.

Hữu Hi lại là tội đầu sỏ, nàng nhìn cái miệng giáo viên nói liên hồi, nhin không được: “Em chỉ can ngăn thôi, không phải cố ý.”

“Can ngăn mà có thể thành như vậy?”

“Thật không ngờ một đứa con gái lại bạo lực như vậy.”

“Trời ạ, xem Siêu Siêu nhà ta bị đánh này.”

“.....”

Cửa phòng giáo vụ bị đập ra, Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lo lắng xông vào tìm kiếm bóng dáng Hữu Hi mà bước đến. Hắn nắm lấy bả vai Hữu Hi vội vàng hỏi: “Em không sao chứ?”

Hữu Hi lắc đầu nói: “Em không sao.”

Vài vị phụ huynh nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đến, nghĩ hắn là người giám hộ của Hữu Hi, có người mở miệng nói: “Này, tiên sinh! Đây là con gái nhà anh? Anh nhìn xem, đánh Miêu Miêu nhà tôi ra thế này, anh giáo dục con gái kiểu gì vậy?”

“Đúng vậy, anh làm bố sao lại dạy con bạo lực thế hả...”,

“Bố bạo lực thế thảo nào di truyền cho con”

.....

Làm bố?

Con gái?

Quản giáo?

Lăng Khiếu Dương nghe thấy lời nói của mấy bà bà này thì vẻ mặt xanh mét, bảo tố vù vù, nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt...

Hữu Hi miệng há thành hình chữ o.

Nàng không dám ngẩng đầu nhìn mặt Lăng Khiếu Dương nữa aaa...

4. Chương 05

Chương 5

Mặt Lăng Khiếu Dương thiếu chút nữa tức đến lệch hẳn đi, làm thế nào mà hắn lại thăng cấp lên hàng cha của Hữu Hi rồi? Hắn không thể có con gái lớn đến vậy chứ!

Hắn không phản bác, nhưng việc Hữu Hi vẫn như lúc thường làm hắn tức điên lên.

Tuy biết là do hoàn cảnh, nói Hữu Hi là vợ hắn cũng có chút không thích hợp nhưng tận đáy lòng hắn vẫn có chút thất vọng lẫn khó chịu.

“Ông nói xem giải quyết thế nào?” Lăng Khiếu Dương đảo mắt qua phía thầy chủ nhiệm, ánh mắt tức giận sắc bén làm ông ta không khỏi phát lạnh. Thầy chủ nhiệm hơi ho khan một chút, chỉ vào mấy đứa học sinh: “Cậu, cậu, cậu..., mấy người các cậu tụ tập đánh nhau, tính chất rất ác liệt, nếu lúc đó bạn An không tới kịp nói không chừng còn gây ra án mạng, hậu quả rất nghiêm trọng, các cậu còn gây chuyện lần nữa sẽ bị buộc thôi học.”

Sau đó chỉ vào Hữu Hi và thần ngủ ngồi cùng bàn: “Còn hai em viết bản kiểm điểm ngày mai nộp lên cho tôi.”

Vài vị phụ huynh nhìn đáng vẻ tức giận của thầy chủ nhiệm, hơn nữa con cái nhà họ đánh bạn học quả thật cũng không nên, đành im thin thít.

Cuối cùng mọi người đều tự rời đi, việc này cũng kết thúc tại đây.

Trên đường về nhà, Lăng Khiếu Dương lái xe không nói gì. Hữu Hi lén nhìn Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy bạc môi hắn mím lại, vẻ mặt xanh mét, đáy mắt bùng lên lửa giận, cả lúc nổ máy xe cũng mang theo tức giận mà lao thẳng về phía trước.

Hữu Hi biết Lăng Khiếu Dương đang tức giận, có điều giận vì bị hiểu nhầm thành bỏ nàng hay bởi nàng gây chuyện? Hoặc lo lắng cho sự an toàn của nàng? Có lẽ là cả hai... Nhưng Hữu Hi lại rất xấu bụng, nghĩ đến đó lại muốn cười quá đi.

Tự nhiên Lăng Khiếu Dương trở thành papa của nàng... nhưng nàng phải nhịn, không thể cười, nàng mà cười thì không khác gì đâm vào mặt Lăng Khiếu Dương một cái.

Xe lao vun vút cuối cùng cũng về đến trước cửa biệt thự, Lăng Khiếu Dương dừng xe, tắt máy rồi xuống mở cửa xe, Hữu Hi thở dài cầm túi xách đi theo.

Thân hình cao cao của hắn mang sự tức giận, đáng vẻ yêu kiều của nàng lại bước theo trong nỗi lo sợ.

Mở cửa vào nhà, Lăng Khiếu Dương vẫn không nói chuyện. Hắn dần dần cởi quần áo, vứt từng thứ từng thứ một xuống đất không chút doái hoài Hữu Hi đang thoải mái ngắm nhìn cơ thể tinh tráng của mình, cũng không quay đầu lại mà đi vào phòng tắm.

Hữu Hi đứng đó nhíu mày, giờ phút này Lăng Khiếu Dương cứ như một ngọn núi lửa, hết sức căng thẳng, nàng cũng không dám tùy tiện kích cho hắn phun trào, chỉ một lát hắn sẽ bình thường lại thôi. Nàng cúi người nhặt quần áo Lăng Khiếu Dương vứt dưới đất lên đặt một bên, sau đó đi vào phòng ngủ thay quần áo ở nhà, lúc này nàng mới giống một người vợ chứ không phải một học sinh trung học, nàng mặc tạp dề vào bếp làm cơm chiều, trong đầu vẫn hiện lên vẻ mặt xanh mét của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi nấu vài món Lăng Khiếu Dương thích rồi hầm canh, xong liền đi gọi Lăng Khiếu Dương ăn cơm.

Hắn đang ở thư phòng, không biết có còn giận không nữa. Hữu Hi cẩn thận đẩy cửa ra rồi đi vào, thấy Lăng Khiếu Dương đang cúi đầu bận rộn, nàng nhẹ giọng nhắc nhở: “Khiếu Dương, ăn cơm thôi.” Lúc nàng nói chuyện ánh mắt không ngừng theo dõi hắn, đầu hắn cúi thấp, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, trong vẻ lạnh như băng đó lại có chút cuồng dã gợi cảm.

Nghe được lời của Hi, đáy mắt đen kịt của Lăng Khiếu Dương nhìn nàng một chút, sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc không trả lời.

Hữu Hi cảm thấy khó chịu, nàng không chịu nổi hắn lạnh lùng như vậy. Nàng biết hắn đang tức giận, nhưng nàng cũng đâu cố ý gây chuyện, chỉ là nàng muốn giúp một bạn học thôi mà! Nàng cũng đâu muốn người khác nghĩ người ta là papa mình. Nàng không có sai, hắn dựa vào cái gì mà có vẻ mặt ấy với nàng chứ? Hữu Hi nghĩ, “Lăng Khiếu Dương, lời em nói anh có nghe không? Sao lại không để ý vậy? Là anh không nghe thấy hay không nói được?”

Lăng Khiếu Dương lại ngẩng đầu lên lần nữa, đôi mắt nhìn thấy Hữu Hi khó chịu thì có chút đau lòng. Nhưng cô gái này dám đánh nhau với bảy tám nam sinh khác. Nếu có nguy hiểm gì thì làm sao đây? Sao nàng lại không biết yêu chính mình chứ? Còn nữa, cô nàng này còn nói cái gì mà hấn là papa nàng chứ?

Hấn già như vậy sao? Thế nhưng... thế nhưng... Hữu Hi lại dễ yên, hấn chỉ hy vọng nàng sẽ tự hào về hấn, tự hào giới thiệu với người khác hấn là chồng nàng.

Nhưng nàng đã không làm thế, che che giấu giấu xem hấn như người không quen biết. Nàng học trung học nên nàng hấn phải sợ hãi người ta biết chuyện nàng đã có chồng, nàng không muốn thừa nhận hấn.

Điều này làm cho Lăng Khiếu Dương vô vùng cùng phiền muộn lẫn tức giận, trong lòng từng đợt run rẩy. Nàng vì cảm động, vì cảm kích cho nên mới lấy hấn, hấn còn đòi hỏi thêm gì nữa? Lăng Khiếu Dương đau xót nghĩ.

Hữu Hi trầm mặc nhìn Lăng Khiếu Dương không nói câu nào, nàng không biết hấn đang nghĩ gì, bây giờ hấn đang giận nên không muốn cùng nàng nói chuyện.

Trong lòng thầm đếm một hai ba, nếu anh không cùng em nói chuyện, thì em sẽ đi luôn. Đếm một hai ba xong Lăng Khiếu Dương vẫn im lặng, Hữu Hi cũng tức giận xoay người rời khỏi cửa, hình dáng nhỏ bé của nàng có chút cô đơn lẫn thương cảm, đến lúc Lăng Khiếu Dương hoàn hồn muốn gọi nàng, thì người đã đi ra ngoài. Ngón tay thon dài của Lăng Khiếu Dương cào qua mái tóc ngắn, cuối cùng hấn bắt đầu dĩ vãng xuôi, quên đi... bình tĩnh một chút cũng tốt.

Một mình Hữu Hi không biết ăn được mấy thìa cơm, xong nàng ngã vào giường tự ép mình đi ngủ.

Nhưng làm thế nào nàng cũng không ngủ được, trong đầu đều là vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương.

Từ cổ đại đến giờ, đây là lần đầu tiên hấn có biểu hiện lạnh nhạt làm trái tim người ta băng giá như vậy.

Cho tới nay hấn vẫn luôn mãnh liệt, mặc kệ là yêu hay hận hấn đều cho nàng cảm giác mãnh liệt như vũ bão.

Việc hấn đột nhiên hờ hững làm nàng có cảm giác không thích, ngực cũng đau đau, không biết như thế nào cho phải.

Lăng Khiếu Dương vẫn không vào phòng ngủ. Hữu Hi miên man suy nghĩ, nàng muốn tìm hấn nói chuyện nhưng hấn lại không thèm để ý tới nàng.

Hữu Hi đếm cừu buộc mình đi vào giấc ngủ, trong lòng tự nhủ nàng mới không cần để ý đến đồ đầu gỗ tính tình bất định kia.

Hữu Hi đếm số cừu đủ xây một trang trại xong rốt cục cũng mơ mơ màng màng ngủ, đôi mi thanh tú hơi hơi nhú lại, tựa hồ ngủ không yên.

Lăng Khiếu Dương từ thư phòng đi ra trở lại phòng ngủ, nhìn thấy khuôn mặt Hữu Hi đang ngủ hấn bước đến, nằm riêng chỗ ở một bên với Hữu Hi.

Đôi mắt đen thâm tình nhìn ngắm nhìn người con gái hấn yêu nhất, sắc mặt lạnh lùng cũng có chút giảm bớt.

Hấn tức giận vì cái gì chứ, ngay từ đầu hấn chẳng phải đã biết trong tim Hữu Hi có người khác rồi sao? Có thể đồng ý lấy hấn là đã tốt lắm rồi, chỉ cần nàng còn ở bên người hấn cũng đủ rồi, vì sao lại tham lam như vậy, có được người của nàng, còn muốn... có được lòng nàng.

Hấn vươn tay ôm lấy thân mình mềm mại của Hữu Hi, hít lấy hương thơm của nàng, trong lòng không có đến một chữ bình yên.

Bỏ đi, so đo làm gì chứ! Có thể được ở bên nàng là tốt rồi.

Hữu Hi cảm nhận được Lăng Khiếu Dương ôm ấp liền theo bản năng dụi dụi vào trong lòng hấn tựa hồ đang làm cái gì trong mộng, bàn tay mềm mại nhỏ bé vòng qua thắt lưng ôm chặt hấn.

Lăng Khiếu Dương nhận không được cú đầu tìm kiếm môi nàng, hôn môi nàng một chút lại nghe Hữu Hi nói những lời vô nghĩa, “Niệm Tiểu..., Bắc Thiên, Bắc... Tiểu Tiểu.”

“Bắc Thiên, Bắc Tiểu” những lời vô nghĩa của Hữu Hi làm cho cơ thể Lăng Khiếu Dương cứng đờ, đôi mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng. Tâm tình mới ổn định lại như bị cào xước, đau quá! Đôi mắt đen nhuốm vẻ thống khổ, hắn muốn xoay người xuống giường, lại bị Hữu Hi ôm nhanh lấy.

Cuối cùng hắn đành nén giận chịu đau, hổn hển nằm ở nơi đó, lòng thống khổ không chịu nổi, muốn lay tỉnh Hữu Hi, lớn tiếng nói với nàng, đừng nhắc lại người đàn ông kia nữa, người đang nằm bên nàng là Lăng Khiếu Dương!

Nhưng cuối cùng hắn không làm gì hết, chỉ có một mảnh tĩnh mịch thống khổ bao phủ.

Lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên lặng. Lăng Khiếu Dương với tay lên đầu giường lấy di động nghe.

Hữu Hi cũng bị đánh thức, đôi mắt buồn ngủ mơ màng nhìn Lăng Khiếu Dương, mơ mơ màng màng nghe hắn nói gì đó, nàng cũng nhận ra hắn đang nói chuyện gì đó quan trọng.

Lúc hắn nói chuyện điện thoại, Hữu Hi biết chắc hắn phải xảy ra chuyện gì rồi. Nàng đang muốn hỏi thì Lăng Khiếu Dương đã gỡ tay nàng ra, xoay người bước xuống giường.

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương đang mở tủ tìm quần áo mặc thì vội ngồi dậy, hơi bất an hỏi: “Khiếu Dương, xảy ra chuyện gì vậy, anh... phải đi ra ngoài sao?”

Động tác Lăng Khiếu Dương mặc quần áo cũng lộ ra soái khí, từng mảnh quần áo nhanh chóng che thân thể cường tráng của hắn lại, nghe nàng hỏi, hắn nói “Ừ, chuyện công ty, em cứ ngủ đi.”

Hữu Hi xuống giường tìm cà vạt cho hắn, bàn tay nhỏ bé thắt cà vạt, trong mắt lo lắng, “Vậy anh đi đường cẩn thận.”

“Ừ.” Hắn để ý thấy nàng lo cho hắn, tay muốn ôm Hữu Hi hôn nàng một cái, nhưng nghĩ đến những lời vô nghĩa của nàng đột nhiên cảm thấy ngấy ngấy vô vị, “Ngủ đi.” Nói xong liền cầm di động đi ra phòng khách.

Hữu Hi vẫn đi theo phía sau Lăng Khiếu Dương nhìn bóng dáng hắn rời khỏi tầm mắt nàng, hắn đi vội vàng như vậy không biết sự tình có phải rất nghiêm trọng hay không.

Hữu Hi thở dài, đột nhiên cảm giác căn phòng trống trơn cô quạnh, rốt cuộc nàng cũng không thể ngủ được.

Lăng Khiếu Dương đi ra ngoài ba ngày không về, hắn chỉ gọi một cuộc điện thoại nói khoảng vài ngày nữa mới về được, không đợi nàng hỏi gì Lăng Khiếu Dương đã cúp điện thoại “cạch” một cái để lại nàng trầm mặc.

Mỗi ngày Hữu Hi trừ đến trường, hẹn gặp Thảo Lan, đi thăm em trai đang bận rộn học hành thì cuộc sống diễn ra rất nhàn hạ nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy thiếu vắng chút gì đó.

Hôm nay là cuối tuần, Hữu Hi đi học sớm. Vườn trường có những con đường nhỏ, hai bên đường có rất nhiều thông, đây là nơi nàng thích nhất mỗi lần đi ra vườn trường. Nàng thích con đường này vì chiếc vòng đeo tay mà Lăng Khiếu Dương mua tặng nàng cũng có hình chùm thông, ánh mắt nàng thỉnh thoảng nhìn chăm chăm vào di động hy vọng nghe thấy một giai điệu quen thuộc.

Lăng Khiếu Dương đi ra ngoài đã mấy ngày nay mà chiếc di động này không vang lên quá một lần, trong lòng Hữu Hi không tìm được ý nghĩa liệu công việc của Lăng Khiếu Dương có giải quyết ổn thỏa không? Khi nào hắn sẽ về? Có phải hắn đang cùng cái cô trưởng phòng (thư kí) kia đi đâu không?

Từ khi kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên họ xa cách lâu như vậy, lòng dạ nàng cũng là lần đầu thấp thỏm lo âu thế này.

“Hey!” Đột nhiên có người hô to một tiếng.

Hữu Hi đang suy nghĩ mông lung thì bị tiếng hô làm giật mình, di động trong tay “bịch” một tiếng, rơi xuống đất vỡ thành hai mảnh.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy thần ngủ ngồi cùng bàn đang hơi khom người trước mặt nàng, cặp sách khoác hờ trên vai, mái tóc rối che mắt một bên mắt.

Hữu Hi nhìn chiếc di động chợt thấy đau lòng, đây là của Lăng Khiếu Dương cho nàng mà! Nàng vội vàng đứng lên, tức giận nói: “Này, cậu hù chết người đấy biết không?”

“Ai bảo cậu vừa đi đường vừa cúi đầu như thế?”. Nam sinh nhứ mày đáng vẻ nghịch ngợm.

“Vụng chèo khéo chống!” Hữu hi nhặt chiếc di động lên, phát hiện nó không sáng nữa.

“Quá khen, quá khen rồi.” Nam sinh nói xong đưa tay ra, “Tớ là Thanh Mục, hôm đó cảm ơn cậu.”

“À, không cần cảm ơn. Tớ cũng không giúp được gì, sắp vào lớp rồi, đi nhanh đi”. Tay Hữu Hi hơi bắt lấy tay Thanh Mục rồi không hề dừng lại mà đi về phía lớp học.

Thanh Mục nói bên cạnh Hữu Hi, “Hôm đó... về nhà bố cậu chắc phải làm khó cậu nhỉ?”

“Bố ư”. Hữu Hi đau lòng, không biết nên giải thích thế nào mối quan hệ giữa nàng và Lăng Khiếu Dương, nói hần là chồng nàng liệu có dọa chết người ta không?

“Chuyện đó... người nhà tớ rất văn minh” Hữu Hi nói xong liền chuyển đề tài, “còn cậu, sao bọn họ lại muốn đánh cậu, mà sao cậu lại để yên cho người ta đánh?”

“Ày, cậu thì biết gì?” Thanh Mục trả lời qua quýt rồi chạy về phía lớp học.

Hữu Hi lắc lắc đầu thầm nghĩ sau khi tan học nhất định phải đem di động đi sửa, không biết lúc này Lăng Khiếu Dương có gọi điện đến không nữa.

Tiết đầu tiên, Hữu Hi để ý thấy người ngồi cùng bàn với nàng đã lập được kì tích không hề ngủ mà còn thực sự nghe giảng. Cả lớp đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn thần ngủ Thanh Mục, ngay cả thầy giáo cũng phải thở dài, kỳ tích, quả là kỳ tích!

Giờ nghỉ trưa Hữu Hi không ăn cơm mà vội vàng ra trạm điện thoại công cộng gọi điện cho Lăng Khiếu Dương. Nàng rất muốn nghe giọng hần, rất muốn hỏi hần mấy ngày nay có khỏe không, lúc nào mới trở về. Tiếng chuông đổ được vài tiếng, Hữu Hi nghe thấy có người nghe điện, trong lòng rất vui mừng, nàng vừa định gọi tên Lăng Khiếu Dương thì lại nghe bên kia là một giọng nữ.

“Alo, cô tìm ai?”

Tâm trạng Hữu Hi giống như từ thiên đường bị ném xuống địa ngục, ngực như bị bánh xe nghiền qua, cổ họng nghẹn lại cố gắng phát ra âm thanh: “Tôi tìm Lăng Khiếu Dương.”

Đầu bên kia dừng một chút, sau đó thoải mái nói: “À, cô tìm chủ tịch à? Chủ tịch đang tắm, xin hỏi cô là ai? Có việc gì tôi có thể nhắc lại giúp cô.”

Hữu Hi không còn dũng khí nói chuyện tiếp nữa, ngắt điện thoại luôn. Nếu nàng nhớ không lầm thì giọng nói kia chính là giọng của cô thư kí mà nàng đã từng gặp trong văn phòng của Lăng Khiếu Dương.

Di động của Lăng Khiếu Dương... sao lại để cho cô ta nghe? Hần thật sự đang tắm sao? Hữu Hi đau lòng như dao cắt, đầu cũng choáng váng.

Không, nàng không nên nghĩ vậy! Lăng Khiếu Dương đã đợi nàng ngàn năm, yêu nàng ngàn năm, nàng phải tin tưởng hần. Sự tình nhất định không như nàng nghĩ, nhất định sẽ không! Chỉ là trùng hợp thôi, không được nghĩ bóng nghĩ gió như vậy, Hữu Hi cố gắng hít vào để tự trấn an mình.

Trong ngày, nàng đã đi sửa xong di động nhưng cuối cùng cũng không dám gọi điện cho Lăng Khiếu Dương, chắc là sau khi học xong hần sẽ nhắn tin hay gọi điện về cho nàng thôi. Nàng nghĩ đến việc sau khi tan học về nhà, mở ra cánh cửa kia, Lăng Khiếu Dương sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, dùng cánh tay mạnh mẽ ôm lấy nàng, nhắc bổng nàng lên xoay vòng vòng rồi hôn nàng và nói, “Hữu Hi, anh đã về rồi.”

Nhưng thời gian thấm thoát trôi đi đã một tuần mà điện thoại nhà vẫn không reng, di động sửa xong cũng không hề đổ chuông, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Ngoại trừ cảm giác mất mát nàng còn có nỗi lo lắng, liệu có phải Lăng Khiếu Dương vẫn còn tức giận nên mới không muốn đối thoại đến nàng? Hay hần thật sự đã thay đổi rồi?

Nàng cũng không có dũng khí gọi điện thoại lần nữa, nàng sợ, sợ đầu dây bên kia lại vang đến giọng nói ấy.

“Chủ tịch đang tắm” hoặc “chủ tịch đang nghỉ ngơi”.

Sau buổi học ngày cuối tuần, điện thoại của Hữu Hi rút cuộc cũng vang lên, nàng vội vội vàng vàng lấy ra nghe.

“A lô!”

“Hữu Hi, là anh, Nhất Thần.”

Nghe giọng nói của Nhất Thần, trong lòng Hữu Hi quả thật hơi thất vọng, “Anh Nhất Thần, là anh à?”

“Sao? Nghe giọng anh không vui à?”, đầu dây bên kia vang lên giọng nói đùa của Nhất Thần.

Hữu Hi cười nói: “Làm gì có, dạo này anh có ổn không?”

“Anh vẫn ổn. À, anh nghe nói em đi học, là thật hay giả đấy?”

“Đương nhiên là thật rồi, dọa được anh chưa?”

“Tiểu quỷ này, lá gan anh nhỏ vậy sao? Lâu vậy rồi cũng không gọi điện thoại tới nói với anh một tiếng.”

Hữu Hi pha trò: “Không phải đã cho anh một điều bất ngờ sao?”

“Quả thật là anh bị bất ngờ đấy, buổi tối rảnh không? Anh mời em ăn cơm xem như là mừng em hoàn thành nhiệm vụ đi học!”

“Không phải anh còn bận chăm sóc chị sao? Không cần đâu.”

“Sao em lại có chồng rồi là quên anh vậy? Đúng là tiểu nha đầu mà.”

“Em chỉ sợ anh tốn kém thôi... vậy được, mình hẹn nhau ở đâu?”

“Anh đang ở trước cổng trường em, em ra đi.”

Cái gì? Người đã đến đây rồi? Hữu Hi ngắt điện thoại, vội đi ra cổng trường, quả nhiên nhìn thấy xe Nhất Thần đã đậu ở đó. Nhất Thần về mặt hòa nhã đang đứng dựa vào thành xe.

Nàng đi đến trước mặt hắn, “Nhất Thần, anh đến lâu chưa, sao không nói sớm?”

Nhất Thần theo thói quen xoa nhẹ đầu Hữu Hi làm áy náy tóc đen của nàng có chút rối, “Để làm em bất ngờ mà, lên xe đi, cho em đi ăn đại tiệc”. Nói xong Nhất Thần đích thân đến mở cửa xe cho Hữu Hi.

“Chị không đi cùng anh sao?” Hữu Hi vuốt vuốt lại mái tóc, lên xe của Nhất Thần.

“Hôm nay cô ấy tặng ca.” Nhất Thần nói đơn giản rồi khởi động xe tiến về phía trước.

Hữu Hi chưa từng thấy Nhất Thần lái xe hơi, vẻ mặt lo lắng, đôi mắt đen nhìn chăm chăm về phía trước, hai nắm tay siết lấy vô lăng.

Nàng cùng Nhất Thần ăn cơm tối xong, Nhất Thần đưa nàng đến tận cửa nhà. Nàng không mời Nhất Thần vào nhà, Nhất Thần cũng hiểu chuyện, nói chúc ngủ ngon xong liền lái xe rời đi.

Nhất Thần đối với nàng giống như người thân vậy, giống anh trai nàng quan tâm cuộc sống của nàng, quan tâm nàng, thật là quá tốt.

Nàng biết Nhất Thần có định kiến với hôn nhân của nàng vì nàng đã cưới một người đàn ông quen biết chưa lâu.

Nhất Thần không biết quan hệ sâu xa giữa nàng và Lăng Khiếu Dương mà nàng cũng không muốn nói ra chuyện cũ nữa, không biết cũng tốt.

Hữu Hi muốn nói cho Nhất Thần biết nàng hiện tại rất ổn, thực sự hạnh phúc, cảm thấy cuộc sống như vậy là đủ rồi.

Nhìn xe Nhất Thần biến mất trong màn đêm, Hữu Hi cũng xoay người vào nhà.

Vừa mở cửa ra, nàng đã ngửi thấy mùi hương đặc trưng của Lăng Khiếu Dương. Trong lòng Hữu Hi không kìm được vui vẻ bật đèn phòng khách lên thì nhìn thấy thân người cao lớn của Lăng Khiếu Dương đang ngồi trên chiếc sofa rộng trong phòng, trong tay cầm ly rượu, đang uống hết ly này đến ly khác.

“Khiếu Dương, anh về lúc nào vậy?” giọng nàng tràn đầy vui sướng, trên mặt cũng cười rạng rỡ, nàng đi vài bước về phía Lăng Khiếu Dương thì bị vẻ mặt lạnh như băng của hắn làm đông cứng.

Hắn làm sao vậy? Lại hờ hững lạnh lùng như trước. Hắn không phải loại người nhỏ mọn, cứ cho là hắn vẫn còn giận chuyện đột trước ở trường học cũng sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Lăng Khiếu Dương đứng lên, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Hữu Hi, lạnh giọng hỏi: “Muộn như vậy còn đi đâu?”

“Nhất Thân biết em đi học, cho nên mời em ăn cơm”. Hữu Hi trả lời rõ ràng, không muốn giấu hắn điều gì, “Anh ăn cơm chưa? Chắc anh mệt lắm rồi, em đi chuẩn bị nước tắm cho anh nhé? Anh muốn ăn gì?”

Bạc môi của Lăng Khiếu Dương nhếch lên, khuôn mặt tuấn mĩ thiếu đi vài phần nhu tình, lạnh lùng cứng rắn làm cho Hữu Hi không biết làm sao.

“Không cần, anh ăn rồi.” Hắn nói xong lập tức đi về phía phòng tắm, Hữu Hi rốt cuộc vẫn không biết tại sao Lăng Khiếu Dương lại âm trầm lạnh lùng như vậy.

Lăng Khiếu Dương đi tắm, Hữu Hi dọn dẹp phòng khách, nàng vẫn đi nấu đồ ăn Lăng Khiếu Dương thích. Hắn quả thật đói bụng, lẳng lặng ăn xong đồ ăn Hữu Hi nấu, không có cái ôm nhiệt tình, cũng không vui mừng khi gặp lại nàng, cuối cùng chỉ lạnh như băng nói: “Muộn rồi, ngủ đi.”

Hữu Hi chỉ cảm thấy thật oan ức, nhìn bóng dáng lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương, nàng nhận không được quát nhẹ: “Lăng Khiếu Dương, sao tự nhiên anh lại như vậy, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, việc gì phải xử sự như thế?”

Lăng Khiếu Dương nghe được lời của Hữu Hi liền xoay người lại, áo ngủ khoác hở để lộ ra phần cổ màu đồng.

Hắn bước từng bước đến bên cạnh Hữu Hi, đôi mắt đen nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ oan uất của nàng, cuối cùng vươn tay ôm lấy nàng bế xốc lên, đập cửa phòng ngủ ra, đặt nàng lên giường, thân hình cao lớn của hắn thuận đà ép nàng xuống tấm đệm mềm mại.

“Anh đứng lên, nói rõ ràng đã.” Hữu Hi tức giận đánh đánh vào ngực hắn.

Lăng Khiếu Dương không kêu một tiếng, bạc môi mang theo hương thảo hung hăng hôn môi Hữu Hi, mút lấy hương vị của môi nàng.

Hữu Hi muốn nói gì, muốn kháng nghị gì đều không thể, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm.

Ngực hắn nóng như muốn thiêu đốt nàng vậy, nụ hôn mang theo sở hữu cùng khát vọng, nhiệt tình như lửa.

Hữu Hi không rõ Lăng Khiếu Dương như vậy là sao, vừa mới lạnh như một tòa núi băng, trong chốc lát đã biến thành một tòa núi lửa.

Nụ hôn cuồng nhiệt như muốn nuốt lấy Hữu Hi, thời điểm nàng cảm giác hắn muốn đi vào nàng, nàng chợt dạ khê cắn môi hắn.

“A” Lăng Khiếu Dương hít sâu, buông môi Hữu Hi ra, đôi mắt đen mang vẻ phức tạp cùng lửa giận nhìn chằm chằm Hữu Hi. Hắn buông nàng ra, ngồi dậy, Hữu Hi chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ mờ trong đêm tức giận thất vọng quát: “Nếu không thể chấp nhận anh vì sao lại đồng ý lấy anh? Nếu đã lấy anh vì sao lại không thể chấp nhận anh? An Hữu Hi, em hãy nói cho anh biết, vì sao?”

5. Chương 06

Chương 6

Lời của Lăng Khiếu Dương mang theo đau xót cùng thất vọng giận dữ làm Hữu Hi không thể trả lời, nàng chỉ mở to đôi mắt lo sợ nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Em... Khiếu Dương, đừng như vậy được không? Chúng ta không cần cãi nhau.”

Lăng Khiếu Dương đột nhiên xoay người lại, thống khổ sảng giọng, đôi mắt nhìn Hữu Hi, hai tay dùng sức nắm bả vai nàng, giọng nghẹn lại: “Hữu Hi, nói một câu em tưởng anh có thể coi như không có gì ư? Từng đây ngày... em vốn không hề nhớ anh chút nào sao?”

Hữu Hi nhìn vẻ mặt đau thương của Lăng Khiếu Dương, hần nói thế nhưng trong mắt lại lóe lên vài điểm lệ quang, tay nàng nâng lấy khuôn mặt hần vội vàng nói: “Có! Anh không cần tức giận, em có nhớ anh, thật sự có!”

“Thật sự nhớ?”, giờ phút này nàng nói ra, trong mắt Lăng Khiếu Dương cũng chỉ biến thành một loại thương hại an ủi bình thường.

Tay Lăng Khiếu Dương rời khỏi vai Hữu Hi, ngược lại lại cầm lấy tay nàng nắm trong lòng bàn tay, cuối cùng buông ra rồi cười khổ đứng dậy, một lần nữa quay lưng lại phía nàng, hần không muốn nàng nhìn thấy dáng vẻ thất bại của mình.

Sau một lúc hần mới cô đơn nói: “Hữu Hi... em biết không... từng đây ngày anh vẫn thầm hy vọng, anh tự nhủ, Hữu Hi, em gọi điện thoại cho anh đi, nói cho anh biết em nhớ anh, đừng ngại... Đừng vì ngại mà không nói gì, đừng ngại làm một lần như vậy, nhưng lại không có...”

“Hữu Hi... Có phải anh đi bao lâu em cũng không hề có cảm giác, em sẽ không nhớ tới anh, cho dù là anh bỏ đi cũng không thành vấn đề? Trong mắt em anh là người có cũng được mà không có cũng được phải không?”

“Anh đã mong em có chút nhớ anh, nhưng xem ra không có anh em lại càng vui vẻ, thăm người thân, gặp bạn bè, ăn ngon ngủ tốt, còn có người để ý em đưa đón. Hữu Hi, trong lòng em anh không là cái gì hết, ngay cả trong mơ em cũng gọi tên hần, Hữu Hi, anh không là cái gì hết!”

Cổ Hữu Hi nghẹn lại, nói không ra lời, không phải như thế! Nàng thật sự có nhớ hần, nàng muốn nói cho hần biết nàng nhớ hần.

Nhưng gì mà thăm người thân gặp bạn bè, ăn ngon ngủ tốt, gì mà có người để ý đón đưa...?

Hần vẫn để ý chuyện Nhất Thần sao? Cả đêm kì quặc như vậy vì hần biết nàng ở chung một chỗ với Nhất Thần.

Nàng cùng Nhất Thần đều là chuyện đã qua, nàng không hy vọng hần để ý, chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, sao hần phải như vậy chứ?

“Trong mơ em thật sự gọi tên Hoàng Bắc Thiên sao?” Rốt cuộc lòng nàng suy nghĩ cái gì nàng cũng không biết nữa.

Hữu Hi trầm mặc làm cho Lăng Khiếu Dương càng lạnh lẽo hơn. Hần mặc quần áo vào rồi ra khỏi vòng ngủ, trong phòng chỉ còn lại Hữu Hi mơ hồ cùng thống khổ.

Đây là nơi cánh đàn ông thường đến tiêu khiển, uống rượu chơi bài tán gái, chỉ cần có thể tưởng tượng ra, kiểu gì cũng làm được.

Trong chiếc ghế dài nơi căn phòng tối đã được bao trọn có một người đàn ông đang ngồi, thần sắc uể oải uống rượu, Tạ Tấn Thiên ngồi một bên cùng gã đàn ông tâm tình đang khó chịu này.

Hần là đang nửa đêm đắp chăn ôm vợ bị tên này gọi điện lôi dậy đó nha!

Cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông dẫn theo vài cô gái son phấn đầy người đi đến.

“Ai za, Lãng ca! Sao lại ngồi uống rượu giải sầu vậy? Đến chỗ anh em cũng không gọi em ra đón.” Gã đàn ông vừa mới nói chuyện khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, thân hình cường tráng, nhìn hơi giang hồ, trên cổ đeo rất nhiều vòng vàng, cũng có thể đây là một dạng phong tục.

“Thằng nhóc này, không thấy Lãng ca tâm tình không tốt sao?” Tạ Tấn Thiên nháy mắt với hắn để hắn thức thời một chút.

“Tâm tình không tốt?”. Gã đảo mắt với mấy cô tiếp viên kia: “Đi, hầu hạ Lãng ca vui vẻ cho tôi!”

Mấy cô tiếp viên giống như bạch tuộc rúc vào người Lãng Khiếu Dương, “Lãng ca, chị em chúng em cùng anh uống rượu, có gì phiền muộn quên hết đi.”

Có một cô giơ ly rượu lên cho Lãng Khiếu Dương uống, một cô khác lại vuốt ve lồng ngực kiên cố của Lãng Khiếu Dương.

Lãng Khiếu Dương sắc mặt âm trầm, mắt lạnh quét qua mấy cô tiếp viên kia, sau đó nói với gã kia: “Cường Tử, bảo họ ra ngoài.”

Tạ Tấn Thiên cũng nhìn gã đàn ông gọi là “Cường Tử” kia, hắn hiểu ý xua tay nói: “Mấy cô ra ngoài đi.”

“Lãng ca, nếu không cần đàn bà, vậy các anh em cùng anh uống rượu, không say không về.” Cường Tử cầm lấy một chén rượu giơ lên.

Lãng Khiếu Dương nâng ly lên cụng ly với Cường Tử, “Không say không về.”

Ba người đàn ông ngồi ở ghế uống rượu. Lãng Khiếu Dương uống nhiều hơn, thân mình ngồi phịch trên chiếc ghế sofa đen.

Cường Tử cũng uống nhiều, tựa vào ghế, mắng băng quơ “Đồ đàn bà xấu xa, em xem trọng cô ta, cô ta còn đòi hỏi gì nữa? Tay cũng không cho em nắm một chút! Thứ đàn bà này không thể nhẹ nhàng được, càng đối tốt cô ta càng lẩn tránh, xem ra em phải trực tiếp đưa cô ta lên giường, gạo nấu thành cơm xem cô ta còn lẩn tránh được không.”

Lãng Khiếu Dương nắm bả vai Cường Tử “Người anh em, cậu có buộc chặt chưa chắc đã nên vợ nên chồng đâu, cậu vẫn nên kiềm chế chút đi.” Tạ Tấn Thiên là người duy nhất không say, nhìn Lãng Khiếu Dương có vẻ cũng uống quá nhiều rồi, “Khiếu Dương, tớ đưa cậu về, nếu không Hữu Hi ở nhà sẽ lo lắng.”

Đôi mắt Lãng Khiếu Dương sẫm lại, nàng sẽ lo lắng sao? Có không? “Đêm nay tớ nghỉ ngơi ở đây”

“Đi, Lãng ca, em bảo bọn chúng dẫn anh đi nghỉ, em cam đoan còn thoải mái hơn so với giường nhà anh.” Tạ Tấn Thiên thực muốn đấm cho Cường Tử một phát nhưng cuối cùng cũng đành nhịn xuống, tiếp tục uống rượu.

Kết quả cuối cùng là Cường Tử và Lãng Khiếu Dương say đến bất tỉnh nhân sự mà Tạ Tấn Thiên lại uống rượu không thể lái xe, đành phải đỡ Lãng Khiếu Dương bắt xe taxi về biệt thự.

Ở nhà Hữu Hi đang rất lo lắng, nàng gọi điện cho Lãng Khiếu Dương cũng không có người nghe đành phải gọi cho Thảo Lan, may mà Thảo Lan nói cho nàng biết vừa rồi Lãng Khiếu Dương gọi điện thoại rủ Tạ Tấn Thiên đi rồi nàng mới yên tâm một chút.

Lúc này Hữu Hi đã rất buồn ngủ, đang lúc tâm trí rối bời lại nghe tiếng chuông cửa vang lên. Nàng đi ra mở cửa thì thấy Tạ Tấn Thiên đang đỡ Lãng Khiếu Dương say khướt đứng ở đó. Tạ Tấn Thiên nhìn thấy Hữu Hi vội nói: “Hữu Hi à, Khiếu Dương uống quá chén.”

Hữu Hi bước lên phía trước cùng Tạ Tấn Thiên giúp Lãng Khiếu Dương đi vào phòng ngủ. Hắn uống say không còn biết gì, vừa được thả xuống giường đã lăn ra ngủ.

Hữu Hi rót cho Tạ Tấn Thiên một cốc nước, “Phiền anh quá Tấn Thiên.” Tạ Tấn Thiên cười nói: “Không có gì, anh về đây, cố gắng chăm sóc Khiếu Dương cho tốt. Haiz, trong đầu có chuyện gì cứ nói hắn ra, buồn để ở trong lòng ai mà biết được!”

Hữu Hi khẽ gật đầu, “Cám ơn anh Tấn Thiên, em biết rồi. Anh về đi, đã muộn lắm rồi.”

“Ừ, anh về đây.” Tạ Tấn Thiên rời đi, Hữu Hi đóng cửa lại trở lại phòng ngủ, nhìn Lăng Khiếu Dương say đến không còn biết gì.

Xem như hần uống rượu cũng không xấu, uống say không làm ầm ĩ chỉ vui đầu vào ngủ, có điều hần rất ít uống rượu, không thể tưởng tượng được nửa đêm hần ra ngoài uống là vì tức giận nàng.

Hữu Hi thở dài, thôi bỏ đi, nàng cởi giày giúp hần rồi ngồi bên cạnh hần.

Trên người Lăng Khiếu Dương ngoài mùi rượu nồng nặc còn có mùi nước hoa sực nức, không phải mùi nước hoa của nàng, cũng không phải của Lăng Khiếu Dương.

Ngoài uống rượu ra còn có đàn bà sao? Hần đã đi đâu Hữu Hi cũng đoán ra được.

Trong lòng buồn bã nhưng không tiếp tục nghĩ nữa, nàng khó khăn giúp hần cởi quần áo, đắp chăn cho hần rồi mang khăn mặt ẩm tới lau mặt lau tay cho hần.

Hần nặng nề ngủ mà nàng thì như thế nào cũng không ngủ được, ngón tay nàng miết trên khuôn mặt tuần mi của hần, đáy lòng phức tạp. Có phải nàng rất nhát gan hay không? Bởi nàng quá để ý đến điều đó cho nên sau tân hôn bọn họ vẫn chỉ đơn giản là nằm cùng nhau.

Làm gì có người đàn ông nào chịu vậy chứ? Cũng chỉ có một mình Lăng Khiếu Dương đối với nàng như vậy thôi, nhưng nàng rất sợ, sợ một ngày hần biết nàng không còn toàn vẹn hần sẽ như thế nào?

Liệu hần có ghét bỏ nàng không? Rồi cuộc hôn nhân này có vì thế mà xuất hiện vết nứt? Nàng và hần vốn đã có nhiều khúc mắc từ trước rồi.

Mà nàng cũng không rõ tâm can của mình nữa, nàng đối với Lăng Khiếu Dương... là cảm kích? Hay là yêu?

Cho nên nàng không thể nói với Lăng Khiếu Dương rằng em yêu anh, không thể nói.

Ngày hôm sau, Lăng Khiếu Dương tỉnh lại, trong phòng sáng trưng, cũng không biết là mấy giờ, nhìn quanh thì đây là phòng của hần và Hữu Hi, hần nhớ lại đêm qua say rượu còn quá nhẹ Hữu Hi nữa.

Hần không mang dép, cũng không mặc quần áo, chỉ mặc độc cái quần lót đi ra phòng khách.

Phòng khách im ắng, đáy lòng hần có chút bối rối, “Hữu Hi!” Hần gọi, nhưng không có người trả lời.

Ở nhà bếp cũng không có, chợt hần tìm thấy một mẫu giấy nhấn trên kệ bếp.

Hần gỡ tờ giấy xuống, chỉ thấy mặt trên viết “Điểm tâm ở trong nồi, vẫn còn nóng, hôm nay em có thi trắc nghiệm nên không xin nghỉ chăm sóc anh được, anh nhớ ăn sáng đầy, thật có lỗi quá.”

Đọc xong mẫu giấy nhấn Lăng Khiếu Dương yên lặng một chút rồi xoay người rời khỏi nhà bếp, chạy vào phòng tắm tắm một trận nhẹ nhàng khoan khoái.

Hôm nay hần không đến công ty, trên người chỉ khoác một bộ đồ ở nhà, nhưng mặc trên cơ thể cao lớn của hần vẫn là tuần mi bất phàm như trước.

Lăng Khiếu Dương biết hôm qua mình đã quá kích động, hần không nên đối xử với Hữu Hi như vậy. Hần quyết định buổi chiều sẽ đi đón Hữu Hi, sẽ cùng nàng từ từ nói chuyện.

Không cần so đo gì hết, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Hữu Hi, cuộc sống êm đềm là được rồi.

Hần vào thư phòng đọc tài liệu của công ty, nhưng vốn đã có chút không yên lòng nên không tài nào đọc tài liệu nổi.

Hần mở máy tính ra, máy tính cài chế độ duyệt web tự động, đăng nhập vào tài khoản QQ của Hữu Hi.

Trước kia hần đều nhấn vào dấu x tắt đi rồi làm chuyện riêng của mình, nhưng hôm nay hần lại có chút tò mò.

Một lúc sau, máy tính đã tự động đăng nhập xong vào tài khoản của nàng, tên online của nàng rất thú vị, là “heo con yêu quý”

Cô bé này! Chọn cái tên kiểu gì vậy? Lăng Khiếu Dương không khỏi phì cười, hần nhìn trong list của Hữu Hi chỉ có một mục, tiêu đề chỉ có một chữ: “Chồng”

Nhất thời tâm trạng Lăng Khiếu Dương ảm áp hơn, không nghi ngờ gì nữa, là do một chữ “chồng” này.

Tay hần click vào đề mục xem bên trong có gì, tâm tình có chút hồi hộp, thật giống như đi vào thế giới nội tâm của Hữu Hi vậy.

Blog của Hữu Hi rất đơn giản, không trang trí cầu kì, cũng rất ảm áp, lướt nhìn nhặt kí, ánh mắt Lăng Khiếu Dương từ tò mò chậm rãi trở nên thâm trầm.

Nhật kí ngày thứ nhất viết: Chồng đi làm việc, lần đầu tiên rời khỏi mình, có chút không quen.

Nhật kí ngày thứ hai: Mình nghĩ chồng đi một hai ngày sẽ về, nhưng anh ấy lại gọi điện bảo mấy hôm nữa mới về, không biết anh ấy có giận không nữa, bởi vì anh ấy bị trở thành cha của mình. Thực ra anh ấy không cần tức giận về chuyện này, anh ấy một chút cũng không già, không chỉ không già, mà còn là chồng đẹp trai nhất, cho dù papa thì cũng là papa đẹp trai nhất, nhưng thật ra hiện tại mình giống như trái cây ngốc nghếch vậy, không nói được gì với anh ấy hết. Cuối cùng mình hy vọng anh ấy làm việc thuận lợi.

Nhật kí ngày thứ ba: Cuộc sống của mình mỗi ngày đều rất phong phú, có điều mình vẫn thấy trống rỗng. Anh ấy không ở bên mình mình cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, lúc ăn cơm cũng thấy không ngon, đi ngủ cũng không thấy ảm áp. Trong lòng mình rất muốn anh ấy, mỗi ngày mình đều nhìn chăm chăm vào điện thoại, tưởng anh ấy làm xong việc sẽ gọi điện thoại về, như vậy cũng chứng minh anh ấy không giận mình nữa, nhưng anh ấy vẫn không gọi. Chắc anh ấy vẫn đang giận rồi.

Nhật kí ngày thứ tư: Hôm nay di động tự nhiên bị hỏng rồi, mình thực sự rất muốn nghe giọng nói của anh ấy nên đã dùng điện thoại công cộng gọi cho anh ấy.

Điện thoại được kết nối, nhưng tiếp điện thoại lại là cô thư kí kia. Cô ta còn ám muội bảo chủ tịch đang tắm, có gì cứ nói để cô ta chuyển lời.

Chồng mình đang tắm, còn cô ta thì đang làm cái gì chứ? Còn nghe điện thoại của chồng mình nữa.

Mình thừa nhận là mình có chút hiểu lầm cho nên tâm tình hơi không vui, nhưng mình tự nhủ, chồng mình không phải người như vậy, anh ấy yêu mình hơn hết thảy.

Nhưng mà...

Đọc đến những dòng này, Lăng Khiếu Dương tâm can rối bời vội vàng đứng lên. Khuôn mặt lạnh lùng hiện lên chút thần sắc phức tạp, vui vẻ, hối hận, khó chịu... hần nhấn dấu x tắt đi.

Hần là đồ khốn, là đồ ngốc! Hữu Hi nhớ hần, nàng nhớ hần, chỉ là không có cơ hội nói ra!

Thế nhưng hần lại dần tới mức dùng lời lẽ làm tổn thương nàng!

Hữu Hi nhớ hần, biết điều này lòng hần tràn ngập vui sướng, loại cảm giác này làm cho hần bồn chồn cả ngày.

Hiện tại hần rất muốn ôm nàng vào lòng, hung hăng hôn nàng, khuôn mặt tuấn mĩ của Lăng Khiếu Dương rốt cuộc lại hiện lên vẻ lo lắng.

Mặt trời sắp lặn rồi.

Hết giờ thi trắc nghiệm là 5 giờ, bình thường tan học lúc 6 giờ nhưng hôm nay thi trắc nghiệm xong không có tiết học nên mọi người có thể về sớm.

Hữu Hi không biết nàng cố gắng mấy ngày nay có tiến bộ hơn không, trong lòng rất mong chờ kết quả bài trắc nghiệm. Thực ra mục tiêu của nàng rất thấp, rất rất thấp, chỉ cần có thể đạt tiêu chuẩn là tốt rồi, ai, nàng thật là không có tiền đồ mà!

Ra khỏi phòng học, bên người nàng giống như có một làn gió xẹt qua. Hữu Hi nhìn thoáng qua, ra là anh chàng Thanh Mục ngồi cùng bàn với nàng.

“An Hữu Hi, thi thế nào?” Hần hỏi.

Hữu Hi nhún vai, “Bình thường, còn cậu?”

“Tớ?” Thanh Mục ngẩng cao đầu: “Tớ đương nhiên là tối đa rồi”

Hữu Hi nhìn Thanh Mục một cái ý bảo, “Cậu thực tự đại!”, có điều nàng cũng chỉ nói thầm trong lòng, ngủ gần hai năm mà còn có thể đạt điểm tối đa?

“Sao? Không tin à?” Thanh Mục cười hỏi, “Muốn cược không?”

“Cược gì?”

“Nếu tớ đạt điểm tối đa, cậu phải mời tớ ăn cơm, thế nào?”

Trong nháy mắt Hữu Hi liền bảo: “Được, thế nếu tớ thắng?”

“Không có chuyện ấy đâu, cậu nhất định thua rồi! An Hữu Hi, chuẩn bị ngân sách cho tốt chờ mời tớ ăn cơm đi!”

“Tự đại quá!” Hữu Hi cười khê, xùy một tiếng, Thanh Mục cũng không nói gì, cặp chân dài đi nhanh về phía trước, không hề để ý tới Hữu Hi.

Hữu Hi cũng đi tới, nghĩ đến tâm sự của mình, nghĩ đến nàng cùng Lăng Khiếu Dương lại thấy không thoải mái.

Không cần lạnh lùng như vậy chứ! Nàng không thích loại cảm giác này. Hy vọng hôm nay về nhà hai người sẽ hòa hảo như lúc đầu, ngọt ngào ấm áp như lúc trước.

Hữu Hi tan học, bắt taxi đi siêu thị nàng hay đến, mua một đồng hồ, đều là đồ ăn mà nàng và Lăng Khiếu Dương thích.

Về nhà, Hữu Hi mở cửa, nghênh đón nàng là vòng ôm bá đạo mà lại cực nóng của Lăng Khiếu Dương.

Hắn giống như hòa nàng vào trong cơ thể hắn, Hữu Hi bị ôm có chút khó thở, trong tay cầm gì cũng đều đánh rơi hết.

Mà thân thể nàng cũng bị Lăng Khiếu Dương ôm lấy, đôi tay mạnh mẽ khum lấy hông nàng, chân nàng cũng bị vắt quanh hông hắn, cánh tay ôm lấy cổ hắn.

“Khiếu Dương”. Hữu Hi ngượng ngùng gọi tên hắn, nhìn nhìn khuôn mặt tuần mi của hắn.

Đôi mắt đen của hắn lóe sáng, cúi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, “Hữu Hi, thực xin lỗi, hôm qua anh không khống chế được”

“Không có, anh nói không sai, em đã gả cho anh, lại...”

“Anh muốn hỏi em, em thật sự nghĩ tới anh sao?”

“Em nói anh lại không tin.” Hữu Hi có chút tức giận cúi đầu, không nhìn tới Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi đi vào phòng khách đặt trên ghế sofa, hai người cùng nhau ngã xuống, Hữu Hi bị vây giữa chiếc sofa và cơ thể hắn.

“Có sao? Hữu Hi, anh nhớ em, thật sự nhớ!”

Hữu Hi nhìn đôi mắt thâm tình của hắn thở dài một tiếng, “Em cũng nhớ anh, rất nhớ.”

Ngón tay thon dài của Lăng Khiếu Dương vỗ nhẹ hai má non mịn của Hữu Hi, giọng nói trầm thấp: “Vậy em sao lại không gọi điện cho anh?”

“Em... em có gọi rồi. Chỉ là... chỉ là...”

Hắn khê cấn cổ nàng, môi nàng, rồi vành tai nàng, “Chỉ là cái gì, nói cho anh biết.”

“Là một cô gái tiếp điện thoại cho nên em... không có dũng khí gọi lại cho anh, Khiếu Dương, anh nói cho em biết, anh cùng cô ấy... cùng cô ấy...”

“Anh cùng cô ta không có gì cả, chỉ là anh không cẩn thận để quên điện thoại ở phòng hội nghị thôi.”

Hữu Hi có chút thẹn thùng, là tự mình nghĩ nhiều, đành cười nói: “Thực xin lỗi, em không nên hoài nghi anh, Khiếu Dương, anh đừng giận, em sợ... sợ anh lạnh lùng với em như vậy.”

Lăng Khiếu Dương trong lòng đau xót, mấy ngày nay hắn thật sự rất quá đáng, hắn hôn lấy môi Hữu Hi, khàn khàn nói: “Hữu Hi, thực xin lỗi... là anh không tốt, tha thứ cho anh được không?”

“Ừm” Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương hôn đến thở hổn hển. Nụ hôn của hắn nóng bỏng kịch liệt, làm nàng sắp thở không nổi nữa, đầu cũng mơ màng mất đi lí trí.

Lúc bỗng thấy thân thể tự nhiên mát mát ý thức của nàng mới chợt tỉnh táo lại chút ít thì đã nhìn thấy không biết từ lúc nào mình đã nằm trên giường trong phòng ngủ.

Quần áo xem chừng đã sớm ở ngoài sofa rồi, nàng định ngăn cản, nhưng nụ hôn của Lăng Khiếu Dương, đôi tay hắn, đang ở thân thể nàng châm lên vô số dục hỏa.

Hơi thở của hắn, hương vị của hắn tràn ngập trong miệng nàng, làm cho nàng mê say, Hữu Hi quên đi phản kháng.

Vật cứng rắn của Lăng Khiếu Dương lúc này đã đâm vào trong cơ thể nàng, nàng đau nhứ mây thét lớn một tiếng, lòng cũng ngẩn ra, ánh mắt nàng mê say nhìn Lăng Khiếu Dương.

Trán hắn đọng đầy mồ hôi, trong mắt ngoài khát vọng tràn đầy với nàng còn có một loại thần sắc khác hiện lên.

Hữu Hi hơi bất an nhìn sắc mặt của Lăng Khiếu Dương, mà Lăng Khiếu Dương cũng dừng động tác lại, ánh mắt trở nên đen kịt, “Hữu Hi...”

6. Chương 07

Chương 7

Cơ thể bị Lăng Khiếu Dương lấp đầy, lòng có chút lo sợ không yên, Hữu Hi cúi đầu kêu: “Khiếu Dương.....”

Thân thể hắn đặt nặng nề trên người Hữu Hi, hắn thở gấp gấp: “Lần đầu tiên... lần đầu tiên, không phải là cho anh.... “

Hữu Hi đưa tay ôm lấy Lăng Khiếu Dương có chút bất an: “Anh, anh có thể không để ý không, em không phải... không phải... lần đầu tiên!”

Lăng Khiếu Dương nhìn ánh mắt bất an của Hữu Hi, trong đầu chợt nhớ tới sự khước từ của nàng liền nói: “Chính vì vậy em mới không cho anh chạm vào em sao?”

Hữu Hi đỏ mặt, hơi ngượng ngùng gật gật đầu. Nàng thật sự để ý suy nghĩ và thái độ của hắn, nàng rất sợ vì chuyện này mà ảnh hưởng đến chuyện khác.

Có lẽ nàng lo lắng là thừa rồi.

“Ha!” Lăng Khiếu Dương ảo não gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu hôn môi nàng, thấp giọng nói, “Đồ ngốc, đây là thời đại nào rồi, em cũng không tiến bộ gì cả! Nhưng... mà... Hữu Hi, anh ghen, ghen tị hắn có được trái tim em, có được sự vui vẻ của em, nhưng anh có thể được ở bên em cả đời là quan trọng hơn bất cứ thứ gì rồi. Hữu Hi, anh sẽ càng yêu em hơn, làm cho em quên hắn.”

Đúng vậy, hắn ghen tị, Nhất Thần chết tiệt luôn hưởng đằng trước hắn. Ở thời cổ đại hắn ta là kẻ cướp đi trái tim Hữu Hi, ở hiện tại hắn lại sớm mang đi lần đầu tiên của nàng, nhưng hơn hết thảy, Lăng Khiếu Dương yêu Hữu Hi, tình yêu ấy từ lâu đã vượt lên mọi tình cảm khác. Có thể được làm bạn cùng nàng cả đời này hắn đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Nhưng... vì nguyên nhân này mà Hữu Hi không cho hắn chạm vào, hắn thật nhục muốn chết!

Lòng Hữu Hi thăm cảm thấy ẩm áp, nhiều ngày lo lắng mà chỉ trong một khắc đã thoải mái. Nàng mỉm cười, “Em sẽ cố...!” Cố gắng quên, cố gắng học cách yêu Lăng Khiếu Dương, nhưng thật sự có thể quên sao? Thật sự có thể quên hết thấy chứ? Hữu Hi không khỏi tự hỏi.

Lăng Khiếu Dương sớm đã không tìm được khát vọng của chính mình, điên cuồng yêu Hữu Hi.

Trong phòng tối đen chỉ có tiếng thở dốc của Lăng Khiếu Dương, còn có thanh âm rên rỉ yêu kiều của Hữu Hi.

Hắn vẫn tinh lực dồi dào, ép buộc Hữu Hi đến tình trạng kiệt sức. Nàng buồn ngủ đến mức không mở mắt còn hắn cứ lực tực đòi hỏi nữa, đối với hắn như thế nào cũng không yêu đủ hương sắc của nàng.

Ngày hôm sau Hữu Hi thức giấc, nhìn đồng hồ báo thức mới phát hiện nàng đã ngủ thẳng đến mười hai giờ trưa luôn rồi.

Hữu Hi hét lên một tiếng, nàng còn phải đi học mà! Vừa định xuống giường lại phát hiện thân thể giống như bao cát, phía dưới cũng có chút đau làm cho Hữu Hi nhận không được nhú mày than thảm.

Mấy năm nay Lăng Khiếu Dương nhất định là nhện đến điên rồi, không biết có phải nhện cả ngàn năm rồi không nữa! Dù sao đêm qua bao nhiêu nhiệt tình như núi lửa đều bộc phát cả, hắn đã yêu nàng suốt cả đêm luôn mà.

Thân thể Hữu Hi đau nhức nàng mới hiểu, đêm qua họ làm không phải là yêu mà là trừng phạt! Giờ phút này ngay cả sức xuống giường nàng cũng không có nói gì đến chuyện đi học!

Trên giường chỉ có mình nàng, Lăng Khiếu Dương đi làm rồi sao? Xem ra kiệt sức không phải là hắn mà là nàng! Nàng xụi lơ nằm trên giường, muốn động dậy cũng không nổi.

“Dậy rồi à?”

Từ cửa vọng đến giọng nói hư hỏng của đàn ông, Hữu Hi hơi ngồi dậy thì thấy Lăng Khiếu Dương một thân nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái đi vào, trong tay hắn mang bữa sáng... Cũng có thể gọi là bữa trưa đi.

Hữu Hi nhìn thấy trong đáy mắt hắn đều là thỏa mãn thần thái thăng hoa, không thể tưởng tượng nổi, hai người cùng làm mà sao lại khác biệt lớn như vậy? Người nên mệt không phải là đàn ông sao? Sao nàng lại là người không xuống giường nổi thế này?

Người đàn ông này thật có tiềm chất hoang dã nha! Hắn chỉ mặc độc cái quần tam giác, nhẹ nhàng đến bên người nàng xốc lên chui lên chui vào, da thịt lạnh lạnh, bóng loáng nhẵn nhụi.

“Chắc em đói rồi, ăn chút gì đi.” Hắn đưa cho nàng ly sữa, khuôn mặt tuần mĩ tràn ngập vẻ yêu chiều.

Hữu Hi đón lấy ly sữa, nửa ngồi nửa nằm uống sữa, nàng thật vừa mệt vừa đói lại vừa khát.

Hai người ở trên giường cùng nhau ăn điểm tâm mà Lăng Khiếu Dương chuẩn bị, Lăng Khiếu Dương đem khay đồ ăn đặt trên tủ gỗ cạnh đầu giường.

“Anh giúp em xin nghỉ một ngày rồi, em có thể ở nhà từ từ nghỉ ngơi.” Lăng Khiếu Dương lại nằm xuống, bàn tay to ở trên người Hữu Hi lại dao động.

Xem ra hắn định không cho nàng xuống giường đây mà! Nghĩ đến đây Hữu Hi lạnh run người, nàng không muốn còn trẻ thế này mà đã chết vì quan hệ quá độ! Nàng vội nói: “Em... Em còn phải đi học, em sợ không theo nổi chương trình.”

“Em như thế này mà còn có thể đi sao?” Thân thể hắn cọ xát người nàng, trên khuôn mặt tuần tú lại xuất hiện thần sắc Hữu Hi đã quen thuộc, trong lòng nàng hơi lo sợ, “Khiếu Dương... rời giường đi được không?”

“Anh còn chưa yêu đủ.” Hắn cúi đầu nặng nề nói xong, miệng cũng không nhàn rồi nữa, hôn lên môi Hữu Hi.

Hữu Hi đáng thương cười nói: “Nhưng mà.... Nhưng mà đêm qua đã... thực đã làm quá sức rồi.” Hắn mà ép buộc nữa thì xương cốt của nàng chắc cũng vào quan tài mất thôi.

“Cho anh đi mà... Hữu Hi... anh muốn em”. Giọng hần nài nỉ nhưng lại có mùi dụ dỗ. “Có phải em chê anh kĩ thuật không tốt không? Em cũng biết mà... đã lâu không luyện tập khó tránh khỏi mới lạ thôi”.

“Lăng Khiếu Dương, anh đang nói cái gì đấy?” Hữu Hi nói xong, mặt cũng hồng lên như quả đào. “Em chỉ là... chỗ đó của em rất đau...”

“Rất đau sao?”, hần ngẩng đầu nhìn Hữu Hi, Hữu Hi dùng sức gật đầu, nhú mày, “Rất đau, không chừng bị thương rồi!” Nàng nói cực kì nghiêm trọng.

Lăng Khiếu Dương lại ngồi xuống, vẽ mặt khấn trương, “Để anh xem xem...!” vừa nói tay vừa định lật chăn lên xem

Hữu Hi cảm giác đầu mình choáng váng, mặt đỏ bừng như bị đốt, nàng vội bắt lấy tay Lăng Khiếu Dương. “Không cần, anh để em nghỉ ngơi là tốt rồi.”

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, tay ôm lấy Hữu Hi, nửa tựa vào đầu giường, “Được, vậy chúng ta ở đây nói chuyện luôn đi.”

“Vâng!” Hữu Hi dùng sức gật đầu, chỉ cần hiện tại không làm cái việc kia thì làm gì cũng được hết.

Cứ như vậy, hai người vẫn không xuống giường, Lăng Khiếu Dương vẫn giữ chặt lấy Hữu Hi, ăn uống đều ở trên giường, mãi cho đến ban đêm không biết khi nào Hữu Hi lại chìm vào giấc ngủ.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, thân thể đã thú một khi đã được phóng thích thì không muốn nhúng chàm cũng chẳng được! Cuối cùng hần vẫn không nhịn được, cọ sát thân thể Hữu Hi, vật to lớn lại đi vào.

Trong lúc ngủ mơ Hữu Hi ưm một tiếng, nàng hơi đau, lúc tỉnh lại ý thức được Lăng Khiếu Dương đang làm gì nàng buồn bực tát yêu Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương lại xấu xa cười, đem Hữu Hi tiến nhập vòng cuồng nhiệt lần nữa.

Hữu Hi buồn rầu bắt đền bởi cổ nàng đầy dấu hôn, trời lại nóng thế này nàng không thể mặc giống cái bánh chưng đi ra ngoài được, thế là nàng ba ngày liền không đi học.

Hữu Hi lo không theo kịp chương trình học, nàng buồn bực lườm kẻ gây ra chuyện này - là Lăng Khiếu Dương! Hần cũng rất trượng nghĩa nói rằng sẽ bỏ tức cho nàng, sẽ ngoan ngoãn dạy nàng học.

Nhưng học đến mấy thì cũng phải đến trường, Hữu Hi bất đắc dĩ đành phải nghiêm khắc cảnh cáo Lăng Khiếu Dương, không cho hần lưu lại dấu trên cổ nàng, hơn nữa nếu còn yêu cầu vô độ như vậy nàng sẽ ngủ riêng phòng với hần.

Có lẽ sự uy hiếp đã có tác dụng, cũng có lẽ Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi quá mệt mỏi nên cuối cùng nàng cũng thoát khỏi được vòng ôm của hần.

Mấy ngày sau, Hữu Hi rời giường đón xe bus đi học. Vào lớp học, chào đón Hữu Hi là ánh mắt thân thiết của các bạn, Hữu Hi chột dạ cười hì hì.

“Hữu Hi nghe nói cậu bị bệnh à, đã đỡ chưa?”

“Đã kịp chép bài chưa?”

“Nhìn tinh thần cậu chưa tốt lắm, cậu phải chú ý nhé!”

“...”

Mọi người thân mật hỏi thăm, Hữu Hi vội vàng cảm ơn rồi ngồi vào chỗ của mình.

“Này, cậu thế nào rồi? Không sao chứ?” Thanh Mục lén liếc mắt nhìn nàng rồi lớn giọng hỏi.

“Không sao, không sao.” Hữu Hi lắc đầu, cúi đầu đọc sách.

Thanh Mục đột nhiên đem bài kiểm tra đặt trước mặt nàng, Hữu Hi vừa nhìn đã thấy ‘100 điểm’ đập vào mắt.

Không phải nàng hoa mắt đấy chứ? Tay lật đi lật lại mấy bài kiểm tra, quả nhiên tất cả đều 100 điểm.

“Oa, Thanh Mục, cậu giỏi thật! Không ngờ cậu là “chân nhân bất lộ tướng”!” Lần trước thi trắc nghiệm nàng làm không tốt lắm, thần ngũ này đúng là thần, không biết có bí quyết gì không.

“Chuẩn bị tiền đi, lo mà đãi khách nhé!” Thanh Mục nhìn chăm chăm Hữu Hi nhắc nhở.

“Được, không thành vấn đề! Chúc mừng Thanh Mục được một trăm điểm!” Hữu Hi nói xong cũng tìm tìm bài kiểm tra của mình.

“Của cậu ở đây.” Thanh Mục nói xong đem bài thi đặt trước mặt Hữu Hi.

Là của nàng, Hữu Hi nhìn thấy bài thứ nhất sáu mươi điểm, bài thứ hai sáu mươi điểm, tiếp tục lật nữa, tất cả các môn đều vừa đủ điểm chuẩn.

Không vui mừng, không thất vọng, vừa vặn là thành tích nàng có thể dự đoán được.

Giữa giờ nghỉ trưa, Hữu Hi cùng Thanh Mục đi ra ngoài trường học, nàng định mời Thanh Mục ăn cơm.

Hai người đi trước, lại có sáu bảy nữ sinh theo sau, họ đều hung tợn nhìn chăm chăm Hữu Hi, đúng là mấy đứa mà Hữu Hi đã dạy dỗ hồi nào, chúng ôm hận với nàng, thừa dịp nàng ra ngoài nên định đánh úp.

Hữu Hi cùng Thanh Mục đi đến một cửa hàng khá gần trường học, lúc đi qua một ngõ nhỏ Hữu Hi không để ý lắm quay đầu lại, rồi tiếp tục đi tới, đột nhiên nhận ra có gì đó nàng lại lui về phía sau vài bước, đi vào ngõ nhỏ thì chỉ thấy vài người mặc quần áo quái dị đi cùng mấy nữ sinh.

Bọn họ trong tay còn cầm dao cầm sắt, hình dáng đủ loại, có một kẻ giơ nắm tay đánh người, vừa nhìn đã thấy là bọn xã hội đen, cơ bản chẳng phải học sinh.

“Này, mấy người làm cái gì đấy?” Hữu Hi quýnh lên, nhin không được liền hô to một tiếng. Sao nạn bạo hành ngày nay nhiều vậy chứ?

Vài người quay đầu lại, trong đó có một kẻ hung tợn rống lên, “Con ranh, đừng có xen vào chuyện của người khác!”, nói xong tiếp tục muốn đánh.

“Này, tôi báo cảnh sát đấy!” Hữu Hi cầm lấy điện thoại định gọi.

Một gã đàn ông trong đám đó tức giận nhất, chạy tới Hữu Hi thóa mạ, “Con ranh này, không dạy ày một bài thì không biết thế nào là sợ mà!”

Mắt thấy người nọ cầm con dao nhỏ định đâm Hữu Hi, Thanh Mục quýnh lên muốn liều mạng ngăn trở, không ngờ Hữu Hi linh hoạt tung một cước, gã đó bị đập đau quá quỳ xuống kêu la ầm ĩ, con dao trong tay cũng rơi xuống.

“Các anh em... lên cho tao! Đánh chết con khốn này ngay!”

Vài tên lực lưỡng chạy lại Hữu Hi, đại ca chúng lại bị một đứa con gái đánh ngã, bọn chúng trong lòng tức giận nghĩ bụng nhiều người như vậy đối phó một con nhóc không thành vấn đề!

Hữu Hi không muốn đánh nhau, nàng chỉ muốn dọa bọn chúng một chút thôi, vì lỡ trên người xuất hiện vết bầm vết trầy nào, bị Lăng Khiếu Dương phát hiện kiểu gì nàng cũng bị lên lớp.

Mắt thấy mấy người cầm dao sáng lóa đi tới, nàng chỉ có thể chọn cách bảo vệ mình và bạn học bên cạnh.

Mấy gã đàn ông xông lên, Hữu Hi quyền pháp như nước chảy, phát tay vài cái đã đánh gục mấy tay này.

Có điều thất lưng của nàng cũng bị đá một cước hơi đau, không biết có bị bầm tím hay không, nhất định không thể để Lăng Khiếu Dương biết!

Lúc này cảnh sát cũng đã đến, mấy người kia bị lôi đến đồn cảnh sát. Trong lòng Hữu Hi bất an, nàng rất sợ, sợ Lăng Khiếu Dương biết được lại giận dữ.

Ghi chép xong, cả bọn chờ hiệu trưởng đến nhận người, vài đứa học sinh bị vây đánh chính là mấy đứa đánh Thanh Mục hồi trước.

Bọn họ trốn ra ngoài đi chơi, lúc về bị mấy tay côn đồ vây lại trấn của vừa lúc bị Hữu Hi bắt gặp.

Cơm chưa xơi được còn bị đánh một trận nữa.

Hữu Hi ngồi trên ghế ở cục cảnh sát, trong lòng hơi bất an. Thanh Mục đứng đó, không nói nhiều mà dùng ánh mắt kì lạ nhìn Hữu Hi.

Cửa đồn cảnh sát mở ra, Hữu Hi nhìn thấy bóng Lăng Khiếu Dương xông vào, sắc mặt rất khó coi, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người vậy.

Hắn đã xuất hiện thì không tránh khỏi việc trở thành tiêu điểm của mọi người, nhất là vài cô cảnh sát không khỏi nhìn lên Lăng Khiếu Dương vài lần.

“An Hữu Hi, sao em lại không biết lo gì thế hả?”, hắn đi tới, giọng đầy lo lắng, khuôn mặt tuần mã kìm nén sự tức giận.

“Em không sao, thật đấy, anh xem xem, ha ha...” Hữu Hi chợt dạ ngậy ngô cười.

Lúc này ở đồn cảnh sát xuất hiện mấy người có vẻ nóng ruột, có thể nhận ra ngay đó là mấy vị phụ huynh yêu con thương cháu.

Loạn lạc một hồi, vài bà mẹ thấy con mình bình yên vô sự mới yên tâm, hỏi sự tình ra thì biết con họ bị vây đánh thiếu chút nữa đã mất mạng, họ vô cùng lo lắng trách mấy đứa con không nghe lời.

“Không có việc gì, mấy người có thể đi rồi.” Một chú cảnh sát tốt bụng nhắc nhở.

Hữu Hi gật đầu, chưa kịp chào Thanh Mục đã bị Lăng Khiếu Dương kéo ra phía ngoài.

“Bạn An chờ một chút.”

Một giọng nói vang lên phía sau Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi định dừng lại nhưng Lăng Khiếu Dương không hề có định đó.

Nhưng đường đi của bọn họ mau chóng bị mấy phụ nữ trung niên ngăn lại.

Trong đó một bà mặt chữ điền nói. “Cháu An, lần này cảm ơn cháu đã giúp con bác, nếu không có cháu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Có người nói xen vào: “Đúng vậy, bọn còn đồ đó có dao, thực đáng sợ!”

“Chuyện lần trước chúng tôi cũng hơi quá đáng, bố cháu An, hai người cứ yên tâm đi đi!”

“Đúng vậy, bố cháu An à, bạo lực đúng là có điểm ích lợi a!”

Bọn họ mỗi người nói một câu, Hữu Hi cảm thấy tay đau, không khéo bị Lăng Khiếu Dương bóp nát mất! Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, ngắt lời vài vị phụ huynh, “Thực xin lỗi các bác... Anh ấy không phải là bố cháu.”

Nghe Hữu Hi nói vậy, vài bà mẹ mới im bặt, xem xét Lăng Khiếu Dương rồi lại nhìn qua Hữu Hi, “Ồ thế không phải bố à?”

Hữu Hi cười khổ: “Không phải!”

“Đó là... của cháu?...Ai nha, thật sự xin lỗi, là chúng tôi hiểu lầm, tai hại, tai hại quá!”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt xanh mét, đôi môi mỏng nhếch lên, lôi kéo Hữu Hi xuyên qua mấy vị phụ huynh đi về phía xe.

Hữu Hi vẫy tay chào, “Gặp lại các bác sau.” Rồi vội vàng theo Lăng Khiếu Dương rời đi.

Ngồi vào trong xe, Lăng Khiếu Dương không nói lời nào, mặt lạnh tanh, haizz... tức giận rồi. Hữu Hi lắc lắc tay Lăng Khiếu Dương: “Khiếu Dương, anh đừng giận mà! Tại em không tốt, em không hề bị thương mà, cảnh sát còn khen em là tấm gương dũng cảm nữa cơ”

“Em...!” Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi làm tức giận đến nói không nên lời.

Hữu Hi lại lay lay tay hắn, “Khiếu Dương, đừng giận mà! Em biết anh quan tâm đến em, em sẽ không thể nữa, thật đấy!”

Đôi mắt đen hờn giận của Lăng Khiếu Dương lườm Hữu Hi, “An Hữu Hi, em biết anh lo lắng lại còn không thành thật! Đang học tự nhiên chuẩn ra làm gì? Bọn chúng có dao, lỡ em có chuyện gì em bảo anh làm sao bây giờ?”

Hữu Hi thấy hấn đau khổ nên biết điều nói: “Em chỉ định đi ăn cơm thôi, tự nhiên muốn ăn ở ngoài nên mới đi ra, thấy chuyện bất bình này sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Em không thể thấy bọn họ gặp chuyện không may. Nếu là anh, anh nhất định cũng sẽ giúp bọn họ mà đúng không?”

Bàn tay to của Lăng Khiếu Dương bắt lấy bả vai nàng, gầm nhẹ: “Em là đồ ngốc! Sao không gọi người? Tự mình lo chuyện làm gì, nói cho anh biết có bị thương ở đâu không?”

“Không có, không có, em rất khỏe mà! Vài tên côn đồ em có thể ứng phó được, em có luyện võ mà. Em biết rồi, lần sau không dám thế nữa.” Hữu Hi xoa xoa khuôn mặt Lăng Khiếu Dương, nàng nhận ra hấn đang rất sợ, sợ nàng xảy ra chuyện gì.

“Tạm dừng ở đây đã, về đến nhà anh sẽ xử lý em!” Lăng Khiếu Dương tức giận nói xong liền khởi động xe hướng về nhà.

Hữu Hi nhìn thấy đường về nhà vội hỏi: “Buổi chiều còn có tiết, Khiếu Dương, anh đi nhầm đường rồi.”

Lăng Khiếu Dương lại lườm Hữu Hi một cái, không nói một câu, vẫn đi theo đường về nhà.

Về đến nhà, vừa vào cửa, Lăng Khiếu Dương liền lột quần áo Hữu Hi làm Hữu Hi bỏ chạy tán loạn.

“Này này, anh làm cái gì đấy? Sao lại háo sắc như vậy chứ?” Hữu Hi trốn sau cửa phòng ngủ hét ra.

Lăng Khiếu Dương đẩy cửa ra, Hữu Hi lui về sau vài bước nhìn Lăng Khiếu Dương tới gần.

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, “Em nói thật đi! Đầu óc toàn nghĩ đi đâu đâu, anh chỉ muốn xem vết thương thôi”

Hữu Hi nhớ lại thất lưng bị đá một cái đến giờ vẫn còn đau, nhưng chỉ sợ bị Lăng Khiếu Dương nhìn thấy trên người có thương tích vội nói: “Không cần, em không sao mà! Bọn họ ngay cả một cái góc áo cũng không chạm được đến em thật mà!”

“Em nghĩ anh tin chắc?” Lăng Khiếu Dương chau mày, hướng Hữu Hi xông đến đem nàng áp đảo lên giường.

“Khiếu Dương! Anh làm em đau!”

Lăng Khiếu Dương tháo, tuột, lôi, kéo, cuối cùng cũng cởi được áo Hữu Hi. Ánh mắt lướt trên người nàng, cuối cùng dừng lại ở một vết tím.....

Đôi mắt đen âm u, hấn sảng giọng nói: “Được lắm, An Hữu Hi, em còn biết nói dối nữa! Không bị thương ư? Em nói xem đây là cái gì?”

“Cái gì?” Hữu Hi giả ngu, nhìn nhìn thất lưng: “Không biết! À đúng rồi, có phải tại hôm qua bị anh nắm không?”

Lúc bọn họ thân mật, hấn không kìm chế được nắm chặt lấy thất lưng nàng, nói là hấn nắm cũng không phải là không thể a.

Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra, có tức giận mà không phát ra được, chỉ là đau lòng, “Sao anh sao có thể làm đau em được chứ? Nói dối mà cũng không biết tìm lý do hay ho!” Hấn ngồi xuống, vỗ nhẹ vào cổ Hữu Hi, hung tợn nói: “Em còn dám không biết nặng nhẹ như vậy thì xem anh xử lý em thế nào!”

Hữu Hi cười hì hì, “Không dám, thật không dám! Em cũng thật xui xẻo, không dưng lại gặp việc này, anh nói có phải không?”

Lăng Khiếu Dương cầm rượu thuốc xoa vết tím cho Hữu Hi. Hai người ăn cơm chiều xong, có lẽ do chuyện hôm nay nên Hữu Hi rất mệt mỗi lần chui vào chăn ngủ.

Nhìn nàng ngủ say, Lăng Khiếu Dương chợt nghĩ hấn không thể luôn theo sau bảo vệ nàng mãi được.

Vì chuyện lần này Lăng Khiếu Dương quả thật rất lo lắng, cho nên hấn nhân cơ hội này ra ba điều giao ước với Hữu Hi.

Sớm hay muộn gì cũng phải để hấn đưa đón, hấn không rảnh thì lão Trương đưa đón, hơn nữa, trong lúc đi học không được tự tiện rời khỏi khuôn viên trường.

Giúp người khác là tốt, nhưng hấn không thể dễ dàng gặp nguy hiểm được. Hữu Hi cũng chẳng bướng bỉnh không cho Lăng Khiếu Dương đưa đón nữa, nàng biết hấn lo lắng cho nàng. Nếu như vậy có thể khiến hấn an tâm thì cứ theo ý hấn đi.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương ân ái ái ái, cuộc sống đầy ắp ngọt ngào luôn làm Hữu Hi dù đang ngủ cũng sẽ mỉm cười.

Nháy mắt đã đến nghỉ hè, học kì lớp mười một này Hữu Hi xem như đã vững vàng.

Năm học mầu chốt của thời cấp ba Hữu Hi rất nghiêm túc học tập, hy vọng có thể dựa chính sức mình thi đậu trường mình muốn vào.

Lăng Khiếu Dương yêu nàng, chăm lo cho nàng, hấn là chồng nàng cũng là người thân của nàng, không đến một năm, nàng đã trở nên ỷ lại vào hấn như vậy...

Nàng thích nhìn bộ dáng hấn mỉm cười, thích nhìn bộ dáng hấn nhíu mày tức giận, thích nhìn hấn biểu hiện sự mê muội vì nàng, nàng cũng có thói quen ôm hấn đi vào giấc ngủ.

Mỗi ánh mắt mỗi động tác của hấn đôi khi làm nàng nhớ đến bản thân. Bình thường mặc kệ hấn bận thế nào cũng gọi cho nàng một cú điện thoại.

Cuộc sống giống như là mật ngọt, ngọt tận đáy lòng.

Nghỉ hè, Hữu Hi ngoài việc học hành cũng vội vàng hẹn hò, vì Lăng Khiếu Dương hẹn nàng đi xem phim.

Rạp chiếu một bộ phim tình cảm, Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương ngồi ở ghế vip.

Ánh sáng trên màn hình phản chiếu vào mặt hai người. Trong phim nam chính qua đời, đợi đến lúc nữ chính hiểu được tình cảm của nam chính thì tất cả đã muộn, nàng khóc, khóc bi thương như vậy mới hiểu nàng yêu chàng trai đã chết.

Hữu Hi nhịn không được rơi lệ, có lẽ là bởi vì bộ phim rất cảm động. Lăng Khiếu Dương để ý thấy Hữu Hi có điều gì đó hơi lạ mới quay đầu sang nhìn nàng.

“Sao lại khóc, không có tiền đồ gì cả!” Hấn nói xong cũng cúi đầu, nhịn không được hôn những giọt nước mắt của Hữu Hi, sau đó lần đến môi nàng.

Hữu Hi thẹn thùng, tay đẩy hấn ra, cũng quên cả khóc nhưng Lăng Khiếu Dương khẳng khái không chịu buông nàng ra, cố ý làm mấy chuyện xấu.

Chợt bốn phía xôn xao, ánh sáng chiếu bùng lên, Hữu Hi chói mắt vội vàng đẩy hấn ra, bị người ta nhìn thấy rồi...

Lăng Khiếu Dương cuối cùng cũng buông môi Hữu Hi ra, hài lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, ánh mắt say đắm, nếu là ở nhà, hấn sẽ lại nhịn không được muốn...

Lúc xem hết phim xong, ra ngoài có rất nhiều người nhìn bọn họ. Trời ạ! Xấu hổ chết mất! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi hồng lên, nàng thực nghi ngờ liệu có phải Lăng Khiếu Dương cố ý làm thế không? Trước mặt mọi người biểu diễn ham mê.

“Hữu Hi”

Từ bàn phía sau vang đến một giọng nói, giọng nói này mang theo đau đớn.

Hữu Hi mơ màng nhìn người vừa nói, là Nhất Thần! Chỉ thấy trên mặt hấn có một nỗi đau không dễ gì nhận ra. Hữu Hi miễn cưỡng cười, “Anh Nhất Thần, chị Thần, thật trùng hợp quá.”

Vừa rồi hết thấy đều đã bị Nhất Thần cùng vợ hấn nhìn thấy! Hữu Hi ngượng ngùng.

7. Chương 08

Chương 8

Họ đi xem phim gặp vợ chồng Nhất Thần là ngoài ý muốn nên đôi bên ngồi uống cafe ở gần đó, uống xong cũng liền rời đi.

Lúc về nhà Hữu Hi miệng hát lẩm bẩm bài nhạc nền của bộ phim tình cảm mới xem ở rạp kia, có vài câu Hữu Hi không nhớ nên chỉ là lá la.

Thả túi xách, thay dép, Hữu Hi đang muốn đi vào nhà vệ sinh thì nghe Lăng Khiếu Dương ở phía sau mập mờ nói: “Hữu Hi, hôm nay vui quá nhỉ!”

Hữu Hi quay đầu lại nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn đang đổi giày, tay nàng néo má hắn để hắn nhìn nàng, “Sao? Lăng đại chủ tịch, anh thấy em không thể vui vẻ à?”

Tay hắn nắm lấy cằm nàng, trong đôi mắt đen huyền phản chiếu hình bóng nàng, hắn trầm giọng nói: “Em vui vẻ, vậy em cũng để cho anh vui vẻ đi!”

“Sao vậy? Cùng em đi xem phim không vui sao?” Hữu Hi lườm hắn, từ từ ra lùi ra xa, sao hắn cứ mập mờ thế?

“Sao? Em không muốn anh vui vẻ à?” Lăng Khiếu Dương giả vờ nhú mày, cố ý dờ dẫm nhìn Hữu Hi.

“Muốn chứ sao lại không muốn?” Hữu Hi nói không ngừng, “Vậy làm thế nào để anh vui đây?”

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, hai tay chụp tới đột nhiên ôm lấy Hữu Hi, sai bước đến phòng tắm.

“Này, anh làm gì đấy, thả em xuống!”

Lăng Khiếu Dương hôn môi Hữu Hi, giọng khàn khàn: “Theo giúp anh tắm.”

“Không được!” Hữu Hi hô to, chân tay cũng giãy dụa.

“Dám nói không được à, xem anh chính đốn em thế nào!” Lăng Khiếu Dương miệng nói xong, người cũng đã ôm Hữu Hi vào trong phòng tắm.

Trong phòng vang lên tiếng la hét của Hữu Hi, âm thanh vui đùa ầm ĩ, có cả giọng Lăng Khiếu Dương cúi đầu uy hiếp, cuối cùng biến thành tiếng thở gấp gấp và từng đợt thanh âm yêu kiều rên rỉ.

Sau một trận kích tình, Hữu Hi mệt mỏi không thôi. Nàng bị Lăng Khiếu Dương ôm từ trong phòng tắm ra, vừa nằm xuống giường liền ngủ luôn.

Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt Hữu Hi lúc ngủ, đôi mắt đen lấp lánh, hắn có nên vui mừng không? Hữu Hi thấy Nhất Thần cùng vợ hắn ta có đôi có cặp không những không khó chịu mà còn rất vui vẻ. Liệu có phải tình cảm Hữu Hi dành cho Nhất Thần năm xưa đã hóa thành mây khói rồi không?

Hắn ôm chặt Hữu Hi, hôn nhẹ lên trán nàng, “Bảo bối ngủ ngon!”.

Lúc Lăng Khiếu Dương đi làm ở công ty, Hữu Hi ngoài làm việc nhà thì ôn bài, sau đó chỉ việc nấu cơm ngon chờ Lăng Khiếu Dương trở về, tựa hồ không có chuyện gì đặc biệt.

Còn nửa tháng nữa là khai giảng, Hữu Hi đến đón Gia Tận. Trước đó một thời gian, Gia Tận có tham gia một cuộc tập huấn, đã lâu Hữu Hi không gặp thằng bé nên trong lòng rất nhớ nó.

Không biết Gia Tận tham gia tập cái gì nữa, nói gì thì nói vẫn là Lăng Khiếu Dương lo mọi chuyện.

Nàng có hỏi thì Lăng Khiếu Dương cũng chỉ nói là một kiểu rèn luyện cho trẻ con, bảo nàng không cần lo lắng.

Nàng sao có thể không quan tâm được chứ! Kia là em trai nàng mà, nàng làm phiền Lăng Khiếu Dương vài ngày hắn mới chịu giúp nàng đón Gia Tận về hai ngày, có hai ngày thôi đấy!

Mà bọn hắn còn cười cười cái gì nữa chứ, Lăng Khiếu Dương còn nhất quyết không cho nàng đi theo.

Được lắm! Hấn không nói, chờ Gia Tận đến đây, nàng phải bức Gia Tận khai xem bọn họ làm cái chuyện mờ ám gì.

Buổi sáng Lăng Khiếu Dương gọi điện thoại về bảo hấn và Gia Tận khoảng hơn mười một giờ mới về được. Hữu Hi liền đi chuẩn bị cơm trưa, nàng đã nửa tháng không gặp em trai rồi.

Lúc hơn mười một giờ có tiếng mở cửa, Hữu Hi đang ở phòng ăn bày biện vội chạy ra phòng khách.

“Chị”

Gia Tận cười hì hì nhảy ra trước mặt nàng, Hữu Hi chạy tới ôm cổ Gia Tận.

“Tiểu quỷ xấu xa này, đi chỗ nào nắng lắm hay sao mà đen thế này? Có phải chịu khổ gì không, anh rể em đem em giấu ở đâu vậy?”

Gia Tận cười cười, lộ ra cái lúm đồng tiền, mặt bị đen đi nên răng trông càng trắng hơn, “Chị, không phải chị nghi ngờ anh rể ngược đãi em chứ?”

Hữu Hi nhéo nhéo mặt Gia Tận, “Nhìn em gầy như vậy nói không bị ngược đãi cũng chả có ai tin”

“Này này, em xem anh là loại người gì đấy? Không chừng anh đi ngược đãi trẻ con làm gì?” Lăng Khiếu Dương thay giày, liếc xéo Hữu Hi một cái.

Hữu Hi đỡ cặp trên người Gia Tận xuống, mặt mày hớn hớn: “Được rồi, chị nấu cơm xong rồi, đi rửa tay rồi ra ăn cơm.”

“Vâng.” Gia Tận xoay người về phía phòng tắm

Hữu Hi dùng chân hẩy hẩy Lăng Khiếu Dương, “Anh đến tận đầu đón Gia Tận mà mất đến nửa ngày vậy, rốt cục anh giấu Gia Tận ở đâu?”

Lăng Khiếu Dương liếc Hữu Hi một cái, mặt nghiêm lại nghiêm túc nói: “Bí mật!”

Hữu Hi hung hăng nhéo lưng Lăng Khiếu Dương một cái, sau đó tức giận bỏ đi để lại Lăng Khiếu Dương yêu chiều cười cười.

Ăn cơm trưa xong, thừa lúc Lăng Khiếu Dương không để ý Hữu Hi liền bức cung Gia Tận. Gia Tận kiểu nào cũng không nói, chỉ giả bộ ngớ ngẩn để lừa nàng.

Cuối cùng Hữu Hi bắt đắc dĩ xoa xoa đầu Gia Tận nói: “Được rồi, mấy năm qua chị biết em có suy nghĩ của mình, chị chỉ lo lắng cho em thôi.”

“Chị, chị yên tâm, em không còn bé nữa, ngoài anh rể ra em là người đàn ông duy nhất trong nhà. Em biết đúng mức, cũng biết mình phải làm gì. Chị, chị cứ yên tâm đi.”

Khuôn mặt Gia Tận đã hơi trưởng thành, một đứa trẻ hơn mười tuổi nói chuyện còn có lý lẽ hơn người lớn!

Hữu Hi tự an ủi nhưng lòng lại chua xót, mấy năm nay Gia Tận bé nhỏ không biết đã phải kiên trì đến nhường nào. Đáng lẽ nó nên là đứa trẻ vô lo vô nghĩ nhưng so với nhiều đứa bé khác còn phải chịu nhiều cực khổ hơn, thẳng bé được như bây giờ nàng cũng nên vui mừng. Hữu Hi cười cười nói: “Được, chị tin em sẽ làm tốt.”

“Vâng.” Gia Tận trả lời chắc chắn. Hai chị em gặp nhau ngắn ngủi, sau hai ngày Gia Tận vội vàng rời đi, có thể thấy buổi thực tập này rất quan trọng.

Thời gian hai ngày này, một ngày là ở cùng với Hữu Hi, một ngày là ở cùng với Nhất Thần. Nhất Thần cũng là một người thân quan trọng với Gia Tận.

Lăng Khiếu Dương đến công ty, Hữu Hi lại ở nhà ôn bài như trước. Nàng muốn ra ngoài một chút nhưng thời tiết nóng quá nên cũng lười ra ngoài.

Hữu Hi khát quá, lúc đi uống nước thì thấy có tín hiệu di động liền vội vàng nghe máy.

“Hữu Hi!”

Điện thoại vang lên một giọng nói uể oải, Hữu Hi nghe giọng này thì nuốt luôn cục đá trong miệng.

“Nhất Thần”

“Hữu Hi... Anh muốn gặp em, em đi ra đi được không? Một lần thôi, một lần thôi...” Giọng nói Nhất Thần có vẻ không bình thường, giống như đang uống rượu vậy.

“Nhất Thần, Anh uống rượu à?”

“Anh không sao. Hữu Hi, em mau tới đi, anh ở gần đại học E”

“Anh chờ em... Em không đến anh sẽ không đi, em biết nơi nào có thể tìm anh.”

Hắn giống như một đứa trẻ nói xong những lời này không kịp chờ Hữu Hi trả lời đã ngắt điện thoại.

“Nhất Thần!”. Bên tai chỉ có tiếng tút tút, Hữu Hi hơi mơ hồ, Nhất Thần làm sao vậy? Sao lại khác thường vậy chứ? Nàng do dự một chút nhưng vẫn cầm túi xách và đi động ra ngoài.

Hữu Hi đã rất quen thuộc với khu Đại Chu này, nhà nàng từng cách nơi này không xa, hơn nữa nàng cũng thường xuyên đi tìm Nhất Thần, tất cả nơi này nàng đều có cảm giác quen thuộc.

Nàng nhớ lại, hắn chỉ nói ở gần đại học E, lại uống say như vậy... Hữu Hi gọi điện cho Nhất Thần nhưng không có người bắt máy, trời đã sắp tối rồi, hắn ở đâu?

Nhất Thần nói nàng biết tìm hắn chỗ nào. Hữu Hi nhìn bốn phía đột nhiên nghĩ tới cái gì đó. Nàng chạy về một phía, đi vào một hẻm nhỏ. Nơi này là một khu nhỏ, nàng đã từng tới đây vô số lần, con đường nhỏ quen thuộc này là nơi xe Nhất Thần hay để.

Dường như vẫn còn bóng dáng nàng cùng Nhất Thần sóng bước bên nhau tại nơi này, tiếng cười quanh quẩn trong không khí. Cuối cùng Hữu Hi cũng nhìn thấy căn phòng nhỏ nơi Nhất Thần đã từng ở, nhớ lại ngày xưa như từng đợt thủy triều dâng lên trong lòng.

Cửa khép hờ, tay Hữu Hi chần chừ một chút rồi mở cửa ra, nhìn thấy khung cảnh quen thuộc trong phòng.

Căn phòng vẫn có hình dáng của mấy năm trước, không có chút thay đổi, thậm chí ngay cả hương vị cũng không thay đổi.

Hữu Hi cất bước vào trong, nghe trong phòng có một giọng nói run rẩy, nàng hoàn hồn đi vào thì thấy Nhất Thần đang nằm trên chiếc giường lớn, dưới mặt đất tàn thuốc và mấy chai rượu hỗn độn, mùi rượu nồng nặc làm Hữu Hi hơi khó chịu.

“Hữu Hi... Hữu Hi” Nhất Thần từ từ nhắm hai mắt, tha thiết gọi tên nàng. Hữu Hi đột nhiên muốn quay đi, rời khỏi nơi này, nhưng đúng lúc này Nhất Thần chợt mở mắt.

“Hữu Hi!” Hắn gọi nhỏ, lão đảo ngồi dậy, mang theo mùi rượu nồng nặc hướng về phía nàng, ôm chặt lấy nàng.

Hữu Hi cứng đờ trong ngực hắn, tay đẩy hắn muốn cho hắn nằm xuống, “Nhất Thần, anh nằm xuống đi đã, em lấy cho anh ít nước.”

Nhất Thần cũng không buông tay chỉ ôm chặt nàng, trong mắt hắn có lệ rơi xuống cổ nàng, lời lẽ thống khổ nói không rõ ràng: “Hữu Hi, em có trách anh không? Em có trách anh không chờ em?”

Nước mắt làm tổn thương da thịt nàng, Hữu Hi lắc đầu “Không, em không trách anh, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc riêng.”

“Nhưng anh lại tự trách mình... Vì sao lại như vậy? Rõ ràng anh đã thề sẽ yêu em cả đời nhưng kết quả lại thế này. Là do tình yêu của anh không đủ chắc chắn sao? Nếu anh đợi thêm được chút nữa, chúng ta sẽ không lỡ dở thế này. Vì sao? Vì sao anh lại không thể chờ? Vì sao không thể chờ một chút nữa chứ?” Nhất Thần nén nước mắt đau đớn không chịu nổi.

Lời nói của Nhất Thần tràn ngập đau thương cùng thống khổ, lòng Hữu Hi lúc này cũng đau đớn run rẩy.

“Nhất Thần, chúng ta yêu nhau như vậy đủ rồi, anh cố gắng chăm sóc chị đi, chuyện qua cũng đã qua rồi, bắt nước hắt đi không thể thu lại được. Chúng ta đều đã kết hôn, những năm qua anh không phải nên lựa chọn hạnh phúc cho chính mình sao?”

Nhất Thần đột nhiên nắm lấy bả vai Hữu Hi, đôi mắt đau đớn nhìn nàng, “Hữu Hi! Em có thể quên sao? Quên hết được những chuyện đã diễn ra ở đây sao Hữu Hi?”

“Hữu Hi, chính tại nơi này em đã giao phó bản thân mình cho anh. Lời thề của chúng ta, tình yêu của chúng ta, cứ để chúng trôi qua như vậy sao?”

Đúng vậy! Chính nơi này, chính gian phòng này, chính chiếc giường này, nàng đã trao lần đầu tiên của mình cho Nhất Thần.

Gian phòng này vẫn còn đây có lẽ do Nhất Thần cố ý giữ lại, nhưng rất nhiều chuyện đã thay đổi. Nàng cũng không biết trái tim mình đang dừng lại ở đâu, là Hoàng Bắc Thiên hay Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi suy nghĩ rối bời, thống khổ nhắm hai mắt.

Là lòng người thay đổi hay là tình yêu thay đổi? Là ai phụ ai đã không thể nói rõ.

Những chuyện xảy ra ở cổ đại, người nàng yêu lúc đó đều đã chôn kín trong lòng nàng, trong mộng cũng sẽ đau đớn bởi nhớ nhung nhưng không cách nào vượt qua khoảng cách không gian và thời gian. Nàng và Lăng Khiếu Dương, Hoàng Bắc Thiên, Nhất Thần đã không thể nói rõ ràng... tình yêu không kiên định, cũng chính nàng không kiên định.

Hữu Hi chịu đau đớn trong lòng, nàng rối bời nói với Nhất Thần: “Nhất Thần, không còn sớm nữa, gọi điện thoại cho chị rồi về nhà đi thôi.”

Hữu Hi vừa mới dứt lời chuông di động trong túi nàng vang lên. Nàng vừa lấy di động lên định nghe liền bị Nhất Thần giật lấy.

“Không cần nghe, không cần nghe.” Nhất Thần hoảng loạn nói xong càng ôm chặt Hữu Hi hơn, dường như sợ mất đi cái gì vậy.

“Nhất Thần, đừng như vậy được không?”

“Hữu Hi! Anh không chịu nổi! Nghĩ đến việc em ở cùng hân lòng anh không chịu được. Mấy ngày nay anh đã cố gắng, nhưng anh không thể quên được. Hữu Hi... Anh biết, con đường này là do anh chọn, nhưng anh... là anh khôn kiếp!”

“Em có hạnh phúc không Hữu Hi? Gả cho người đàn ông kia, em có hạnh phúc không? Đều là lỗi của anh, là lỗi của anh...”

Tiếng chuông di động vẫn còn kêu, Nhất Thần ôm chặt Hữu Hi không chịu buông tay, Hữu Hi đẩy mạnh, thân thể cao lớn của Nhất Thần ngã xuống giường.

Nước mắt của hân có thể là do say rượu nhưng bị Hữu Hi đẩy ra nằm ở đó, trên mặt nước mắt vẫn cứ rơi.

Hữu Hi hơi lo lắng, nàng tìm trong túi Nhất Thần thấy điện thoại của hân và chìa khóa cửa. Nàng nhanh chóng tìm được số của vợ Nhất Thần vì có vài cuộc gọi nhớ ghi một chữ “vợ”. Hữu Hi gọi điện, nàng không thể ở với người đang say rượu một đêm được, không phải nàng nhẫn tâm mà là không tiện, nàng nên ở cùng Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi gọi điện báo với vợ Nhất Thần rằng Nhất Thần uống rượu, đưa địa chỉ chỗ Nhất Thần đang ở, còn nhấn lại chìa khóa Nhất Thần để cạnh bàn đầu giường.

Nàng khẽ đắp chăn cho Nhất Thần, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ của hân trong đầu nhớ tới chàng trai cao lớn kia từng yêu nàng chiều nàng, nói rằng sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng, sẽ cưới nàng làm vợ hân.

Nhưng những chuyện này đều đã qua rồi, Hữu Hi cũng không hiểu lòng mình. Giờ phút này nàng thật rối bời không tài nào nghĩ thông được.

Chân chừ một chút nàng xoay người rời đi, trong lòng hơi buồn bã cũng chẳng biết do đâu.

Lúc nàng xoay người đi đã không nhìn thấy Nhất Thần mở ánh mắt ngấm men say ra, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Hữu Hi về nhà đã thấy đèn sáng, Lăng Khiếu Dương đã về, mặc áo ngủ ở phòng khách xem TV, trên ti vi phát ra tiếng huyền ảo.

Thấy Hữu Hi về Lăng Khiếu Dương đứng lên, thân hình cao lớn đến bên Hữu Hi, nhìn ánh mắt sưng đỏ của nàng rồi hỏi: “Sao lại khóc?”

Hữu Hi cúi đầu, ôm lấy thắt lưng hắn: “Đừng hỏi gì được không?”

Tay hắn vỗ về lưng nàng, “Đi tắm tắm đi, cả người toàn mùi rượu.”

“Ừm” Hữu Hi buông Lăng Khiếu Dương ra, bả vai run run đi về phía phòng tắm, cởi bỏ quần áo, nước ở vòi hoa sen rửa trôi mùi rượu của nàng, rửa trôi cả nỗi u buồn của nàng.

Hữu Hi thay đồ xong thì thấy Lăng Khiếu Dương đang tựa mình vào cửa phòng tắm, đôi môi mỏng ngậm một miếng thuốc, sắc mặt hơi âm u.

Hắn định nói gì đó nhưng rồi chỉ dụi tàn thuốc, đón lấy khăn bông trong tay Hữu Hi lau tóc cho nàng, cuối cùng mở cửa ném khăn bông vào phòng tắm.

Xong hắn nắm tay Hữu Hi tự nhiên nói “Đói bụng rồi, đi ăn trước đã.”

Hai người cùng ngồi ở bàn ăn, Hữu Hi không ăn được mấy. Lăng Khiếu Dương ăn từng miếng từng miếng không nói một câu, nàng do dự một chút rồi mở miệng nói: “Nhất Thần uống rượu, em đi xem anh ấy một chút.”

Lăng Khiếu Dương ngẩng đầu, đôi mắt hiện lên vẻ gì đó không rõ, hắn hỏi: “Mọi việc ổn cả chứ?”

Hữu Hi gật đầu, “Vâng, em gọi cho chị ấy rồi, không có việc gì.” Có thể Lăng Khiếu Dương đã biết hết, cũng có thể không biết gì, nhưng nàng không muốn giấu hắn điều gì, cũng không thể giấu.

Nói dối chỉ mang đến nhiều ngờ vực và rắc rối.

“Mau ăn đi, đồ ăn nguội rồi.”

“Vâng”

Ăn cơm dọn dẹp bàn ăn xong hai người cùng nhau xem TV một lúc, Hữu Hi cầm điều khiển từ xa đổi kênh liên tục. Nàng cũng như Lăng Khiếu Dương mắt nhìn vào màn hình mà như không thấy gì.

Một lúc sau, cuối cùng Lăng Khiếu Dương cũng ôm Hữu Hi vào lòng, “Không còn sớm nữa, ngủ đi”

Hữu Hi không nói gì, bị Lăng Khiếu Dương ôm trở lại phòng ngủ.

Hai người cùng nhau nằm trên giường, hắn ôm nàng, thân thể nàng mềm mại mang theo hương thơm, là hương thơm hắn mê đắm.

Hữu Hi vẫn không nói gì, hôm nay gặp Nhất Thần làm nàng có chút không yên, cũng không thể nói rõ là cảm xúc gì có điều lòng hơi buồn bực. Nàng muốn tự trấn an mình mà làm không nổi.

Nàng chán ghét bản thân mình, lúc này nàng lại nhớ tới người thân thời cổ đại của nàng - con gái nàng.

Đúng vậy, nàng vẫn không dám nói cho Lăng Khiếu Dương về nó, bởi nỗi nhớ nhung thật khổ sở, muốn gặp cũng không gặp được.

Lăng Khiếu Dương thậm chí không biết con bé còn tồn tại. Nếu hắn biết nhất định hắn sẽ rất vui, nhưng chắc cũng sẽ rất buồn bởi cha con bọn họ ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi trầm mặc, hắn không nói chuyện, cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, thậm chí làm người ta không nắm bắt được.

Lăng Khiếu Dương hôn môi Hữu Hi, nụ hôn bắt đầu dao động trên người, nụ hôn tinh tế ngọt ngào hút lấy suy nghĩ của Hữu Hi.

Hắn hy vọng người trong lòng Hữu Hi nhớ là hắn, nhưng hắn biết trong lòng nàng nhớ người khác.

Nụ hôn nóng bỏng mang theo chút bất đắc dĩ đau thương, nụ hôn chiếm hữu, bàn tay dần cởi dây áo ngủ, vật cứng nóng xâm nhập nơi mềm mại của Hữu Hi.

Hữu Hi hơi đau, hàng mi thanh tú khẽ nhú lại, đôi mắt chớp nhẹ nhìn Lăng Khiếu Dương có chút trách móc.

Hắn phóng thích nỗi ưu tư trên người nàng, hôn nàng, giọng khàn khàn hỏi: “Hữu Hi... Anh là ai?”

Hữu Hi ôm hắn, đôi mắt khép hờ tiếp nhận từng cú đẩy của hắn “Khiếu Dương, anh là Khiếu Dương.”

Hắn gầm nhẹ, nàng yêu kiều rên rỉ.

Có lẽ chỉ có sau này, thể xác và tinh thần của Hữu Hi mới đều thuộc về hắn.

Đúng vậy, hắn biết cả, biết Hữu Hi đi đâu vì từ khi Hữu Hi chạm trán mấy tên côn đồ kia, hắn đã phải người theo bảo vệ nàng

Có điều... nàng không hề biết.

8. Chương 09

Chương 9

Lăng Khiếu Dương không hề hỏi gì cũng không hề nói gì nhưng Hữu Hi cảm giác được trong lòng hắn đang bất an, thậm chí có thể cảm nhận được lòng hắn rất đau. Nàng cảm ơn sự im lặng của hắn, hắn đã không bắt nàng phải giải thích ngay nhưng nàng không tìm ra lời lẽ thích hợp để an ủi trái tim đau đớn của Lăng Khiếu Dương.

Bởi tất cả những lời an ủi đều là vô ích, nàng chỉ có thể ở bên hắn lúc khó khăn giúp đỡ lẫn nhau, ở bên hắn mà không thể nói được gì.

Người đàn ông này trong trái tim hoàn toàn chỉ có hình bóng nàng, một lòng yêu nàng, mỗi ánh mắt mỗi động tác của hắn nàng đều có thể cảm nhận được tình yêu trong đó.

Ngày hôm sau đến như mọi ngày, lúc tỉnh dậy hắn trao cho nàng một nụ hôn an bình, khuôn mặt tuần tú vẫn còn ngái ngủ, buổi sáng trông hắn không hề lạnh lùng như bình thường.

Hữu Hi mơ màng nhìn hắn nhưng cử động không nổi, đêm qua vận động quá độ khiến thất lưng nàng hơi đau.

“Không xuống giường nổi sao, có phải đêm qua chưa thỏa mãn không?” Hắn cười xấu xa.

“Anh có thể đừng háo sắc như vậy được không?” Hữu Hi lườm hắn, “Thất lưng em đau lắm, anh thật dã man có biết không hả? Bữa sáng anh nấu!”

Bạc môi Lăng Khiếu Dương chụp lên hôn nàng một chút, xoay người xuống giường, thân thể cường tráng chuyển động trước mặt nàng.

Hữu Hi lười biếng nằm trên giường đến lúc Lăng Khiếu Dương nấu bữa sáng xong mới gượng dậy đánh răng rửa mặt rồi ra bàn ăn.

Lăng Khiếu Dương ngồi xuống, vầy vầy bảo Hữu Hi qua chỗ hắn, Hữu Hi ngoan ngoãn đi qua.

Hắn duỗi tay ra ôm lấy thất lưng nàng làm nàng ngồi lọt vào trong lòng hắn, mỗi cái ám chỉ nàng đều hiểu hắn có ý gì. Chân hắn thật dài và mạnh mẽ, hơi ấm truyền qua lớp áo ngủ sang nàng. Tay hắn lấy thức ăn bón cho nàng.

Lăng Khiếu Dương ăn một miếng lại bón nàng một miếng, nàng cứ nằm trong vòm ngực vững chãi của hắn giống như đứa trẻ, để tùy ý hắn bón nàng ăn cơm, như thế này cũng là một loại hưởng thụ...

“Em muốn ra ngoài không? Anh đưa em ra ngoài một chút.” Hắn đột nhiên dừng ăn cơm, khuôn mặt tuần tú nhìn nàng, hỏi với giọng thoải mái.

Hữu Hi nhìn khuôn mặt cả ngàn năm vẫn không thay đổi, khuôn mặt khắc sâu trong tim nàng kia, nhẹ giọng nói: "Anh không phải đi làm à? Em không sao, ở nhà ôn bài là được rồi."

Hắn lại nói: "Hôm nay anh không đi làm, anh cùng em đi."

Hữu Hi vừa định trả lời thì có tiếng chuông điện thoại, nàng tuột từ trên người Lăng Khiếu Dương xuống đi nghe điện thoại.

Nàng nhắc điện thoại lên. "Alo, xin hỏi ai đấy ạ?"

Bên kia là một khoảng im lặng, không có tiếng nói mà chỉ có tiếng hít thở yếu ớt. Hữu Hi nhíu mày, ai mà mới sáng sớm đã gọi điện lại không nói lời nào? Nghi hoặc này làm trong lòng nàng đột nhiên nhớ tới Nhất Thần.

Kiểu im lặng làm người khác ngượng ngùng này... có lẽ chỉ có hắn... Hữu Hi định ngắt điện thoại thì nghe người bên kia gọi: "Hữu Hi!"

Có lẽ bởi vì say rượu, giọng Nhất Thần hơi khàn khàn.

Hữu Hi quay đầu liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, không biết sao nàng vẫn hơi chột dạ, "Anh sao vậy? Về sau không nên uống nhiều rượu như thế nữa, chị sẽ rất lo lắng..."

Nhất Thần đột nhiên cười rồi nhẹ nhàng nói: "Thực xin lỗi Hữu Hi, hôm qua anh say rượu... em cứ quên những lời nói lung tung của anh đi, đừng để ý."

Đừng để ý? Có thể sao? Hữu Hi cắn môi: "Chuyện hôm qua em cũng không nhớ rõ lắm, anh cứ từ từ nghỉ ngơi đi."

Nhất Thần ngập ngừng một chút, "Ừ, cứ như vậy đi, khi nào chúng ta sẽ liên lạc với nhau sau."

"Vâng, chào anh." Hữu Hi đáp lại, hai người ngắt điện thoại cùng một lúc.

Hữu Hi xoay người quay trở lại bàn ăn thì nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang đọc báo có vẻ chăm chú.

Nàng đi đến giật lấy tờ báo trong tay hắn: "Được rồi, đừng giả vờ nữa! Lỗ tai dựng thẳng như con thỏ rồi kia kìa, anh nghe thấy hết rồi phải không?"

Lăng Khiếu Dương mặt lạnh tanh, lườm Hữu Hi rồi đứng lên: "Em ổn rồi, vậy anh đi làm đây."

Hắn vẫn là hơi hơi hờn giận, ngày hôm qua nàng đi gặp Nhất Thần, hôm nay lại tiếp điện thoại của hắn ta, nếu hắn không tức giận một chút thì không phải Lăng Khiếu Dương rồi! Tính tình nóng nảy này chính là hai ngàn năm cũng sửa không xong! Nàng không muốn hắn tức giận nên thử lấy lòng: "Anh nói sẽ đi cùng em mà."

"Hừ, vừa rồi ai nói không cần? Người yêu cũ gọi điện một cái đã có thể khiến em vui mừng ra mặt, còn cần anh làm gì nữa?" Giọng điệu Lăng Khiếu Dương nhìn trước ngó sau đều bốc mùi ghen tuông.

"Lăng Khiếu Dương, không phải như anh nói đâu, anh đừng kì quặc như thế được không?" Thảo nào hôm qua không có động tĩnh gì, hôm nay một cú điện thoại đã làm hắn hiện nguyên hình, khó trách đêm qua ở trên giường hắn đòi hỏi nàng nhiều như vậy, dùng sức nhiều khiến thắt lưng nàng đến giờ còn chưa hết đau, nói không chừng Lăng Khiếu Dương là mượn cơ hội trả thù nàng, phát tiết sự bất mãn của hắn!

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhíu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng thoáng chút u buồn, "Em đã bao giờ vội vàng vì anh như thế đâu?"

Giọng nói trầm thấp có chút cô đơn và thấm đẫm mùi ghen tuông lạnh lùng thấm vào tâm can Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương nói đúng! Nàng vừa nghe Nhất Thần say đã vội vàng vàng vàng đi đến. Nàng chạy đi, lòng như lửa đốt đi tìm hắn! Nàng có bị khuôn mặt lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương làm đóng băng mà chết cũng là xứng đáng! Nhưng... nàng có thể không đi sao?

"Em..." Hữu Hi muốn giải thích nhưng nhận ra đầu lưỡi cứng ngắc, nàng không biết nên giải thích thế nào.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương có vẻ đau thương, hắn nói khẽ: "Em vẫn không thể quên được."

Hữu Hi ngơ ngác lẳng lẳng đứng đó. Không thể quên được? Nàng không thể quên được sao? Nghĩa là vẫn không thể quên được Hoàng Bắc Thiên, vẫn không thể quên được Nhất Thần? Nàng thật sự không thể quên sao?

Không thể quên được sao?

Trong lòng phiền loạn, sắc mặt Hữu Hi hơi khó coi. Nàng ngồi lặng ở một chỗ, trong lòng đau đớn, bên tai vang lên tiếng Lăng Khiếu Dương mở cửa đi ra ngoài.

Hữu Hi gục đầu vào khuỷu tay một lúc lâu không thấy phản ứng.

Vốn dĩ một buổi sáng sớm tốt lành, cuối cùng chỉ vì một cú điện thoại của Nhất Thần mà đã bị phá vỡ.

Hữu Hi trấn tĩnh lại đi dọn dẹp bàn ăn, trong đầu chợt nhớ ra mình đã bỏ quên điện thoại trong phòng hôm qua Nhất Thần ở.

Chiếc di động số lượng có hạn này là của Lăng Khiếu Dương mua cho nàng, thế nhưng nàng đã từng làm hỏng một lần thì giờ cũng nên biết điều giữ gìn nó một chút!

Lăng Khiếu Dương mà biết nàng làm mất di động hẳn tặng không biết sẽ lại tức giận thế nào nữa!

Dọn dẹp một chút, Hữu Hi ra ngoài đến khu T, là khu mà ngày xưa Nhất Thần từng ở.

Đến đây rồi cuối cùng nàng lại thất vọng, vì nàng không có chìa khóa nên không thể vào cửa, trước kia Nhất Thần luôn để chìa khóa dưới chậu hoa, nói không chừng...

Hữu Hi tần ngần đứng ở cửa một lúc, sau đó cúi người xuống lật đáy chậu hoa lên, quả nhiên thấy một chiếc chìa khóa đã gỉ sắt ở đó.

Vừa mới mở cửa ra Hữu Hi đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho ngáy người, căn phòng giống như bị bão tố quét qua vậy, không thể nhận ra nổi.

Bàn ghế đều bị đập tan, đây là do kẻ trộm sao? Nhưng nếu là kẻ trộm thì cũng không thể phá hoại như vậy được. Hơn nữa nơi này cũng không không có đồ đạc gì, đều là đồ cũ từ mấy năm trước để lại.

Hữu Hi hoảng hốt vội vàng đi vào phòng, chiếc giường hôm qua Nhất Thần nằm cũng bị đập nát, chỉ còn lại mấy mảnh gỗ ở đó.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng đảo mắt nhìn quanh định tìm chiếc di động nhưng không thấy.

Nhất Thần nhặt hộ nàng rồi? Hay có kẻ trộm thật?

Hữu Hi không tìm được di động đành công cốc về nhà, định gọi điện cho Nhất Thần hỏi xem có thấy di động của nàng không, ngoài ra còn muốn hỏi căn phòng kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng lại thôi.

Quên đi! Cái gì phải đến đều không thể tránh khỏi.

Đã sắp đến lúc Lăng Khiếu Dương về nhà, như thường lệ Hữu Hi nấu cơm tối. Nhưng hôm nay Lăng Khiếu Dương không về nhà đúng giờ như mọi hôm.

Thức ăn đã nguội, trời cũng đã tối, trong phòng một mảng tối om mà Hữu Hi vẫn chờ đến quên cả thời gian.

Hắn không về, cũng không gọi điện thoại cho nàng, Hữu Hi bật tivi lên, trên tivi là chương trình truyền hình lúc 9h.

Đến 9h rồi hắn vẫn chưa về.

Nếu là bình thường Hữu Hi sẽ không để ý, hắn có tự do của riêng mình, có chuyện riêng của đàn ông, nhưng sáng nay hắn vì dỗi mới bỏ ra ngoài, hắn nói nàng không cần hắn!

Hữu Hi gọi điện thoại cho Lăng Khiếu Dương nhưng không có người nghe, nàng chợt hoảng loạn không biết làm thế nào để liên hệ với Lăng Khiếu Dương. Nàng đứng ngồi không yên, bình thường nếu hắn về muộn đều gọi điện báo cho nàng biết, hơn nữa hầu như ngày nào hắn cũng về ăn cơm tối cùng nàng.

Hôm nay hắn không về, không gọi điện thoại, cũng không nghe điện thoại, xem ra hắn giận thật rồi!

Nàng lại không biết cách nào đi tìm hắn, không biết hắn đang làm gì, đang ở nơi nào.

Đột nhiên Hữu Hi cảm thấy chẳng lẽ mình không cần Lăng Khiếu Dương thật? Nàng đối với hắn cũng không rõ ràng, hình như là rất tin tưởng, hay thực tế không quan tâm?

Thời gian dần dần trôi qua, đã sắp đến 11h, cuối cùng Hữu Hi nhịn không được liền gọi điện cho Thảo Lan, định hỏi Tạ Tấn Thiên xem Lăng Khiếu Dương đi đâu. Tạ Tấn Thiên xì xà xì xỏ nói một chỗ tên là “Đêm Paris”, Hữu Hi vừa nghe đã biết là nơi gì. Tạ Tấn Thiên nói hắn có thể giúp nàng tìm Lăng Khiếu Dương về, nhưng Hữu Hi từ chối vì trong đầu nàng vẫn nhớ một câu nói của Lăng Khiếu Dương. “Hữu Hi, đến lúc nào em mới có thể vội vàng vì anh?” Giờ nàng vội vàng rồi, thật sự vội vàng.

Hữu Hi gọi điện thoại xong liền chạy ra ngoài bắt taxi đến chỗ gọi là “Đêm Paris”. Nàng không tự lái xe vì không biết đường, cũng không thích lái xe, nàng bây giờ còn đang học trung học, bình thường cũng không dùng được, lái xe đi lại rất phiền toái. Dù sao ngày thường cũng có xe của Lăng Khiếu Dương, đôi lúc có việc thì đã có bác Trương đưa đón.

Tài xế rất quen thuộc đường đến “Đêm Paris”, đi qua vài con phố đã đến nơi.

“Đêm Paris”, Hữu Hi cũng từng nghe Lăng Khiếu Dương nhắc đến, là quán bar do bạn hắn tên Cường Tử mở, Hữu Hi đã từng gặp Cường Tử vài lần, quả thật là một người có khí chất giang hồ.

Hữu Hi thanh toán tiền taxi xong lập tức đi vào thì bị người gác cửa ngăn lại, đòi nàng đưa thẻ hội viên.

Thì ra nơi này ngoài hội viên ra thì người bình thường không được vào, Hữu Hi chỉ nói: “Tôi đến tìm người!”

“Tìm người?” Người đàn ông mặc đồ tây màu đen nghi hoặc đánh giá Hữu Hi, nơi này là nơi đàn ông đến mua vui, vạn nhất là vợ ông lớn tới tìm chồng ghen tuông thì không hay lắm.

“Đúng vậy,” Hữu Hi nói, “Tôi tìm Cường Tử.”

Người nọ nhìn ánh mắt của nàng hấp tấp hỏi: “Xin hỏi cô là ai, tìm anh Cường có việc sao?”

“Tôi là một người bạn của cậu ấy, phiền chuyển lời giúp, nếu cậu ấy không tiếp tôi sẽ đi.”

Người nọ nghe thấy kiểu xưng hô thân thiết của Hữu Hi, người bình thường đều gọi là anh Cường, còn Hữu Hi lại gọi Cường Tử (cậu Cường), ngoại trừ một số ít người thân quen không ai dám gọi như vậy, cho nên giọng nói cũng trở nên tử tế: “Phiền chị chờ một lát ạ.”

Hắn cũng lập tức không dám chậm trễ, gọi một cuộc điện thoại nói gì đó, rồi sau đó nói với Hữu Hi: “Phiền chị chờ ở đây một lát, anh Cường đang xuống đây ạ.”

Hữu Hi kiên nhẫn chờ, cuối cùng cũng nhìn thấy Cường Tử mặc một chiếc áo hoa thêu kim tuyến vàng đang từ từ bước xuống.

Nhìn thấy Hữu Hi, vẻ mặt vốn dĩ lười nhác của Cường Tử biến mất, hắn hơi giật mình nhìn Hữu Hi, sau đó cười cười đi đến trước mặt nàng.

“Aiza, đây không phải chị Lăng sao? Sao chị lại tới đây, có việc gì ạ?”

Hữu Hi lúng túng một chút: “Cường Tử, tôi đến tìm anh Khiếu Dương.”

Cường Tử nhìn Hữu Hi một bộ biểu tình “vợ đến bắt gian”: “Chị dâu đừng để ý, Lăng ca chỉ uống chút rượu thôi, chị yên tâm, anh ấy rất có chừng mực, sẽ không dính vào chuyện gái gú đâu!”

“Cậu cho là tôi đến hỏi tội à?” Hữu Hi cười, “Tôi lớn thế này còn không hiểu sao? Đi thôi! Dẫn tôi đi mở mang tâm mắt chút nào, cậu không định để tôi đứng ở chỗ này mãi chứ?”

Cường Tử cười cười, “Đi thôi, chị dâu! Em đây đích thân dẫn chị đi xem, nhưng chị đừng có sợ đấy nhé, mấy thằng điên ở đây hay quá trốn lắm!”

Hữu Hi cũng cười, “Yên tâm, thần kinh tôi vững lắm, dọa không chết được đâu!”

“Vậy đi thôi.” Cường Tử dẫn đường đi về phía trước.

Vừa định vào thang máy thì có một cô gái lao từ trong thang máy ra, vóc dáng cao gầy thanh tú, có điều khuôn mặt mang theo vẻ mặt tức giận cùng kích động.

“Ai cho cô đi ra?” Cường Tử đột nhiên quát lên, túm lấy cánh tay cô gái.

“Cường Tử, cậu chậm một chút, đừng làm đau người ta!” Hữu Hi nhện không được can ngăn, người bạn này của Lăng Khiếu Dương đức hạnh ở chỗ nào chứ? Hắn không biết dịu dàng là gì à?

“Tôi muốn về nhà! Đồ lưu manh! Tôi hận anh!” khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái đỏ bừng, cô đập đánh Cường Tử.

Cường Tử tóm chặt lấy tay cô gái, quay đầu nhìn Hữu Hi, ngượng ngùng cười cười: “Chị dâu à, cô gái này của em có chút không nghe lời, chị đừng chê cười, anh Lăng ở kim phòng tầng ba, chị chịu khó lên một mình, em đi xử lý chung thân đại sự cái đã.”

Nói xong cũng không quan tâm cô gái kia có đồng ý không đã dắt tay cô gái kéo đi, Hữu Hi hai mắt tròn tròn, này, hắn có cần giống Lăng Khiếu Dương thế không!

Nàng đi thang máy lên tầng ba, tầng này thật ồn ào, có bóng người lướt qua, đàn ông ôm eo đàn bà, cũng có nhiều nhân viên phục vụ qua qua lại lại.

Hữu Hi hỏi cô phục vụ kim phòng rồi đi theo hướng cô phục vụ chỉ.

Nơi này thật rộng lớn, một dãy phòng làm nàng hoa mắt, tìm hồi lâu mới tìm thấy nơi gọi là kim phòng.

Đứng trước kim phòng, Hữu Hi không do dự đẩy cửa ra, bên trong không có tiếng náo nhiệt mà chỉ có sự im lặng.

Cả trai lẫn gái thế nào cũng có một người..., ôm một người ngồi một chỗ lâu như vậy.

Nàng liếc một cái đã thấy Lăng Khiếu Dương, hắn không giống người khác, nàng chỉ cần nhìn qua là nhận ra được.

Hình như hắn hơi say, tựa vào thành ghế, thần sắc hơi uể oải, hắn nhìn thấy nàng, đôi mắt mập mờ thoáng ngạc nhiên.

Chết tiệt! Cô nàng bên người lại còn dám ngồi trong lòng hắn! Đã thế hắn lại còn để mấy cô nàng này chạm vào hắn.

Tận đáy lòng Hữu Hi nổi lên một trận lửa giận thiêu đốt tâm can, “Lăng Khiếu Dương, anh dối đấy à?”

Nhưng hắn phóng túng như thế này thật làm nàng đau lòng, lại còn để cho cô gái khác chạm vào người nữa chứ!

Hữu Hi hốc mắt rưng rưng nước, không hiểu sao nàng lại khó chịu như vậy, hắn lại ngồi yên đó, hờ hững nhìn nàng.

Nàng bước từng bước vào, đi tới bên cạnh Lăng Khiếu Dương trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng không hề nói gì mà chỉ kéo tay Lăng Khiếu Dương.

“Khiếu Dương, về nhà với em đi!”

Hắn nhìn khuôn mặt nàng, nhìn nước mắt nén nhịn của nàng, không giữ tay nàng ra, lúc hai người đi ra khỏi kim phòng người ở bên trong vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Không tránh khỏi suy nghĩ, em gái này là ai vậy?

Hữu Hi nắm bàn tay to lớn của Lăng Khiếu Dương ra khỏi “Đêm Paris”, hai người vẫn không nói gì. Nàng tìm thấy chỗ Lăng Khiếu Dương đậu xe, khởi động lái đi.

Dọc đường đi, không khí im lặng đến nỗi như sắp hít thở không thông, Hữu Hi chợt cảm thấy lòng đau.

Về nhà, vừa đóng cửa lại, nàng tái nhợt nghiêm mặt, bắt tay vào cởi quần áo của Lăng Khiếu Dương, không biết vì tức giận hay khổ sở mà bàn tay nhỏ bé run run.

Bộ vest của Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi cởi ra lung tung, cà vạt cũng bị nàng tuột ra, nàng lần tay xuống cổ thất lưng hắn.

Động tác lúng túng, môi sắp cắn nát cả ra, Lăng Khiếu Dương nắm lấy tay Hữu Hi ngăn nàng tàn sát bừa bãi. Đôi mắt đen kịt nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, cúi đầu hỏi: “An Hữu Hi, em chuẩn bị cường bạo anh sao?”

Hữu Hi tức giận khóc lên, lúc này nước mắt mới rơi xuống, “Em cường bạo anh! Anh đừng có mơ! Là em chê anh bẩn, anh đi tắm rửa cho em! Rửa không sạch mùi của mấy cô gái đó thì đừng hòng lên giường!”. Hữu Hi nói xong xoay người về phòng ngủ, Lăng Khiếu Dương lại một tay ôm nàng vào trong ngực, vòm ngực nóng bỏng dán chặt lấy lưng nàng, cánh tay mạnh mẽ ôm nàng sát vào cơ thể hắn. Hắn vùi mặt vào cổ nàng, cúi đầu nặng nề hỏi: “Hữu Hi, em đang ghen à?”

Hữu Hi tức giận đập vào chân hắn, buồn bực nói: “Không có, không có! Lăng Khiếu Dương! Bỏ cái tay bẩn của anh ra, đừng chạm vào em!”

Lăng Khiếu Dương bị đập một cái chỉ khẽ nhíu mày cũng chẳng buông tay, hơi thở nóng rực phả trên cổ nàng, hắn trầm giọng: “Không ghen, vậy em khóc cái gì?”

“Em không khóc.” Hữu Hi không quay đầu lại, mạnh mẽ nói. Lăng Khiếu Dương một tay ngả thân thể nàng ra, đôi mắt đen nhìn nàng: “Không khóc, vậy mấy hạt đậu này là thế nào đây?” Ngón tay thô ráp quệt qua nước mắt nàng.

Nước mắt của Hữu Hi càng tràn ra, nàng tức giận nói: “Anh chỉ muốn biết em khóc hay không thôi chứ gì! Em khóc anh vui lắm hả? Đồ đàn ông xấu xa! Anh còn không đi tắm mà cứ ôm em thế này, cả đời anh nếu anh còn hư hỏng như thế này lần nữa, em sẽ...”

Môi Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương phủ lên, tất cả những lời nói còn lại đều bị nuốt lại vào trong.

9. Chương 10

Chương 10

Miệng Hữu Hi tràn ngập mùi của Lăng Khiếu Dương, hắn hôn nàng không cho nàng kịp thở. Hữu Hi theo bản năng thuận theo dây dưa với hắn.

Nàng càng giãy dụa thì hắn lại ôm càng nhanh, giống như muốn đem nàng hòa vào vòm ngực rắn chắc của hắn vậy.

Hữu Hi bực mình, nàng đang tức giận mà! Sao tự nhiên lại thành dây dưa cùng hắn như thế này!

Tưởng làm thế này là xong chắc? Tâm trạng muốn trừng phạt của Hữu Hi lại nổi lên, nàng cắn mạnh vào môi Lăng Khiếu Dương, không lưu tình chút nào, giống như con cú nhỏ cắn chặt đồ vật sợ người ta cướp đi vậy.

Lăng Khiếu Dương mà dám hành động thiếu suy nghĩ một chút, không chừng bạc môi của hắn hy sinh luôn!

Tuy bị đau nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn ôm chặt Hữu Hi, hắn nhíu mày, khó khăn mấp máy môi: “Hữu Hi... em định cắt đứt môi anh à?” Hắn nói không rõ ràng, môi dưới còn bị Hữu Hi cắn chảy máu.

Hữu Hi oán hận lườm hắn một cái rồi đẩy tay ra. “Đồ xấu xa, anh mau đi tắm đi!”

Lăng Khiếu Dương lui về phía sau vài bước. Hữu Hi tức giận thật rồi, còn cắn môi hắn chảy máu nữa.

Nàng lườm hắn về trách móc cái nữa rồi xoay về phòng ngủ đóng cửa cái ỳnh.

Lăng Khiếu Dương xoa xoa môi, bật cười đi về phía phòng tắm.

Hắn cởi bộ quần áo giá trên trời đang mặc trên người ra, vứt vào sọt rác, vì Hữu Hi không thích trên người hắn có mùi của cô gái khác.

Quần áo từ trong ra ngoài hắn không giữ lại thứ gì, đều vứt vào sọt rác hết. Hắn dùng nước ấm tắm rửa tỉ mỉ, không muốn còn mùi gì lại lưu lại trên người mình.

Quả thật hắn với mấy cô kia chưa xảy ra chuyện gì hết, có điều hắn cũng không dám thử lần thứ hai, nhớ tới bộ dáng ghen tuông của Hữu Hi, nhớ tới lúc Hữu Hi lay lay tay hắn nói “về nhà với em đi” Lăng Khiếu Dương lại không khỏi nhếch môi cười khế.

Lăng Khiếu Dương tắm xong, mặc quần áo mới ngồi một lúc, xem chừng mình đã tắm rất sạch rồi.

Hắn đi đến trước cửa phòng ngủ, tay đẩy cửa ra mới phát hiện cửa phòng ngủ đã bị Hữu Hi khóa trái. Khuôn mặt vốn dĩ đang cười chợt trở nên khẫn trương, hắn nâng tay gõ gõ cửa, gọi: “Hữu Hi, mở cửa cho anh với!”

“Em muốn ngủ một mình, anh ngủ phòng khách đi!” Hữu Hi nói vọng từ trong phòng ra, giọng nhẹ nhàng dịu dàng đến khó tin.

Lăng Khiếu Dương bị bà xã đại nhân cự tuyệt nhốt ngoài cửa liền không khỏi lấy lòng: “Hữu Hi, anh tắm sạch rồi mà, thật đấy, không tin em thử ngồi này, mấy cô kia chỉ dựa vào chút thôi mà.”

Hữu Hi lại không mềm lòng chút nào, “Mùi nước hoa nồng như vậy em cách cánh cửa còn ngồi thấy, nói kiểu gì cũng phải bảy tám ngày mới hết. Được rồi, em mệt rồi, em muốn đi ngủ. Anh ngủ ngon nha”

Lời nói của Hữu Hi làm Lăng Khiếu Dương lạnh gáy. Bảy tám ngày! Không phải muốn lấy mạng hắn đó chứ? Lăng Khiếu Dương có gõ cửa có nịnh nọt thế nào Hữu Hi cũng không mở cửa. Được lắm! Đành ôm gối đi ngủ phòng khách thôi. Thế này thật đúng là trời làm bậy có thể sửa, người làm bậy không thể tha đây mà, tự đi tìm chỗ ngủ thôi!

Lăng Khiếu Dương phẫn nộ đi ra phòng khách, đêm nay làm thế nào ngủ đây?

Sáng sớm hôm sau, Lăng Khiếu Dương tỉnh lại, vì ngủ muộn nên lúc dậy hơi muộn hơn thường ngày.

Hắn ra phòng, nhìn thấy cửa phòng ngủ mở liền đi vào đã không thấy Hữu Hi trong phòng, chỉ lưu lại mùi hương thơm ngát của nàng.

Lăng Khiếu Dương nghĩ bụng nàng không ở phòng ngủ sẽ ở phòng bếp làm bữa sáng cho hắn, nhưng lại phát hiện phòng bếp cũng không có người, hắn gọi vài tiếng nhưng không có tiếng trả lời.

Cô gái nhỏ này ghen dữ vậy sao? Không chịu ngủ cùng, cũng không chịu gặp mặt hắn sao?

Lăng Khiếu Dương đi đến trước bàn ăn, trên bàn ngoài bữa sáng Hữu Hi đã chuẩn bị ra còn có một tờ giấy nháp, nàng đi thư viện học bài.

Hắn không muốn làm mất lòng nàng, ăn sáng xong liền đi công ty.

Không xong rồi, lần này hắn làm Hữu Hi tức giận thật rồi! Vì mấy ngày nay Hữu Hi toàn nhốt hắn ngoài cửa phòng ngủ, bắt hắn ngủ phòng khách chứ kiên quyết không cho hắn leo lên giường.

Ban đêm không có thân thể mềm mại của nàng, Lăng Khiếu Dương đã không ngủ nổi thì chớ, còn phải chịu đựng nỗi thống khổ không có nàng.

Cô gái này không có hắn ôm ấp vẫn có thể ngủ ngon sao? Hữu Hi đã ba ngày liền vẫn chưa cho hắn cái nhìn hòa bình.

Nhân viên công ty của Lăng Khiếu Dương cũng bị liên lụy, tất cả đều kinh hãi không dám đến gần khu vực có hắn, sợ bị sét đánh trúng thì đi tong luôn!

Khuôn mặt đen kịt kia làm người xung quanh đều khần trương vụng trộm bàn tán, gần đây có phải Lăng Khiếu Dương gặp chuyện bất mãn không mà bốc hỏa đến vậy? Công ty từ trên xuống dưới bị hắn dọa cho vô cùng thâm thối.

Hôm nay Lăng Khiếu Dương có một ý đồ, thừa lúc Hữu Hi ra ngoài hắn đã lén trở về nhà.

Hữu Hi trên đường từ thư viện về nhà chợt nhận được một tin nhắn của hân.

Nội dung tin nhắn là, nàng mau sớm trở về, hân có một món quà bí mật muốn tặng nàng.

Hữu Hi hừ nhẹ, đồ xấu xa! Dám khi dễ nàng như vậy, nàng nhất định sẽ không vì món hối lộ này mà tha cho hân dễ dàng, nhất định phải bắt hân ngủ một tuần trong phòng khách.

Đây là sự trừng phạt cực kì nghiêm khắc với hân, hân dám dùng cách như vậy chọc giận nàng, nhờ sau này còn cùng đàn bà khác lên giường thì làm sao? Tốt xấu gì cũng phải cho gã đàn ông này nhớ rõ, hân còn dám làm như vậy lần nữa hậu quả sẽ cực kì nghiêm trọng!

Hữu Hi về nhà, mở cửa ra chợt thấy trong nhà tối om, theo lý mà nói mặt trời vẫn chưa lặn hẳn, bên ngoài vẫn còn chút ánh sáng, sao trong nhà lại đen sì sì thế này? Lăng Khiếu Dương đang làm cái quỷ gì không biết!

Nàng vươn tay định bật đèn mới phát hiện ra hình như đèn cũng hỏng luôn rồi, chỉ còn cách lấy di động ra chiếu sáng phòng khách, nàng gọi: “Lăng Khiếu Dương, anh có ở nhà không?” Không có người trả lời.

Hữu Hi thay giày, đang định đi tìm đèn pin thì nghe thấy âm báo tin nhắn.

Nội dung tin nhắn là: Lăng Khiếu Dương để món quà bí mật ở phòng ngủ, mời nàng đến xem.

Hữu Hi đi vào phòng ngủ, trong phòng tối om không nhìn thấy gì, dường như cửa sổ đã bị ai đó che hết đi rồi.

Trong cái cảnh tối lửa tắt đèn này nàng cũng không nhìn thấy có món quà bí mật gì, di động lại truyền đến mẫu tin nhắn chỉ có hai chữ: “Dưới chân”

Là có cái bí mật gì đây? Hữu Hi mơ hồ nhìn giường lớn, lại gần ngẫm nghĩ một chút lật chăn lên, ánh sáng mờ mờ từ chiếc di động soi sáng một người đàn ông đẹp đến mê người.

Thân mình tinh trắng, cao lớn hoàn mỹ, vân da rõ ràng đang nằm trên giường lớn, ánh mắt đen huyền lấp lánh chớp chớp nhìn nàng.

Món quà bí mật chính là một mỹ nam làm người ta chảy nước miếng! Hữu Hi há hốc mồm, không biết nên cười hay nên mắng hân trẻ con.

Nàng xoay người định đi đã thấy thắt lưng căng thẳng, người bị cánh tay của hân ôm chặt ngã vào lòng.

“Hữu Hi, em không thích lễ vật này sao?” Hơi thở ấm áp của người đàn ông phả ra trên người Hữu Hi làm nàng nhồn nhột là lạ, giọng nói hấp dẫn mê người.

“Không thích.” Mặt Hữu Hi nóng bừng như bị lửa đốt, “Làm gì mà để phòng tối om thế này? Mau bật đèn lên!”

Lăng Khiếu Dương lại xoay người đem Hữu Hi đặt ở dưới thân, sau đó tay hân không biết xoa bóp cái gì đó, cả căn phòng bị một dải ánh sáng màu xanh dương kì diệu bao phủ.

Giống như ở thế giới biển vậy, hai bên giường lớn rải đầy hoa hồng.

Thế giới biển hoa!

“Thích không?” khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương có vẻ chờ mong, môi cũng mang theo ma lực hôn lên môi lên cổ Hữu Hi.

Hữu Hi đánh nhẹ vào bả vai hân, nàng hờn dỗi: “Đừng có mơ! Có mấy bông hoa đã đòi em tha cho anh sao?”

Lăng Khiếu Dương hung hăng hôn môi Hữu Hi một chút, “Không thích thật à?”

“Không thích!”

Hân lại hôn nàng một chút, “Có thích không?”

“Không thích!”

Tay hắn không để lỡ thời cơ dao động trên người nàng, hôn nàng thật sâu làm nàng không còn chút lí trí nào để suy nghĩ nữa, thanh âm ma mị: “Hữu Hi, thích không?”

“Thích”, Hữu Hi đầu hàng.

Là thích hoa? Hay thích nụ hôn của hắn? Hay thích hắn? Hữu Hi đã không thể tự hỏi nữa rồi.

Một trận triền miên hôn môi xong, hắn tiến vào nàng, khát vọng đè nén mấy ngày nay bùng nổ trong khoảnh khắc này, đòi hỏi phải hòa tan Hữu Hi, phải thiêu đốt Hữu Hi.

Hắn hung hăng yêu Hữu Hi, muốn thu lại mấy ngày thiếu thốn nàng.

Một đêm xuân sắc kiều diễm.

Buổi sáng.

Hữu Hi tất nhiên là không xuống giường nổi, Lăng Khiếu Dương rời giường được đã dành, đã thể tình thần lại lên cao, mặt mày hơn hớn.

Nhìn Hữu Hi cuộn mình trong tấm chăn, môi hắn lại lên vung lên một nụ cười.

Hắn làm bữa sáng xong trở lại phòng ngủ, ở trên môi Hữu Hi hôn một chút, bảo Hữu Hi lát nữa nhớ ăn sáng, hắn có một cuộc họp quan trọng phải đến công ty.

Lăng Khiếu Dương đi rồi, Hữu Hi cũng không ngủ được. Nàng mở ánh mắt mơ màng, nhớ tới đêm qua kịch liệt...

Nhìn dưới đất đầy hoa hồng kiều diễm vô cùng, chúng làm từ giấy, sẽ không bị héo tàn, nghĩ đến chuyện một người đàn ông to xác lạnh lùng như hắn lại có tính trẻ con như vậy, Hữu Hi không khỏi cảm thấy vừa ngọt ngào vừa buồn cười.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên đêm qua, vĩnh viễn sẽ không quên, nàng nhận được một món quà như vậy...

Cuối cùng hai người cũng đã xua đi mây đen mù mịt, nghênh đón ánh mặt trời tốt đẹp, cái hạn bị ngủ phòng khách của Lăng Khiếu Dương đã được gỡ bỏ, mỗi ngày hắn lại có thể ôm người vợ hắn yêu nhất ngủ rồi.

Đương nhiên điều làm cho hắn vui vẻ là vợ hắn vì hắn mà nổi cơn ghen, tuy rằng để chứng minh được điều này phải trả cái giá rất lớn, nhưng hắn cảm thấy rất đáng giá.

Nhân viên công ty của Lăng Khiếu Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã không phải lo sợ bị sét đánh trúng nữa rồi.

Trong cuộc sống luôn cần đến những chuyện này, có có thể là mâu thuẫn, có thể là nửa giận nửa thương, đều làm cho cuộc sống muôn màu muôn vẻ!

Những ngày về sau, tình cảm của hai người càng ngày càng xích lại, cảm giác này thật lạ lẫm.

Chớp mắt đã đến khai giảng của Hữu Hi, nàng bước vào năm cuối cấp.

Kiến thức của nàng không chắc chắn cho lắm nên phải nhờ Thanh Mục giúp nàng.

Hữu Hi cùng các bạn học rất hòa đồng, có điều không ai biết nàng đã kết hôn, hơn nữa còn hơn hai mươi tuổi nữa.

Vài nữ sinh từng định dạy dỗ Hữu Hi và mấy nam sinh bắt nạt Thanh Mục hồi trước, nhìn thấy sự tích anh hùng của Hữu Hi nên không dám thử lặp lại lần nữa, thậm chí còn muốn lấy lòng Hữu Hi, tôn nàng làm đại tỷ khiến nàng đỏ khóc đỏ cười. Đây là trường học chứ đâu phải xã hội đen! Vài nữ sinh bị nàng giáo huấn đạo đức một hồi ngoan ngoãn rời đi, hứa với Hữu Hi sẽ quyết chí thi đậu đại học.

Thật sự là nhiệt huyết a!

Mấy nam sinh từng gây gổ với Thanh Mục cũng trở nên hòa hảo với Hữu Hi, thần ngủ Thanh Mục này thành tích cũng rất khá, cũng không hề ngủ gục như trước đây nữa.

Thanh Mục rất ít quan tâm nữ sinh, nhưng đối với Hữu Hi lại khác, rất nhiều nữ sinh nói cho Hữu Hi biết Thanh Mục có ý với nàng.

Hữu Hi phũ nhận.

“Sao có thể thế được? Các cậu đừng nói lung tung, tớ và Thanh Mục chỉ là bạn học thôi!”

“Sao lại lung tung được? Thanh Mục lạnh lùng như vậy, cho tới bây giờ không hề để ý đến nữ sinh, nhưng đối với cậu không những giúp học bài lại còn rất thân thiết, mọi người đều đã nhìn ra hết rồi!”

Hình như là như vậy, huyết thái dương của Hữu Hi giật giật, nàng lập tức nói: “Không nói chuyện nữa, mau vào lớp thôi.”

Hữu Hi và Tiểu Cầm chạy vào lớp học.

Vào trong lớp Hữu Hi thấy Thanh Mục đã đến từ sớm, đang ngồi chơi đùa với mấy anh khóa trên, nhìn thấy Đồng Đồng vào liền lên tiếng cười chào hỏi.

Hữu Hi cũng cười đáp lại, sau đó ngồi xuống, không lâu sau những người khác cũng vào lớp nói chuyện rôm rả.

Thanh Mục ngồi bên cạnh Hữu Hi liếc nhìn một cái, hình như muốn nói gì đó, cuối cùng thấp giọng hỏi: “Hữu Hi, người đưa đón cậu hàng ngày là gì của cậu?”

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Hữu Hi nghi hoặc liếc nhìn Thanh Mục.

Khuôn mặt đẹp trai của Thanh Mục lộ ra nụ cười rạng rỡ “Hỏi chơi thôi, buổi tối rảnh không? Tớ mời cậu đi xem phim.”

“Buổi tối tớ phải về ôn bài.” Hữu Hi khéo léo từ chối, nhớ tới lời nói của Tiểu Cầm cũng thấy có chút là lạ.

Thanh Mục hơi thất vọng, “Ừm, vậy để lần sau.” Nói xong hắn liền xem sách, không nhắc lại nữa.

Sau khi tan học Hữu Hi chào tạm biệt bạn bè, nàng được Lăng Khiếu Dương đón về nhà, điều đầu tiên nàng làm là chạy vào phòng tắm tắm cho thoải mái.

Hữu Hi tắm xong cùng Lăng Khiếu Dương nấu cơm tối, ăn cơm, dọn bát, sau đó nàng đi ôn bài.

Hữu Hi ngồi học, Lăng Khiếu Dương hai tay chống xuống mặt bàn vây lấy nàng, dụi dụi cằm vào đỉnh đầu nàng: “Gần đây chuyện học hành thế nào, có ổn không?”

Hữu Hi lấy sách ra, quay đầu lại hôn cằm Lăng Khiếu Dương một cái, “Được mà, em có thể lo được, anh cứ lo chuyện của mình đi, không cần lo cho em đâu.”

Lăng Khiếu Dương giống như gia sư của nàng, cái gì cũng biết, mặc kệ nàng có đề khó gì hắn đều có thể giải được.

Hữu Hi mở sách ra, thấy trong sách kẹp một bức thư viết trên giấy màu lam, trong lòng thấy hơi kì lạ.

Đây là cái gì vậy?

Nàng lo lắng cầm thư lên, có chút bất an nhìn nhìn Lăng Khiếu Dương, mà Lăng Khiếu Dương cũng cứ thế nhìn, chờ Hữu Hi mở ra.

Mặc kệ này thư này viết cái gì, nàng chỉ có thể mở ra trước mặt Lăng Khiếu Dương.

Bên trong thư là nét chữ nàng quen thuộc, Hữu Hi đọc nội dung thư, càng đọc càng bất an, đỉnh đầu cũng run run theo.

Là thư tỏ tình của Thanh Mục!

Hữu Hi lo lắng, Lăng Khiếu Dương liệu có một tay bóp chết nàng luôn không!

Nàng nghe thấy hô hấp của Lăng Khiếu Dương có vẻ bốc hỏa, quả nhiên mặt hắn tối sầm, mây đen đầy đặc, “Khiếu Dương, em không biết sao lại như vậy, thật đấy!”

Hữu Hi giống như đứa trẻ làm sai bị hiệu trưởng túm cổ, nhưng quả thật nàng không biết vì sao lại như vậy mà!

“Ừ, hừ.” Lăng Khiếu Dương hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Nếu biết em rút dây động rừng thế này, anh đã nhốt em ở nhà luôn cho xong!”

“Anh này, thật chẳng đáng giận gì cả! Anh nói cái gì vậy?” Hữu Hi liếc hắt một cái, “Anh đừng nghĩ lung tung, cậu ta chỉ là một đứa trẻ thôi, ngày mai em nói rõ với cậu ta là được rồi.”

“Được rồi, em cứ ôn bài đi, ngày mai nói sau.” Lăng Khiếu Dương mặt lạnh tối sầm. Được lắm, thằng nhóc xấu xa này, dám theo đuổi vợ hắt, vấn đề hắt lo lắng ngay từ đầu đã xuất hiện rồi.

“Vâng!” Hữu Hi cũng vẫn không yên tâm, có điều nàng đã xác định cậu Thanh Mục kia chỉ là đứa trẻ, nàng nhất định sẽ nói rõ với cậu ta.

Lăng Khiếu Dương cũng truy cứu chuyện thư tình kia nữa mà lại hỏi: “Hữu Hi, em định thi đại học nào?”

“Đại học E” Hữu Hi không quay đầu lại, trả lời không chút nghĩ ngợi, nàng không nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Lăng Khiếu Dương trong nháy mắt cứng lại, đôi mắt đen hiện lên cái gì đó, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hắt rời đi, trong phòng lại trở nên yên lặng.

Làm bài tập cả đêm, đầu Hữu Hi ong ong cả lên, nàng ra thư phòng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương chưa ngủ mà vẫn đang hút thuốc. Nàng biết rõ thói quen của hắt, khi tâm tình không tốt hoặc lúc có tâm sự, hắt hút thuốc rất nhiều.

Hữu Hi hỏi Lăng Khiếu Dương có phải có chuyện gì không, hay vẫn vì bức thư tình kia mà không vui.

Lăng Khiếu Dương chỉ khẽ cười, bảo nàng không có việc gì, sau đó dụi tàn thuốc, một tay đỡ lấy eo nàng vào phòng ngủ.

Ngày tiếp theo Hữu Hi vẫn đi học như bình thường, nàng phát hiện quả nhiên Thanh Mục tiến bộ rất nhiều, chương trình học cấp ba rất nặng mà thành tích hiện tại của Thanh Mục làm cho các thầy giáo rất vừa lòng, đồ một trường đại học tốt là không khó.

Hữu Hi không buồn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến việc học của Thanh Mục, nhưng nàng vẫn phải làm rõ.

Thanh Mục nói hắt sẽ không giận nàng.

Hữu Hi hơi đau đầu, có lẽ nàng nên nói cho Thanh Mục biết nàng đã kết hôn, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến học tập của hắt, thật đau đầu mà!.

Ngày vẫn cứ trôi qua, hôm nay là lễ bái thiên, Hữu Hi ở nhà không có tâm trạng đọc sách nên tranh thủ dọn dẹp nhà cửa.

Bởi vì nàng thực sự yêu ngôi nhà này, nàng thích vì hắt mà dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc bầu trời nhỏ của nàng và hắt, Lăng Khiếu Dương sợ nàng mệt, định thuê người giúp việc nhưng bị nàng từ chối.

Trong lúc thu dọn phòng Hữu Hi tìm thấy một chiếc di động, đây không phải là chiếc nàng đã bỏ quên ở phòng trọ của Nhất Thần sao?

Ngày đó nàng tìm mãi mà không thấy, sao giờ lại ở trong nhà? Hữu Hi nhíu mày, lòng hồ nghi.

Nàng đoán già đoán non, cuối cùng nghĩ đến... không lẽ Lăng Khiếu Dương đã từng đi qua nơi đó? Trong đầu không khỏi nhớ tới căn phòng bị đập phá kia, càng nghĩ càng thấy Lăng Khiếu Dương có rất khả nghi.

“Em trốn một mình ở đây làm gì?”

Giọng nói quen thuộc của Lăng Khiếu Dương vang lên trên đỉnh đầu nàng, dọa nàng giật mình đánh rơi di động xuống đất.

Lăng Khiếu Dương nhìn di động, sắc mặt cứng đờ.

Hữu Hi nhặt lên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắt, quơ quơ di động, “Cái này... sao lại ở đây?”

Lăng Khiếu Dương lạnh đậm nói: “Không ở đây thì ở đâu?”

Bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi nhéo hông Lăng Khiếu Dương: “Căn phòng kia là anh đập phá đấy à? Phải không?”

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn có vẻ không tự nhiên, hắn đẩy bàn tay nhỏ nhắn của Hữu Hi ra, buồn bực nói: “Không biết em đang nói gì, anh nóng quá, đi tắm đã.”

Hữu Hi không cần truy vấn cũng đã thầm khẳng định được đáp án. Nhất định là Lăng Khiếu Dương biết nàng gặp gỡ Nhất Thần, cũng đã biết ý nghĩa của căn phòng kia.

Gian phòng kia có kỉ niệm của nàng và Nhất Thần, nàng đã đem chính tấm thân hồn nhiên trao cho Nhất Thần, ở chính nơi đó.

Nếu những lời hôm đó bị Lăng Khiếu Dương nghe được, có lẽ hắn sẽ không để ý đến việc nàng trao lần đầu tiên cho Nhất Thần, mà để ý đến kỉ niệm của nàng và Nhất Thần.

Nhất Thần đã từng đi vào lòng nàng, Hoàng Bắc Thiên cũng khắc sâu trong lòng nàng, mà hắn... thì lại không có.

Thật sự không có sao?

Hữu Hi lại không nhịn được tự hỏi chính mình, nhưng đáp án vẫn rõ ràng là không.

Nghĩ đến căn phòng tàn tạ kia, nàng không khỏi lắc đầu, người đàn ông bá đạo này đôi lúc giống trẻ con quá đi mất!

Hữu Hi hoảng hốt trong chốc lát liền bắt đầu sắp xếp đồ vật.

Nàng dọn dẹp xong người mướt mồ hôi nên đi tắm. Lúc từ phòng tắm đi ra Hữu Hi thấy Lăng Khiếu Dương đang ở phòng khách xem TV, thân mình cường tráng tựa vào sofa, áo ngủ cài hờ để lộ bờ ngực gợi cảm mê người.

Hữu Hi đi đến dựa vào khuôn ngực ấm áp mà rắn chắc của Lăng Khiếu Dương, có một vòng ôm ấm áp để dựa vào thật tốt.

Lăng Khiếu Dương lấy tay quấn quanh tóc nàng, cổ ý vô tình hỏi: “Sao rồi, chuyện thằng nhóc đáng ghét kia em xử lý thế nào rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi ỉu xiu, không cần nói Lăng Khiếu Dương cũng biết kết quả thế nào. Hắn cúi đầu hít lấy mùi hương thơm ngát của nàng, tay ôm chặt lấy nàng.

“Để anh giải quyết”

“Anh?” Hữu Hi miệng chữ O: “Anh định giải quyết bằng vũ lực đấy à?”

Khuôn mặt tuần tú của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, ngón tay nâng lấy cằm Hữu Hi khiến nàng đối mặt với hắn, môi phồng lên môi nàng, hơi thở gấp gấp, dữ dội: “An Hữu Hi, không phải em muốn anh xử lí em đó chứ, hử?!”

Hữu Hi nuốt nuốt nước miếng, vội nói: “Không phải, không phải, là em nói đùa, ha ha...”

Hai người đang nói thì có tiếng chuông cửa, Hữu Hi nói: “Em đi mở cửa.”

Lăng Khiếu Dương thả nàng ra, đôi mắt đen liếc nhìn trước ngực nàng, lườm một cái rồi đứng dậy ra mở cửa.

Hữu Hi nhú mày, lườm nàng làm cái gì? Lăng Khiếu Dương, thái độ là gì đấy? Nhưng nàng cũng không khỏi cúi đầu nhìn cái nơi Lăng Khiếu Dương lườm ấy... quả thật nàng không thích hợp đi mở cửa, áo ngủ trên người không thuộc loại kín kẽ, thậm chí còn là loại áo ngủ phía dưới da thịt như ẩn như hiện... làm cho người ta mơ màng.

Nhưng áo ngủ này là hắn chọn cho nàng mà, lườm nàng làm gì chứ? Hữu Hi thẹn thùng nghĩ. Lăng Khiếu Dương lại gọi nàng đi ăn cơm.

Thì ra là người đưa thức ăn, Hữu Hi đứng đi đến bàn ăn, nhìn thấy món ăn nàng thích nhất, ngửi thấy mùi mỡ đột nhiên cảm thấy một cơn buồn nôn, bùm miệng vội vàng chạy tới toilet.

“Hữu Hi, em sao vậy?” Lăng Khiếu Dương nhíu mày, khuôn mặt lạnh lùng hiện rõ nét lo lắng chạy theo.

Hữu Hi chạy vào phòng tắm nôn khan.

10. Chương 11

Chương 11

Lăng Khiếu Dương vỗ vỗ vào lưng Hữu Hi, sắc mặt khảm trương hơi trắng bệch, hần liên tục hỏi Hữu Hi làm sao vậy, muốn đưa nàng đi bệnh viện.

Hữu Hi nôn khan, nhưng cũng không nôn ra cái gì, có điều sắc mặt rất kém, chợt nàng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cũng đột nhiên ngừng vỗ lưng Hữu Hi, đôi mắt đen giao với mắt nàng.

Nàng nhìn hần, hần nhìn nàng.

“Hữu Hi, em...”

“Em... có thai sao?” Hữu Hi lẩm bẩm, ý nghĩ trong lòng cũng không tìm được mà thốt ra.

Sắc mặt Lăng Khiếu Dương vốn dĩ khảm trương, sau câu nói của Hữu Hi càng trở nên vui mừng kích động, ngón tay thon dài mạnh mẽ cầm lấy vai Hữu Hi, đôi mắt đen lấp lánh si ngốc nhìn nàng, hần kích động nói: “Hữu Hi, em nói gì? Em nói gì? Em mang thai phải không, có phải không?”

Hữu Hi suy nghĩ một chút, là mang thai rồi, cảm giác thể này nàng đã từng có. “Triệu chứng như thế này thì là mang thai rồi.”

“Thật tốt quá! Hữu Hi, thật tốt quá! Lăng Khiếu Dương cảm giác như gió xuân phơi phới, vì quá vui mừng nên thân thể hần hơi run run, hần ôm chặt Hữu Hi vào lồng ngực nóng bỏng của mình, khuôn mặt lạnh lùng không đổi giờ phút này vui cười không ngớt.

Hữu Hi hoàn hồn cảm nhận được sự kích động của Lăng Khiếu Dương, nàng vươn tay ôm lấy thắt lưng hần, niềm vui này cũng khắc sâu vào lòng.

Ngày đó nàng cũng không nhớ dấu hiệu mang thai xuất hiện thế nào, nhưng vừa rồi nàng đột nhiên nhớ lại, kinh nguyệt có lẽ đã trễ ít ngày.

Gần đây bận nhiều việc quá nên nàng sơ ý không phát hiện ra, trong thân thể mình có lẽ đang mang một đứa trẻ rồi.

Trong lòng nàng nhớ tới thời gian mang thai Niệm Tiểu của nàng, nhớ tới sự trưởng thành của nó, nụ cười của nó, đứa con gái nhỏ hiểu biết xinh xắn của nàng...

Một thứ cảm giác phức tạp tràn vào tận tâm, có tưởng niệm, có bất đắc dĩ cùng thống khổ. Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Lăng Khiếu Dương sau lúc kích động rốt cục cũng tỉnh táo lại, mặc dù đã lấy lại sự bình tĩnh trước kia, nhưng khóe môi, khóe mắt hần vẫn nhìn thấy nét cười.

Hần hơi đẩy Hữu Hi ra, nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, lòng không khỏi căng thẳng, ngón tay thô ráp vì Hữu Hi mà gạt đi những giọt nước mắt, “Sao lại khóc? Anh có thể cho rằng em vì quá vui mà khóc không đây?”

Hần lấy khăn mặt lau cho Hữu Hi rồi ôm nàng bế về phòng ngủ, lấy nước cho nàng uống.

Nhìn khuôn mặt Hữu Hi vui vẻ mà giống như buồn bã, Lăng Khiếu Dương hơi lo lắng, có phải Hữu Hi không muốn đứa bé này không? Dù sao nàng đang đi học, hơn nữa lại muốn thi vào trường đại học E, mang thai tất sẽ làm thay đổi kế hoạch của nàng.

Tâm trạng Lăng Khiếu Dương vốn dĩ đang kích động vui sướng liền bị vẻ lo lắng bao phủ, hắn ôm lấy Hữu Hi khiến nàng tựa vào lòng hắn, tay nàng cầm nàng để nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Hữu Hi, nói cho anh biết, em đang nghĩ gì?”

Hữu Hi nhìn thần sắc khẩn trương bất an của Lăng Khiếu Dương, trong lòng cũng hiểu lúc này hắn đang lo lắng chuyện gì.

Nàng vươn tay ôm lấy cổ hắn, bàn tay mềm mại vỗ vỗ mặt hắn, rồi sau đó là miệng hắn.

“Em đang nghĩ, nhất định anh sẽ rất yêu em và con.”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương sáng ngời, hắn nhìn không được hôn Hữu Hi, “Nhất định anh sẽ rất yêu em và con của chúng ta, Hữu Hi.” Hắn nói xong, bàn tay to lớn ấm áp cũng xoa xoa vùng bụng bằng phẳng của Hữu Hi, nơi này đang mang đứa trẻ của hắn và nàng, đứa trẻ của bọn họ, cảm giác tuyệt vời này làm lòng hắn vui sướng không tự chủ được.

“Hay là tại ăn gì không tốt?” Hữu Hi nháy mắt mấy cái nói.

Lăng Khiếu Dương nhú mày, “Ngày mai đi bệnh viện!”

Hữu Hi nở nụ cười, hai người ôm chặt nhau, chuyện này thật là một chuyện vui bất ngờ.

Ngày hôm sau.

Lăng Khiếu Dương đưa Hữu Hi đi tới bệnh viện lớn nhất, hắn cũng đã hẹn trước bác sĩ tốt nhất.

Hữu Hi vào phòng làm xét nghiệm còn hắn thấp thỏm đứng đợi bên ngoài.

Hắn đứng ngồi không yên, thi thoảng lại ngó vào bên trong, thân hình cao lớn thu hút sự chú ý của người khác.

Sau một lúc Hữu Hi từ trong phòng đi ra, trong tay cầm tờ giấy xét nghiệm, vẻ mặt thoải mái.

Lăng Khiếu Dương vội vàng bước lên phía trước ôm lấy Hữu Hi, vội vàng hỏi “Hữu Hi, Sao rồi?”

“Sao rồi?” Hữu Hi chau mày, thoáng liếc nhìn Lăng Khiếu Dương, “Kết quả kiểm tra là... Lăng Khiếu Dương, anh thật sự sắp làm bố rồi!”

“Ha ha, sự thật, đây là sự thật!” Lăng Khiếu Dương vui vẻ cười ha hả, ôm lấy Hữu Hi quay vòng vòng, vui sướng hô to: “Anh sắp làm bố rồi, anh sắp làm bố rồi.”

Hữu Hi chưa từng thấy hắn cười thoải mái như vậy, tiếng cười trầm thấp mà sang sảng tràn ngập vui sướng, hành động điên cuồng làm mấy cô y tá thầm ghen tị và những người khác chú ý.

Người đàn ông này đặc ý quá! Sắc mặt Hữu Hi hơi hồng, nàng nhắc nhở: “Khiếu Dương, em chóng mặt, mau buông em xuống.”

Lăng Khiếu Dương không buông Hữu Hi ra mà đổi thế tay, ôm lấy Hữu Hi, “Chúng ta về nhà thôi.” Nói xong đi nhanh về hướng thang máy.

Hành động điên cuồng của hắn làm người chung quanh khe khẽ cười, còn có vài ánh mắt hâm mộ của mấy cô gái.

Hữu Hi bị ôm ra khỏi bệnh viện, ánh nắng chiếu lên người hai người thật ấm áp.

Lăng Khiếu Dương cứ ôm Hữu Hi như vậy, vẻ mặt đặc ý cười, đi đến trước bãi đỗ xe mới buông nàng ra.

Mặt Hữu Hi đã muốn đỏ bừng, trong mắt đều là nắng cùng hạnh phúc sáng rực, Lăng Khiếu Dương lười kéo tay nàng, thật lâu không nói gì, chỉ dùng đôi mắt thâm tình vui sướng nhìn Hữu Hi.

Đây là vợ hắn, người mà hắn yêu nhất thế gian, còn có đứa trẻ sắp sinh, một mái nhà ấm áp...

Lăng Khiếu Dương tưởng Hữu Hi sẽ phân vân giữa việc học và đứa bé, dù sao đứa bé này đến với nàng cũng hơi đột ngột, nhưng với hần mà nói, đây là mong ước từ lâu!

Hần cùng Hữu Hi thân mật cho tới giờ đều không dùng biện pháp tránh thai, hẳn không muốn, mà Hữu Hi cũng không nghĩ đến chuyện này, bọn họ bừa bãi hoan ái, có em bé cũng là điều tất nhiên.

Chuyện mang thai Hữu Hi phản ứng rất bình tĩnh, không giống hẳn mừng như điên, cũng không giống người làm mẹ lo lắng và kích động.

Nhưng sự thật chứng minh hẳn lo lắng là thừa rồi, Hữu Hi quyết tâm làm thủ tục tạm nghỉ học không chút do dự hay phân vân.

Hắn đã chứng kiến nỗ lực và cố gắng của Hữu Hi trong suốt thời gian qua, trong lòng khó tránh khỏi đau xót, hẳn muốn nàng thực hiện được giấc mơ của mình, muốn kéo dài thời gian một chút.

Vì Lăng Khiếu Dương đã quyết nên Hữu Hi chuyển nhà, Lăng Khiếu Dương nói nơi đó là nơi thích hợp cho phụ nữ mang thai.

Đó là một khu biệt thự cách xa thành phố ồn ào, khung cảnh tuyệt đẹp, không khí trong lành, Lăng Khiếu Dương chọn nhà dựa trên sở thích của Hữu Hi.

Trong biệt thự có một vườn hoa nhỏ, trồng đủ các loại hoa hồng, còn có vài đóa Mân Côi Lăng Khiếu Dương tự tay trồng. Phía trước là một bể bơi, bên cạnh bể bơi có mấy cây bóng mát, còn có một trảng cỏ xanh khiến người ta cảm thấy rất thư thái.

Biệt thự có hai tầng, sơn màu ấm nên không có vẻ lạnh lẽo, đồ đạc trong nhà sắp xếp cũng đầy sức sống.

Lăng Khiếu Dương thuê người giúp việc, quản lí người giúp việc là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương gọi nàng Ngô mụ.

Ngô mụ là do người quen giới thiệu, rất tốt bụng mà lại có kinh nghiệm, không chỉ nấu ăn giỏi mà còn là người từng trải, đã sinh ba đứa con, chăm sóc Hữu Hi cũng rất phù hợp.

Lăng Khiếu Dương có cẩn thận thế nào thì cũng là đàn ông, kiểu gì thì kiểu cũng sẽ có chuyện không thể hiểu biết mà lo hết được.

Vốn thời gian mang thai Hữu Hi phản ứng không lớn, nhưng từ biết được mình hoài thai nàng lại bắt đầu ngủ nhiều, cả ngày mơ mơ màng màng, phần lớn thời gian đều có hẹn với Chu Công!

Trong lúc Hữu Hi mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên cảm thấy mặt nhồn nhột, hơi thở quen thuộc bao phủ lấy nàng. Nàng không mở mắt, tay giữ lấy bàn tay phá vỡ mộng đẹp của nàng, mơ mơ màng màng kêu: “Chồng, đừng làm loạn mà!”

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, bàn tay to đặt trên bụng nàng, đôi môi yêu say đắm hôn Hữu Hi, lần tới trên ngực nàng, nhẹ nhàng hôn.

Hữu Hi cuối cùng nhịn không được cười khanh khách, mở ánh mắt mơ màng nhìn Lăng Khiếu Dương.

Nàng nhú mày, có vẻ bất mãn: “Lăng Khiếu Dương, anh xấu xa! Quấy rầy cục cưng ngủ, cẩn thận sau này nó không nhận người thân với anh.”

Lăng Khiếu Dương trừng mắt, nằm bên cạnh Hữu Hi, cười nói: “Con gái của anh dám không nhận người thân với anh!”

“Sao anh biết là con gái, tại sao không phải là con trai?”, Hữu Hi xoay người, đối mặt với Lăng Khiếu Dương, tay nắm lấy tay hắn chơi đùa...

“Anh có linh cảm.” khuôn mặt tuần tú của Lăng Khiếu Dương làm vẻ thật thà, cứ như sự thật nó là như thế rồi nhếch môi cười nói: “Anh cho em xem cái này.”

“Cái gì?” Hữu Hi vẻ mặt tò mò, nhịn không được liền trêu ghẹo: “Mỹ nam?”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, hẳn ra vẻ hung ác: “Được lắm! An Hữu Hi! Mấy ngày không xử lí em, em ngứa người phải không?”

“Anh không thể làm vậy nha!” Hữu Hi nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng, “Bảo bối nhà chúng ta không đồng ý.”

“Hừm.” Lăng Khiếu Dương vẻ mặt âm mưu, “Chúng ta từ từ tính tính!”

Hữu Hi ngây ngô cười, nàng nghe không hiểu, biết cũng giả vờ không hiểu: “Anh muốn dẫn em đi xem cái gì, đi thôi!”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, kéo theo Hữu Hi định ôm vào ngực, Hữu Hi tránh được nhảy xuống giường.

“Em tự đi, nhờ mọi người thấy lại cười.”

“Cũng có phải chưa thấy bao giờ đâu.” Lăng Khiếu Dương lạnh giọng nói xong, ôm Hữu Hi ra cửa phòng ngủ.

Người hầu bên ngoài thấy bọn họ đi ra thì cung kính vãn an, Ngô mục vẻ mặt tươi cười nói với Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương: “Tiên sinh, phu nhân, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ừm.” Giọng nói của Lăng Khiếu Dương vẫn rất lãnh đạm, hẳn chỉ đối với mình Hữu Hi mới có thể dịu dàng, còn trước mặt người khác hẳn vẫn lạnh như băng không có lấy một chút cảm tình như trước.

Hữu Hi hơi thẹn thùng cười cười với Ngô mục, liền bị Lăng Khiếu Dương ôm vào phòng bên cạnh.

Kỳ thật chỉ cách có vài bước chân nàng hoàn toàn có thể tự đi, có điều Lăng Khiếu Dương thích ôm nàng đi tới đi lui.

Vào đến phòng bên cạnh Hữu Hi mới được Lăng Khiếu Dương thả xuống, nàng nhìn thấy một chiếc giường trẻ con, còn có đủ loại quần áo trẻ em, đồ chơi, nôi, xe trẻ con, vân vân, tất cả những thứ mà trẻ con cần và thích đều có đủ.

Mỗi một đồ vật đều rất đáng yêu, đáng yêu đến nỗi làm cho đáy lòng người ta cảm thấy ấm áp, hốc mắt Hữu Hi nóng nóng, có nước mắt rơi xuống.

Lăng Khiếu Dương có vẻ mất tự nhiên hỏi Hữu Hi: “Chùng này có đủ không?”

Hữu Hi quay lại ôm Lăng Khiếu Dương, vùi đầu vào lòng hắn, “Anh sẽ là người bố tốt...”

Lăng Khiếu Dương nghe Hữu Hi nói như vậy đáy lòng rất thỏa mãn, mỗi khi hắn nhớ tới việc sắp có một tiểu bảo bối của hắn và Hữu Hi sinh ra, sẽ ở trước mặt bọn họ nhún nha nhún nhẩy, gọi hắn là bố, gọi Hữu Hi là mẹ, mỗi một ngày hắn đều mong chờ hình ảnh mà hắn mong đợi đã lâu.

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp như tạc của Lăng Khiếu Dương, cười nói: “Nhưng liệu thế này có nhiều quá không? Cục cưng của chúng ta sẽ lớn mà, nhiều quần áo như vậy làm sao mặc hết được?”

Lăng Khiếu Dương chau mày, hắn hy vọng vô hạn: “Không chừng là sinh đôi nha, một ngày một bộ không thành vấn đề.”

“Này, anh định cho con đi trình diễn thời trang đấy à? Một ngày một bộ, lại còn đôi sinh đôi!”. Tay Hữu Hi hờn dỗi khẽ đánh vào trước ngực Lăng Khiếu Dương.

“Rồi rồi, đi ăn cơm đi ăn cơm..”. Lăng Khiếu Dương coi như đã hoàn thành nhiệm vụ trọng đại, lòng vừa khắp khối vừa như trút được gánh nặng.

“Khiếu Dương...” Hữu Hi hơi do dự, “Em muốn nói cho anh biết một bí mật.”

“Chuyện gì?” Lăng Khiếu Dương cúi đầu nhìn Hữu Hi, khuôn mặt đẹp đẽ như một đứa trẻ chờ mong.

Hữu Hi kiễng mũi chân, ghé vào lỗ tai Lăng Khiếu Dương, nhẹ giọng nói: “Chúng ta có một đứa con gái.”

Lăng Khiếu Dương nhíu nhíu mày không phản ứng lại, nghi hoặc nhìn Hữu Hi, “Em cũng nghĩ là con gái à?”

Hữu Hi lại lắc đầu, “Ở thời cổ đại, chúng ta có một đứa con gái.”

“Em nói gì?” Thanh âm bình tĩnh của Lăng Khiếu Dương lại bị một câu kích thích của Hữu Hi thích làm cho cao lên, hắn ôm Hữu Hi cánh tay hơi run run, “Em nói lại lần nữa xem!”

“Con bé tên là Niệm Tiểu, nếu tính như ở đây thì con bé đã khoảng bốn năm tuổi, có điều ở bên kia có lẽ con bé đã sắp thành thân rồi.”

Lăng Khiếu Dương bị lời nói của Hữu Hi làm điên đảo, hấn kích động đến nỗi run run, “Em nói anh có một đứa con gái... Hữu Hi... anh có một đứa con gái của thời đại kia?!”

“Vâng!” Hữu Hi gật đầu, “Con gái của chúng ta.”

“Con gái của chúng ta, con bé... con bé tên Niệm Tiểu.” Lăng Khiếu Dương nói năng hơi lộn xộn.

Hắn nhớ lại chuyện thời cổ đại, nếu không phải vì hắn giúp Hữu Hi giải độc sao có thể có Niệm Tiểu chứ?

Hữu Hi đã sớm giúp hắn mang thai một đứa bé, mà hắn cái gì cũng không biết, thậm chí còn không được nhìn thấy dáng vẻ con bé lớn lên, không được nhìn thấy hình dáng con bé, không được nghe con bé gọi một tiếng bố, không thể chăm sóc con bé, cho nó tình thương của người cha.

Khó trách Hữu Hi trong mơ gọi tên này, thì ra nàng nhớ con gái bọn họ.

Sau vui mừng là mất mát nồng đậm, hắn nuối tiếc vì đã không có cơ hội yêu thương con gái mình, thậm chí còn không biết hình dáng nó. Về mặt hắn thay đổi, bạc môi hơi nhếch lại không nói gì nữa.

“Khiếu Dương, anh ổn chứ?” Hữu Hi vỗ vỗ mặt hắn, dịu dàng hỏi.

Hắn hoàn hồn, ôm chặt lấy Hữu Hi trầm giọng: “Hữu Hi, anh rất vui, anh có một đứa con gái... có hai đứa con... anh và em sẽ cùng nhau nhớ đến con bé, để dành tình yêu thương cho con bé.”

“Vâng!” Hữu Hi rơm nước mắt gật gật đầu, “Chỉ cần con bé hạnh phúc là tốt rồi.”

Giờ phút này Lăng Khiếu Dương được hạnh phúc lấp đầy.

Từng ngày từng ngày qua đi, thai nhi trong bụng đã được hai tháng, Hữu Hi đang trong thời kì nghén ăn.

Lăng Khiếu Dương bảo đầu bếp đổi các dạng món ăn cho Hữu Hi, nhìn nàng nôn ọe mệt mỏi, Lăng Khiếu Dương hận người mang thai kia không phải là hắn.

Trong lúc đó em trai Gia Tận cũng đến ở cùng Hữu Hi vài ngày, nhìn thấy chị mang thai còn ngàn dặn vạn dò vị anh rể này chăm sóc chị gái cho tốt.

Tạ Tấn Thiên và Thảo Lan cũng đến thăm Hữu Hi vài lần, hai người phụ nữ tâm sự động viên khích lệ nhau.

Thảo Lan nhìn bộ dáng cẩn thận dịu dàng của Lăng Khiếu Dương quả thực không thể tin nổi đó là tảng núi băng mặt lạnh, còn cười nói, bảo Tạ Tấn Thiên nhìn Lăng Khiếu Dương mà học tập.

Tạ Tấn Thiên lại hay nói giỡn bảo Lăng Khiếu Dương là nô lệ của vợ, thấp nhị tứ hiếu đủ cả, Lăng Khiếu Dương không buồn cũng không giận, ngược lại còn ôm Hữu Hi vào lòng, cử chỉ rất chi là ngọt ngào.

Mang thai mười một tuần, đến ngày Hữu Hi phải đi khám thai định kì, Lăng Khiếu Dương không đến công ty mà cùng Hữu Hi vào bệnh viện.

Kiểm tra xong, cục cưng trong bụng Hữu Hi vẫn rất khỏe mạnh, hai người lúc này mới an tâm.

Đi ra cửa bệnh viện, lúc Lăng Khiếu Dương tự mình đi trước mở cửa cho Hữu Hi, lại nghe thấy tiếng gọi: “Hữu Hi!”

Giọng nói này rất quen thuộc với Hữu Hi, nàng quay đầu lại nhìn thấy Nhất Thần, sắc mặt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, đôi mắt đen nhìn lướt qua Nhất Thần, không hề mở miệng.

Nhất Thần đi tới, đi bên cạnh là vợ hắn, hắn nhìn Hữu Hi, hỏi thực tự nhiên: “Hữu Hi, sao em lại ở đây? Em không khỏe à?”

“Không có, em vẫn khỏe.” Hữu Hi cười, “Tình cờ quá, anh Nhất Thần, chị dâu... hai người sao lại ở đây?”

Vợ Nhất Thần lễ phép mỉm cười, có chút lo lắng: “Nhất Thần có vẻ không thoải mái, chị dẫn anh ấy đến khám.”

“Vậy sao, bác sĩ nói thế nào?”

“Không có việc gì, uống nhiều rượu quá nên ốm.” Vợ Nhất Thần có chút trách móc, nhưng trên mặt mỉm cười.

Hữu Hi nhớ tới lần say rượu kia của Nhất Thần đột nhiên không biết phải nói gì thêm, “Nhất Thần, anh nhớ chú ý nghỉ ngơi, không có gì nữa thì chúng em đi trước, lúc nào rảnh mời anh chị đến nhà bọn em chơi.”

Nói lời từ biệt xong, Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương rời đi, ánh mắt Nhất Thần dõi theo Hữu Hi, còn ánh mắt người vợ lại mang theo oán giận nhìn hắn.

Về nhà Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương có chút kích động nhỏ, hai người ngồi trên giường, Hữu Hi nằm trong lòng Lăng Khiếu Dương, nhìn phiếu xét nghiệm.

“Anh bảo chúng mình nói chuyện cục cưng có nghe được không? Bác sĩ nói hiện tại nó đã biết nuốt, biết đạp rồi...”

Lăng Khiếu Dương ôm vòng quanh Hữu Hi, “Sinh mệnh thật thần kỳ, Hữu Hi, anh yêu em”. Hắn thì thầm.

“Em biết.” Hữu Hi vẫn trả lời như cũ.

Lăng Khiếu Dương cũng chỉ biết cười nhạt, có lẽ giờ phút này hắn đã rất hạnh phúc rồi, hắn gần như quên hết tầng khát vọng sâu nhất nơi đáy lòng.

Sau ngày khám thai Hữu Hi nhận được điện thoại của Nhất Thần, nàng hơi miễn cưỡng, “Thân thể anh có tốt không? Đừng uống nhiều rượu như vậy nữa...”

Hắn trả lời: “Không việc gì, hôm đó em vào bệnh viện... em không sao chứ?”

Hữu Hi suy nghĩ một chút rồi nói: “Em không sao, chỉ là đi khám thai thôi.”

Bên kia một im lặng, sau một lúc mới nghe được Nhất Thần nói: “Em... mang thai? Chúc mừng, xem ra anh sắp thăng cấp làm bác rồi.”

Hữu Hi run run: “Vâng, đến lúc anh lên chức bác nhớ chuẩn bị một phần đại lễ nha!”

Nhất Thần giấu đi chua xót cười: “Nhất định... nhất định anh sẽ chuẩn bị đại lễ... Hữu Hi... hy vọng em hạnh phúc.”

“Em sẽ... Nhất Thần... anh cũng sẽ hạnh phúc...” Hữu Hi cúi đầu nói còn Nhất Thần cũng trầm mặc, cuối cùng hai người đồng thời cúp điện thoại.

11. Chương 12

Chương 12

Hữu Hi biết, chuyện của mình và Nhất Thần đã qua, tuy rằng có yêu, yêu sâu nặng, nhưng cũng không thể quay lại được nữa. Trong bụng nàng đã mang cục cưng của nàng và Lăng Khiếu Dương, trong cuộc đời có một người đàn ông yêu mình hết mực, sống cả đời như vậy cũng là mãn nguyện rồi.

Từng ngày qua đi, Hữu Hi mang thai đã được chừng bốn tháng nhưng bụng cũng không nổi rõ quá mà chỉ hơi phồng lên một chút, nàng mặc cái áo rộng thùng thình trông như béo phì vậy.

Lăng Khiếu Dương suốt ngày nói nàng gầy, mỗi ngày đều làm cho bốn năm món ăn, nuôi nàng chẳng kém gì nuôi heo.

Lúc Lăng Khiếu Dương không ở nhà luôn dặn dò Ngô mục để ý nàng, nàng mà không ăn thì lập tức báo cáo cho hắn cho nên Hữu Hi đành phải ngoan ngoãn nghe lời, trước khuôn mặt mỉm cười của Ngô mục nàng cũng đành hì hì mà ăn. Vì cục cưng, nàng ăn không được cũng phải ăn.

Ngô mục thường xuyên nói: “Phu nhân, nhìn tiên sinh lạnh lùng như vậy, không thể tưởng tượng nổi đối với cô lại dịu dàng chăm sóc như thế, quả thật tôi chưa thấy người đàn ông nào tốt như vậy.”

Lăng Khiếu Dương yêu chiều nàng ai cũng có thể nhìn ra! Trước ánh mắt hâm mộ của mọi người, dần dà Hữu Hi cũng đã quen hưởng thụ. Hôm nay Lăng Khiếu Dương không ở nhà, hắn gọi điện thoại kiểm tra xem Hữu Hi có ăn uống gì không, Ngô mục báo lại nàng có ăn Lăng Khiếu Dương mới an tâm, cú điện thoại này lại mang tới ánh mắt trêu chọc của Ngô mục, nhìn xem, anh chồng này thật là tốt không còn gì để nói.

Hữu Hi để Ngô mục lui xuống nghỉ ngơi, trong lòng hơi buồn chán, nàng liền đi lại trong phòng, vì Ngô mục nói người mang thai cũng không nên nằm một chỗ, hoạt động vừa phải rất có lợi cho thai nhi.

Thế nên Hữu Hi chỉ cần canh lúc Lăng Khiếu Dương không ở nhà sẽ hoạt động một chút, nàng chậm rãi tản bộ ngoài vườn hoa, thi thoảng có hứng thú còn làm việc nhà.

Thư phòng rất nhiều sách, chủ yếu là sách của Lăng Khiếu Dương, rất nhiều quyển Hữu Hi đọc không hiểu. Nàng định tìm xem có quyển tiểu thuyết lãng mạn nào dễ hiểu một chút để đọc không, nhưng tìm cả nửa ngày chỉ thấy toàn sách viết những thứ khó hiểu.

Nàng định chơi máy tính, nhưng Lăng Khiếu Dương nói nó có phóng xạ cho nên ra lệnh cấm tiệt, không cho nàng chạm vào máy tính, lại còn đao to búa lớn nói máy tính chứa rất nhiều phóng xạ a,b,c gì đó.

Hữu Hi không khỏi có chút thất vọng, nàng ngồi thừ ra trên ghế da màu vàng của Lăng Khiếu Dương.

Nàng vô tình cúi đầu, nhìn thấy một tờ giấy màu sắc sặc sỡ bên dưới ngăn kéo, còn giống như có vài cặp chân trần trên đó. Trong lòng Hữu Hi đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, chẳng lẽ Lăng Khiếu Dương xem tạp chí playboy?!

Dù sao từ sau khi biết nàng mang thai, cũng đã lâu rồi bọn họ không gần gũi thân mật, đàn ông cũng cần phải giải tỏa mà.

Trong lòng rất hiếu kỳ, Hữu Hi kiểm tra lòng không dặng nên mở ngăn kéo ra, chỉ thấy bên trong có vài quyển sách.

Nhìn thấy lời giới thiệu, Hữu Hi bật cười, không khỏi vì ý nghĩ ban nãy của mình mà thầm ngượng ngùng. Sao đầu mình lại đen tối như vậy? Tự oán chính mình xong, đáy lòng Hữu Hi lại dâng lên một cảm giác ấm áp hạnh phúc, mấy quyển sách này đều là sách viết về những điều phụ nữ mang thai cần chú ý, cả những việc sau khi sinh con.

Lăng Khiếu Dương xem những sách này đều là vì nàng, khó trách nàng cảm thấy đối với việc mang thai hắn còn hiểu biết hơn nàng.

Khóe môi Hữu Hi hiện lên nét cười, chính nàng cũng không biết nụ cười này chứa biết bao hạnh phúc ngọt ngào. Đọc sách một lúc, Hữu Hi cảm thấy buồn ngủ mới bỏ sách xuống về phòng nghỉ ngơi.

Lúc Lăng Khiếu Dương từ công ty về nhà đã là giờ cơm tối, hai người ngọt ngào ngào ngào ăn cơm xong, Lăng Khiếu Dương dẫn Hữu Hi ra vườn hoa đi dạo rồi mới về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Hữu Hi nằm trên giường đọc sách, Lăng Khiếu Dương nhìn nàng, Hữu Hi cũng nhìn nhìn, đột nhiên nàng quăng sách sang một bên, nhún mồm: “Cực cực đẹp!”

“Có không?” Lăng Khiếu Dương vẽ mặt hoài nghi.

“Thật mà thật mà!” Hữu Hi nói không ngừng.

Lăng Khiếu Dương đưa tay sờ bụng Hữu Hi, toàn là im lặng, hắn không khỏi có chút thất vọng, “Không có, con bé đang ngủ.”

Hữu Hi cười, “Tại động tác của anh chậm quá nên mới bỏ lỡ, nếu cực cực đã ngủ, anh cũng mệt rồi, mau đi ngủ sớm đi.”

“Được!” Lăng Khiếu Dương tắt đèn, ôm lấy Hữu Hi ngủ, trong bóng đêm tối mờ mịt nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn có thể tìm được chính xác môi nàng, hôn lên đó.

Hữu Hi đẩy hắn, “Ha ha, anh dạy hư con bây giờ!”

“Hữu Hi, đã bao lâu anh không được chạm vào em rồi, anh nhớ quá!”. Lăng Khiếu Dương hôn nhẹ Hữu Hi, bàn tay to đã ở trên người nàng dao động.

Hữu Hi vội nói: “Này... không được đâu.” Hấn nhẩn nhịn đến mức thân thể đau đớn, bắt đắc dĩ mà nói: “Anh chỉ hôn nhẹ, sờ sờ một tí thôi...”. Hấn nói thế không phải là hỏi ý kiến của Hữu Hi, không đợi Hữu Hi trả lời hấn đã đốt lên một trận lửa nóng trên người nàng.

Nụ hôn kia làm mù mịt cả thân người, thân thể hấn cũng sắp bùng nổ, cuối cùng hấn hít sâu một hơi, bật người ngồi dậy, thở gấp gấp, “Anh đi tắm!”

Hữu Hi cũng có chút động tình, mặt đỏ bừng, biết Lăng Khiếu Dương định đi tắm nước lạnh nàng vội nói: “Anh sẽ bị ốm mất!”

“Không sao!” Lăng Khiếu Dương cứng rắn nói xong người cũng đi ra phòng ngủ, còn Hữu Hi vừa đỏ mặt vừa cuộn mình trong chăn.

Đột nhiên nàng cảm thấy bụng hơi không thoải mái, đau từng đợt, nàng nhú mày nghĩ chắc chỉ một lúc rồi khỏi, ai dè càng ngày càng đau, nàng sợ hãi, nhịn không được hô lớn: “Khiếu Dương, Khiếu Dương!”

Lăng Khiếu Dương loáng thoáng nghe tiếng la của Hữu Hi liền vội vàng quần khăn tắm chạy vội tới phòng ngủ, gấp gấp hỏi: “Em sao vậy Hữu Hi?!”

Vẻ mặt nàng trắng bệch, giọng run run: “Khiếu Dương, bụng em đau, đau quá!”

Lòng hấn giống như bị người ta bóp nghẹt, khẩn trương hoảng sợ, lại cố trấn định lại, “Em đau thế nào, đừng sợ!”

“Đau từng đợt, Khiếu Dương...” Hữu Hi nói nửa câu đều là lo lắng, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi, khuôn mặt đầy lo sợ, “Có phải sắp sinh rồi không?”

“Sao... Không thế nào?” đầu óc Hữu Hi cũng như mê đi.

“Phu nhân, tiên sinh, xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô mục nghe thấy Hữu Hi la cũng chạy đến, gọi to bên ngoài.

“Hữu Hi đau bụng.” Lăng Khiếu Dương hô to một tiếng, Ngô mục đẩy cửa chạy vào bật đèn.

Nhìn vẻ mặt Hữu Hi kích động khó chịu, bà chạy qua: “Đau thế nào? Tiên sinh, cậu mau mặc quần áo, đưa phu nhân đi bệnh viện đi!”

Lăng Khiếu Dương tâm vô cùng lo lắng, hoảng hốt hỏi: “Có phải sắp sinh không? Đang yên đang lành sao tự nhiên lại đau bụng?”

Ngô mục lại nói: “Tiên sinh, phu nhân mang thai mới bốn tháng, làm sao mà sinh được?”

Lăng Khiếu Dương hoảng hốt, đúng vậy, đúng vậy! Hữu Hi mang thai mới bốn tháng sao đã sinh được? Đây không phải là sắp sinh, bụng lại đau, chỉ còn một khả năng...

Lăng Khiếu Dương bất chấp mọi thứ vội vàng vàng mặc quần áo, ôm Hữu Hi đã được Ngô mục mặc quần áo giúp chạy ra ngoài, lái xe đưa Hữu Hi đến một bệnh viện gần nhất.

Hữu Hi bị đưa vào phòng khám, Lăng Khiếu Dương bị ngăn ở bên ngoài không cho vào, hấn lo lắng ngồi chờ.

Một phen dày vò, sau mới nhìn thấy Hữu Hi được y tá đỡ từ trong phòng ra, sắc mặt so với lúc này đã đỡ hơn, hấn vội đi lên trước đỡ nàng.

“Sao rồi, em có khỏe không?” Hấn lo lắng hỏi.

Hữu Hi gật đầu, không nói là chuyện gì làm Lăng Khiếu Dương lại sốt ruột.

“Y tá, cô ấy sao rồi, sao bụng lại đau?”. Y tá cười: “Hai người đừng lo lắng, chỉ là ăn gì đó không tốt thôi, thai nhi tất cả đều bình thường, bác sĩ đã kê thuốc rồi, hai người đi mua thuốc đi.”

Lăng Khiếu Dương vốn dĩ cảm giác đang ở trên đỉnh Thái Sơn, chỉ sau một câu nói của y tá đã thoải mái hơn nhiều, tâm trạng bị bóp nghẹt đột nhiên được thả lỏng.

Xuống tầng một bệnh viện, Lăng Khiếu Dương để Hữu Hi ngồi yên ở ghế, tự mình đi lấy thuốc.

Hữu Hi cau mày, nhưng cũng rất an tâm, sao lại ăn linh tinh chứ? Kiểu gì tí nữa về cũng bị Lăng Khiếu Dương mắng mà!

Mua thuốc xong, Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi ra bệnh viện vội vàng đưa nàng về nhà.

Cho Hữu Hi uống thuốc rồi hần mới thở phào nhẹ nhõm, sợ bóng sợ gió một hồi, may mà không sao cả, người hầu cũng an tâm đi nghỉ ngơi.

Nhưng thật ra hai nhân vật chính lại mặt đối mặt ngồi trên giường, mắt to nhìn mắt nhỏ, cuối cùng Hữu Hi phá vỡ trước cười ha hả, Lăng Khiếu Dương cũng bật cười.

“An Hữu Hi, em cũng thật hư quá, ăn linh tinh dọa người ta.”

“Không phải anh cũng dọa người ta sao? Còn bảo em sắp sinh nữa!” Hữu Hi cười, nàng nghĩ Lăng Khiếu Dương rất bình tĩnh, trăm năm khó gặp dịp hần mất kiểm soát thể này.

Lăng Khiếu Dương đưa tay nhéo mũi nàng, tức giận nói: “Phải phải, anh có thể không sợ hãi sao? Hồn thiếu chút nữa bay mất rồi, An Hữu Hi, em thật là...”

Hữu Hi cười trừ, lấy lòng hần: “Em không cố ý mà, về sau em sẽ chú ý hơn, sẽ không làm cho cục cưng chịu khổ.”

Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi, hôn nàng một chút: “Là tại anh không chăm sóc tốt, em và con không thể chịu khổ.”

Hữu Hi nhin không được ngẩng đầu hôn môi Lăng Khiếu Dương một cái, giọng ảm áp: “Chồng à, anh thật tốt!”

Thế nhưng Lăng Khiếu Dương có vẻ không được tự nhiên, hần đẩy Hữu Hi nằm xuống, đắp chăn cho nàng, “Hôm nay mệt rồi, đi ngủ sớm chút đi!”

“Ừ, đã muộn rồi, chúng ta đi ngủ đi.” Hữu Hi kéo kéo tay hần, giọng nũng nịu.

Sau một đêm lo lắng cuối cùng hai người cũng an ổn ngủ được, Hữu Hi uống thuốc xong bụng cũng không đau nữa, hơn nữa không phải thai nhi xảy ra chuyện nên cũng rất an tâm, Hữu Hi trong lúc mơ màng còn thầm cười.

Bàn tay to lớn của Lăng Khiếu Dương đặt trên bụng nàng, mãi đến lúc nghe thấy tiếng thở đều đều của Hữu Hi hần mới yên tâm đi vào giấc ngủ.

Bụng Hữu Hi càng ngày càng to, xoay người lẫn mặc quần áo đều rất khó khăn.

Lăng Khiếu Dương nhìn thấy nàng khổ sở bèn ra tay giúp nàng mặc quần áo, tuy đã là vợ chồng nhưng cảm giác này vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng trong lòng nàng lại thấy rất ảm áp.

Lăng Khiếu Dương cố gắng hết sức để dành thời gian cùng Hữu Hi, hai người họ đều không có người thân, xem như là sống nương tựa lẫn nhau.

Nàng và Lăng Khiếu Dương ngồi ở phòng khách, Lăng Khiếu Dương ngồi trên ghế xem TV, Hữu Hi gối đầu vào đùi hần, thi thoảng lại sờ sờ mặt hần, có lúc lại nhéo nhéo má hần, tóm lại nàng đang nhàm chán. Nàng muốn ra ngoài một chút nhưng cử động không tiện nên chỉ có thể lấy Lăng Khiếu Dương giải sầu. Lăng Khiếu Dương cũng trấn định, sắc mặt không thay đổi, tùy ý để tay Hữu Hi làm xằng làm bậy trên mặt mình hết lần này đến lần khác.

“Phu nhân, cô có điện thoại.” Lúc này Ngô mục đi tới, đem điện thoại đưa cho Hữu Hi sau đó rời đi.

Hữu Hi tiếp điện thoại, mở miệng hỏi: “Alo, ai đấy ạ?!”

“Hữu Hi, là anh!”

“A, anh Nhất Thần, gần đây khỏe không?” Hữu Hi khách khí ân cần thăm hỏi, mặt Lăng Khiếu Dương đã sắp biến sắc nhưng cũng không lên tiếng.

Giọng Nhất Thần bên kia trầm ổn tự nhiên: “Hữu Hi, gần đây em sao rồi? Em mang thai lâu như vậy anh còn chưa tới thăm em, chị dâu em nói muốn tới thăm em.”

“Với em còn khách sáo như vậy sao?” Hữu Hi cười.

“Được rồi, nói địa chỉ đi!”

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái, thấy mặt hắn không có vẻ gì phản đối nàng mới nói địa chỉ cho Nhất Thần, sau đó nói thêm vài câu nữa mới ngắt điện thoại.

12. Chương 13

Chương 13

Về mặt Lăng Khiếu Dương không biểu lộ gì, Hữu Hi cũng không có hỏi nhiều, hai người vẫn như trước, hắn xem TV, nàng nhàm chán khó chịu tiếp tục xoa xoa khuôn mặt quá mức nghiêm túc của hắn, cố nặn ra một chút dễ chịu.

Cuối cùng Lăng Khiếu Dương cũng có phản ứng, bàn tay to lớn bắt lấy đôi tay xấu xa của Hữu Hi, tức giận: “Em định nặn mặt anh thành cái gì? Xoa xoa nắn nắn không sợ mệt à?”

Hữu Hi mỉm cười, rút tay ra rồi lại ôm lấy thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi dụi vào lồng ngực rắn chắc của hắn. “Em đang ngắm anh rất nghiêm túc...!”

Hai người đang nói thì tiếng chuông cửa vang lên, chắc là Nhất Thần đến đây, Hữu Hi ngồi dậy nặng nề, hành động chậm chạp.

Ngô mục đã ra mở cửa, thấy Nhất Thần và vợ hắn đứng đó, Hữu Hi gọi: “Anh Nhất Thần, chị dâu! Hai người tới rồi à?”

Nhất Thần và Thanh Nhã đến, trong tay cầm theo nhiều đồ ăn dinh dưỡng, Thanh Nhã nhìn Hữu Hi, hâm mộ nói: “Hữu Hi, chúc mừng em sắp làm mẹ. Sao rồi? Em ổn chứ?”

Hữu Hi chậm rãi đi lên phía trước nắm tay Thanh Nhã: “Ồn chị ạ, chị lại đây ngồi.”

Hai người phụ nữ rất thân thiện, nhưng hai gã đàn ông lại chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua nhau, sau đó khách khí bắt tay chào hỏi.

Nhất Thần cố ý vô tình đảo mắt qua cái bụng đã nổi lên của Hữu Hi, tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng không tránh khỏi ánh mắt của Lăng Khiếu Dương.

Ngoài Hữu Hi ra, Lăng Khiếu Dương đối với người ngoài không có lấy một chút ấm áp, nhưng cũng không nên vô lễ, người tới là khách, nên tiếp đón chu đáo thì hơn.

Mọi người nói chuyện một lát, luôn dùng những lời lẽ khách sáo thăm hỏi nhau, dù hài hòa thế nào cũng có chút mất tự nhiên.

Giữa lúc đó có một cú điện thoại từ công ty của Lăng Khiếu Dương, hình như có chuyện gì đó.

Nói chuyện một lúc Nhất Thần và Thanh Nhã phải về, Hữu Hi mời họ ở lại ăn cơm trưa, Nhất Thần và Thanh Nhã lại nói còn có việc, khi nào rảnh sẽ gặp lại sau.

Lúc bọn họ về Hữu Hi muốn tiễn họ ra cửa, vừa lúc nàng cũng muốn ra ngoài hoạt động một chút.

Lúc Hữu Hi đứng ở cửa thay giày thì chuông cửa vang lên, Ngô mục chạy nhanh tới mở cửa, người đến là cô thư kí họ Tô.

Hữu Hi hơi ngạc nhiên, đang định cất tiếng thì Lăng Khiếu Dương đã nói trước: “Cô vào trước chờ một lát”

“Vâng!” thư kí Tô đi vào trong, khách khí chào hỏi Hữu Hi.

Lúc thay giày Hữu Hi không cúi người nổi, Lăng Khiếu Dương liền ngồi xuống, bế Hữu Hi ngồi trên đùi rồi mang giày cho nàng một cách thuần thục, có thể dễ dàng nhận ra đây không phải lần đầu tiên Lăng Khiếu

Dương vì nàng làm những việc nhỏ như vậy, tuy là việc nhỏ nhưng mỗi khi Lăng Khiếu Dương làm thế, trong lòng Hữu Hi luôn cảm thấy rất ấm áp.

Hữu Hi ôm lấy cổ hần, nhin không được liếc nhìn hần một cái, ba người còn lại trong lòng có rất nhiều cảm xúc, ánh mắt tất cả đều dừng lại trên người Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương.

Trong mắt thư kí Tô có chút giật mình, hâm mộ, ghen tị, người đàn ông vĩ đại lạnh lùng trong lòng nàng, lại ở trước mặt Hữu Hi sẵn sàng dịu dàng như vậy...

Nàng ta nắm chặt tay, móng tay cắm vào da thịt đến sắp chảy máu, sắc mặt hơi khó coi, lòng cảm thấy đau đớn.

Đổi giày xong, Hữu Hi đứng lên, Lăng Khiếu Dương cũng thay giày, không thèm chú ý tới ánh mắt khác thường của mấy người xung quanh.

Bốn người cùng đi ra cửa, Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi rất tự nhiên, thật cẩn thận để nàng dựa vào người mình, hần hận không thể để Hữu Hi cả ngày đều ở trong lòng hần, không cần làm bất cứ việc gì.

Tâm tư Nhất Thần phức tạp, tạm biệt Hữu Hi rồi cùng Thanh Nhã lái xe rời đi.

Hữu Hi vốn định đi ra tản bộ, nhưng vừa rồi nhìn thấy thư kí Tô đến đây, nàng nghĩ nhất định là Lăng Khiếu Dương có việc quan trọng phải làm, cho nên tiễn Nhất Thần và Thanh Nhã xong liền chạy nhanh vào nhà.

Lúc nàng vào cửa, Thanh Nhã vẫn còn đứng đó nhìn theo, khuôn mặt tươi cười trở nên lạnh lùng, trong ánh mắt có điều gì đó khó nói.

Lăng Khiếu Dương vỗ vỗ lưng Hữu Hi, trầm giọng: “Em đi nghỉ ngơi đi, anh có việc phải làm.”

Hữu Hi gật đầu: “Vâng, hai người cứ làm việc đi!”

Nói xong nàng đi vào phòng ngủ, Hữu Hi ngồi trên giường suy nghĩ, lúc nàng đến công ty của Lăng Khiếu Dương cô thư kí này từng có dịch ý với nàng, rõ ràng cô ta có ý với Lăng Khiếu Dương.

Có điều... điều kiện của Lăng Khiếu Dương tốt như vậy, chắc chắn có rất nhiều phụ nữ có ý với hần, Hữu Hi miên man suy nghĩ một hồi, lắc lắc đầu chui vào ổ chăn, nàng buồn ngủ quá, bất kể nàng là ai, phụ nữ có thai vẫn là nhất.

Lúc đang ngủ nàng cảm giác được có một đôi tay đặt lên bụng nàng, dịu dàng vuốt ve, sau đó lần lên nắm lấy vùng mềm mại đã đầy đặn hơn trước của nàng.

Rốt cuộc Hữu Hi không ngủ được, mở mắt ra, nàng hơi mơ màng, xoay người thì nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang nằm sau mình.

Nàng hỏi: “Anh giải quyết công việc tốt không?”

“Được rồi, em dậy đi, ăn cơm thôi.” Lăng Khiếu Dương nói bên tai nàng.

Phải rồi! Hữu Hi nhớ ra, Lăng Khiếu Dương vẫn không thu tay lại, Hữu Hi bắt lấy tay hần, “Anh! Tay anh đang nắm cái gì đấy!”

Lăng Khiếu Dương hôn hôn môi Hữu Hi, lúc này mới lưu luyến không thôi dời tay khỏi hai vùng mềm mại của Hữu Hi.

Hần đỡ nàng dậy ôm nàng vào lòng, đôi mắt đen chăm chú nhìn mặt nàng, trầm giọng nói: “Hữu Hi... lớn rồi!”

Hữu Hi còn hơi mơ hồ, không suy nghĩ gì đáp: “Đương nhiên là lớn rồi, em đã sắp trở thành mẹ hai đứa bé rồi, đâu còn là trẻ con nữa...”

Trong mắt Lăng Khiếu Dương có chút đùa nghịch, nhưng hần lại nghiêm trang nói: “Lúc mang thai lớn hơn lúc trước một chút!”

Hữu Hi hoàn hồn, thấy Lăng Khiếu Dương đang nhìn chăm chăm vào ngực mình mới hiểu hẳn đang nói đến cái gì, mặt nàng không khỏi nóng lên, tay đập vào ngực hẳn, “Lăng Khiếu Dương! Anh xấu xa! Đồ háo sắc!!”

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương bỗng bật cười: “Ừ, anh là đồ háo sắc, em là vợ của đồ háo sắc!”

Hữu Hi nhin không được cười phá lên, Lăng Khiếu Dương đã biết nói đùa rồi! Hẳn đã vì nàng mà thay đổi làm nàng cười đỏ mặt, đôi môi mềm mại hôn lên bạc môi hẳn.

Lăng Khiếu Dương nắm lấy gáy Hữu Hi, chìm sâu vào nụ hôn ngọt ngào ấm áp này.

Mấy tháng sau.

Hữu Hi sắp sinh, Lăng Khiếu Dương mỗi ngày đều đứng ngồi không yên, nàng biết hẳn đang lo lắng.

Cách ngày sinh dự tính còn ba ngày, Lăng Khiếu Dương vốn định để Hữu Hi nằm viện trước bốn năm ngày chờ sinh nhưng Hữu Hi không chịu, nàng không thích mùi bệnh viện, hơn nữa cũng không cần thiết phải lo lắng như vậy, chỉ cần nằm viện trước một hai ngày là được rồi, nàng đã từng sinh qua một đứa con, tâm lý nàng bình tĩnh hơn nhiều.

Hai ngày nay Lăng Khiếu Dương không đi làm, cũng không rời Hữu Hi dù chỉ một tấc.

Lúc giữa trưa, Hữu Hi đang ngủ, không biết làm sao mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác dưới người căng thẳng đau đớn, nàng vội gọi: “Khiếu Dương!”

“Em dậy rồi à?” Lăng Khiếu Dương ngồi bên cạnh nàng, đang đọc sách.

Hữu Hi xóc chân lên, ôm bụng nói, “Vỡ ối rồi!” Nhưng vẫn chưa đến ngày sinh mà, Hữu Hi vẫn hơi lo lắng.

Lăng Khiếu Dương cực kì lo lắng nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, ôm bế Hữu Hi lên: “Hữu Hi! Đừng sợ! Không sao đâu, chúng ta đi bệnh viện.”

Giọng hẳn hơi run run, hẳn vội mở cửa phòng, Ngô mục nhìn thấy Hữu Hi biết là sắp sinh, liền tục dặn với theo sau lưng Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương tuy sốt ruột chạy ra ngoài nhưng vẫn ghi nhớ lời Ngô mục dặn, nổ máy xe về phía bệnh viện.

Hữu Hi bị đưa vào phòng sinh, Lăng Khiếu Dương bị ngăn ở bên ngoài, vì quá lo lắng nên hai nắm đấm của hẳn nắm chặt, người không biết lại tưởng hẳn muốn đi đánh nhau.

Hẳn cứng đờ người đứng ngoài phòng sinh, vẻ mặt lo lắng. Không biết qua bao lâu, Tạ Tấn Thiên và Thảo Lan cũng đến.

“Khiếu Dương!” Tay Tạ Tấn Thiên vỗ vỗ bả vai Lăng Khiếu Dương, lúc này Lăng Khiếu Dương mới quay đầu lại, vẻ mặt tái nhợt.

“Cậu không sao chứ?” Tạ Tấn Thiên nhìn sắc mặt Lăng Khiếu Dương không khỏi lo lắng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương rất khó coi, hẳn bất an: “Tại sao vẫn chưa ra”

Thảo lan nói: “Khiếu Dương, đừng lo lắng quá như vậy, không sao đâu, ngồi xuống trước đã.”

Từ phòng sinh truyền đến tiếng Hữu Hi la hét đau đớn, Lăng Khiếu Dương đang ngồi cứng đờ bỗng bật dậy như viên đạn định xông vào phòng sinh liền bị Tạ Tấn Thiên giữ chặt lấy: “Cậu vào không phải càng thêm phiền hơn sao, cứ ngồi ngoài này chờ đi!”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, đứng ngoài này nghe tiếng Hữu Hi la hét đau đớn, hẳn sắp bị bóp nghẹt rồi.

Dày vò, một loại dày vò khổ sở, ngay lúc Lăng Khiếu Dương sắp bị tiếng kêu la của Hữu Hi làm cho tan nát, một tiếng trẻ con òa khóc từ phòng sinh vang ra.

Lăng Khiếu Dương run rẩy, hai mắt sáng ngời, kích động hô: “Sinh rồi phải không? Hữu Hi! Em không đau chứ!”

Tạ Tấn Thiên cười nói: “Hehe, chúc mừng cậu làm bố nha! Nghe cái giọng này chắc chắn là một đứa bé bụ bẫm.”

Khuôn Lãng Khiếu Dương lúc này mới hơi thả lỏng, cửa phòng sinh mở, Hữu Hi được đẩy ra.

Nàng thật sự rất suy yếu, hai mắt khép hờ, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng cùng đau lòng của Khiếu Dương nàng khẽ cười cười, đưa tay ra nắm lấy tay Lãng Khiếu Dương, “tất cả đều thuận lợi”, nàng đã sắp không còn sức để nói nữa.

Hữu Hi nằm ở phòng bệnh cao cấp Lãng Khiếu Dương đã đặt sẵn mấy ngày trước, nàng vẫn ngủ, việc sinh con đã lấy hết sức lực của nàng.

Tạ Tấn Thiên cùng Thảo Lan nhìn Hữu Hi ngủ, mẹ con bình an, hai người cũng không quấy rầy nhiều bèn ra về.

Trong lòng Lãng Khiếu Dương có một cảm giác to lớn không nói nên lời, vui mừng, hồi hộp, cũng không rõ là cảm giác gì nữa.

Nhìn Hữu Hi trước mắt hần, người vợ hần yêu nhất, không biết vì sao tự nhiên ánh mắt hần dịu xuống, lòng cũng an bình hơn.

Hần nắm tay truyền cho nàng sức lực, muốn giúp nàng mau chóng khỏe lại, nắm chặt tay nàng hần có cảm giác như hần cũng với được đến lòng của nàng vậy.

“Anh là bố đứa bé à?” Một giọng nói vang lên ngoài cửa.

Lãng Khiếu Dương quay lại thì nhìn thấy một cô y tá, hần lạnh nhạt: “Là tôi!”

Y tá không kiềm được, lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lãng Khiếu Dương rồi nói: “Con của anh được bốn cân hai, rất khỏe mạnh, là con trai.”

Con! Là con của hần! Lãng Khiếu Dương lúc này mới cúi đầu xuống nhìn đứa trẻ đang nằm trong nôi kia.

Lòng hần chợt run run, nghe thấy tiếng cựa quậy của thằng bé, Lãng Khiếu Dương ngồi xuống ngắm nhìn thằng nhóc đang từ từ nhắm hai mắt lại, mặt mũi nhảnh nhảnh hồng hồng, thật sự nhìn không ra nó giống ai hết.

Cục cứng của họ hơi chu môi lên, bàn tay bé xíu nắm nắm.

Hữu Hi, nàng thật vĩ đại! Thân thể nhỏ bé yếu ớt như vậy mà còn mang thai cục cứng vì hần.

Lãng Khiếu Dương kiểm không được vươn tay chạm vào tay thằng bé, tiểu gia hỏa này là đứa nhỏ của hần và Hữu Hi, là con trai hần.

“Anh từ từ chăm sóc hai mẹ con đi!” Y tá nói xong xoay người đi ra ngoài.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lãng Khiếu Dương bật cười, hần bế thằng bé đặt bên cạnh giường Hữu Hi, hy vọng nàng vừa tỉnh lại là có thể nhìn thấy cục cứng của họ.

Một bên là người phụ nữ hần yêu nhất, một bên là cục cứng ruột thịt của hần, Lãng Khiếu hạnh phúc nói không nên lời, vươn người đặt một nụ hôn lên trán Hữu Hi.

Hần ngồi một chỗ ngây ngốc nhìn Hữu Hi, lại ngây ngốc nhìn đứa nhỏ.

Không biết bao lâu trôi qua, cục cứng đang ngủ chợt khóc òa lên, cái mồm bé xíu mà khóc rất lợi hại.

Lãng Khiếu Dương nhất thời bối rối đứng lên, hần phải làm gì đây? Đành chỉ biết ôm lấy đứa bé, vỗ về nó.

Nhưng thân thể nhỏ như vậy hần cũng không dám ôm lấy, chính lúc đang sốt ruột lại nghe thấy tiếng Hữu Hi.

“Khiếu Dương!”

“Hữu Hi, em tỉnh rồi à?” Lãng Khiếu Dương quay đầu lại nhìn ánh mắt ấm áp của nàng, một tay ôm nàng, thân thiết mà kích động hỏi: “Em có khỏe không, có thoải mái không, còn đau không?”

Hữu Hi khẽ lắc đầu, “Em không sao. Sao con lại khóc? Anh ôm nó lại đây cho em nhìn với!”

Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra, xoay người lại, thật cẩn thận ôm lấy tiểu gia hỏa đang khóc oa oa, sau đó nhẹ nhàng đặt nó trong lòng Hữu Hi.

Ôm cục cưng của nàng và Lăng Khiếu Dương, nhìn thân thể bé xíu của nó, Hữu Hi tràn ngập vui sướng hôn lên đứa bé đang khóc kia, trên mặt nở nụ cười động lòng người.

“Bảo bối đừng khóc, mẹ đây rồi!” Hữu Hi cười nói, lấy tay sờ thử thấy cục cưng cũng không phải tè dầm, chắc thằng bé đói bụng rồi.

Nàng thuần thực cởi áo ra, đem đầu vú đưa vào miệng đứa nhỏ, tiểu tử kia lập tức không khóc nữa, nhưng nó mút mút vài cái, dường như không hút được gì, lại tiếp tục khóc tiếp.

“Không có sữa à?” Lăng Khiếu Dương hỏi, rồi nhìn tiểu tử kia ngậm lấy nhũ hoa hồng hào của Hữu Hi, tự nhiên hẳn là thấy khó chịu.

“Không thể nào, có thể là thằng bé không bú được.” Hữu Hi hơi sốt ruột, nếu không có sữa mẹ thằng bé sẽ phải uống sữa bột, rất thiếu dinh dưỡng.

Thử lại vài lần vẫn không được, Hữu Hi đành phải thôi, Lăng Khiếu Dương đi gọi thầy thuốc, mua sữa, pha xong cho tiểu tử này uống mới làm nó ngoan ngoãn dịu xuống.

Lăng Khiếu Dương lúc này mồ hôi ướt đầm, cho tới bây giờ hẳn chưa từng luống cuống tay chân như vậy.

Ngô mục hàng ngày đến đưa cơm, đều là những món ăn bổ dưỡng cho phụ nữ sau khi sinh, còn dặn dò Hữu Hi phải chú ý một số điểm.

Hữu Hi nói không có sữa, đứa nhỏ không bú được, Ngô mục lại nói đứa nhỏ không bú được, có thể để cho bố đứa nhỏ thử.

Lời nói của Ngô mục làm Hữu Hi đỏ bừng mặt, may mà Lăng Khiếu Dương đang đi ra ngoài không nghe thấy. Hữu Hi tròn mắt nhìn Ngô mục - người đang có vẻ mặt tự nhiên không thể tự nhiên hơn.

Ngô mục định ở lại chăm sóc Hữu Hi, dù sao đàn ông có rất nhiều chỗ không tiện, Lăng Khiếu Dương lại từ chối, hẳn có thể tự tay chăm sóc vợ mình, bảo Ngô mục về nhà trước.

Màn đêm bao phủ, Hữu Hi ôm cục cưng đáng yêu, nhưng sau vài giờ trở nên mệt mỏi, lông mày hơi nhíu lại.

“Hữu Hi, em ngủ đi, em mệt rồi!” Lăng Khiếu Dương ôm lấy cục cưng từ tay Hữu Hi đặt vào trong nôi.

Tiểu tử kia đang say ngủ không phát hiện ra mình đã bị ông bố lừa đặt sang cái giường khác để chiếm chỗ.

Bận rộn lo lắng suốt từ sáng đến đêm, Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương mới có thể thở phào nhẹ nhõm nghỉ ngơi một chút.

Lăng Khiếu Dương nằm bên cạnh nàng, Hữu Hi nằm trong lòng hắn, một lát sau đã ngủ.

Lăng Khiếu Dương trải qua một ngày lo lắng tất bật, ôm Hữu Hi, mơ mơ màng màng chớp mắt.

Không biết bao lâu sau, bảo bối nhà họ lại khóc nhè. Lăng Khiếu Dương bật dậy, chạy nhanh đến giường thằng bé bế nó lên, “Ngoan, đừng khóc, uống sữa nào...”

Hữu Hi đã thức dậy nhưng không hề lên tiếng, chỉ yên lặng chăm chú nhìn Lăng Khiếu Dương.

Thân thể cao lớn, trong tay ôm đứa bé đang khóc mãi, tay chân luống cuống cho thằng bé uống sữa rồi mới thay tã cho nó.

Cho tới bây giờ Hữu Hi không thể tưởng tượng nổi một Lăng Khiếu Dương lạnh lùng kiêu hãnh lại đi làm những việc này, thật khó hình dung ra một con người cao ngạo lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp như vậy.

“Khiếu Dương, để em thử lại lần nữa.” Nàng vẫn hy vọng thằng bé có thể uống sữa mẹ.

Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi đã tỉnh liền đi đến trước mặt đặt đứa nhỏ bên cạnh nàng, một lớn một nhỏ nằm ở nơi đó, rất thoải mái ấm áp.

Hữu Hi cho thằng bé uống sữa nhưng hình như thằng bé không bú được òa khóc. Lăng Khiếu Dương ngồi bên cạnh, vươn người khẽ đẩy Hữu Hi nằm xuống.

Đôi mắt đen kịt của Lăng Khiếu Dương, cuối cùng hần cúi đầu xuống ngậm lấy nơi đã lâu hần không chạm qua, Hữu Hi mặt đỏ như lửa đốt.

“Đau...!” Hữu Hi nhú mày kêu.

Lăng Khiếu Dương ngẩng đầu cười gian xảo, “Vẫn là bố lợi hại hơn”, hần mới mút một cái sữa đã ra rồi.

Tiểu tử kia ăn no rồi lại ngủ, Lăng Khiếu Dương nằm bên cạnh Hữu Hi, đôi mắt đen ngăm nhìn dung nhan của nàng.

“Hữu Hi, Con chúng ta gọi là Lăng An đi.” Hần tưởng là con gái, cũng mong là con gái, không ngờ lại sinh hạ một thằng nhóc, mấy cái tên hay đã chọn trước kia bây giờ không dùng được.

Lăng An là ghép từ họ của hai người, hơn nữa cũng dễ nghe, Hữu Hi ôm thắt lưng hần, cười nói: “Được, vậy gọi cục cưng là Lăng An đi!”

Lăng Khiếu Dương cúi đầu, nặng nề nói: “Anh yêu em, Hữu Hi.” Nàng hôn hôn hần, một nhà hạnh phúc gần bó cả đời.

Cục cưng đầy tháng trở nên rất xinh đẹp, toàn bộ đều là bản sao thu nhỏ của Lăng Khiếu Dương. Trước mặt Tạ Tấn Thiên, Thảo Lan, còn có Cường Tử và bạn bè của họ, Lăng Khiếu Dương tự hào khoe Tiểu Lăng An của hần hôm nay đầy tháng, Lăng Khiếu Dương liền mở tiệc ở khách sạn.

Người thân của Lăng Khiếu Dương không nhiều, nhưng bạn bè thì lại rất đông, những người bạn này thân phận đều có chút đặc biệt.

Hữu Hi chỉ biết những người này cùng Lăng Khiếu Dương quan hệ không phải là ít, nhưng cũng không biết nói gì nhiều, trong bữa tiệc nàng chợt nhìn thấy Nhất Thần, hần trở nên gầy hơn, đôi mắt hơi ảm đạm. Lúc bữa tiệc tan, mọi người lần lượt ra về.

Lúc Lăng Khiếu Dương đi tiễn vài người bạn, Hữu Hi cũng đi tiễn Nhất Thần, đưa đứa nhỏ đang ngủ cho Ngô mục bế.

Hữu Hi thắc mắc sao Nhất Thần không đưa vợ đến, trong bữa tiệc cũng đã hỏi qua nhưng Nhất Thần chưa trả lời, nhưng nhìn dáng vẻ sa sút của Nhất Thần nàng vẫn nhận không được: “Nhất Thần... Có phải xảy ra chuyện gì không? Sao chị dâu không tới?”

Ánh mắt Nhất Thần mất tối sầm lại, lúc sau mới cười khẽ, “Bọn anh... ly hôn rồi!”

Ly hôn? Hữu Hi kinh ngạc: “Vì sao?”

“Không hợp nhau thôi. Đừng lo lắng, không sao đâu, anh đi đây” Nhất Thần nói xong đi về phía bãi đỗ xe của khách sạn.

Hữu Hi ngơ ngác đứng ở đó, Nhất Thần... ly hôn... Sao lại thế? Bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Chợt nàng cảm thấy thắt lưng căng thẳng, nàng bị một cánh tay bá đạo ôm lấy, quay đầu lại mới nhìn thấy khuôn mặt hơi ngà ngà say của Lăng Khiếu Dương.

Đôi mắt đen thâm trầm của Lăng Khiếu Dương dường như có chút bất an, giọng hần lạnh lùng: “Lăng An khóc.”

“Vậy sao? Để em đi bế nó, chắc là thằng bé đói bụng!”

Hai người đi ra ngoài xe, Ngô mục ôm cục cưng đang khóc ngồi trong xe.

13. Chương 14

Chương 14

Lăng An bú sữa trong lòng Hữu Hi liền không khóc nữa, Hữu Hi vuốt vuốt mặt thẳng bé, trong lòng có một cảm giác khó chịu.

Chuyện Nhất Thần ly hôn vẫn khơi dậy những gợn sóng trong đáy lòng yên bình của nàng, nàng hy vọng hẳn có thể hạnh phúc, nhưng mọi chuyện luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Lão Trương lái xe, Lăng Khiếu Dương ngồi một chỗ, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, đôi mắt đen nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Hữu Hi, hẳn cảm thấy rất bất an.

Hắn đã nghe Nhất Thần nói chuyện với Hữu Hi, Nhất Thần đã ly hôn. Vì sao lại ly hôn? Vì Hữu Hi sao? Mà Hữu Hi vẫn còn yêu hắn ta sao?

Hắn nhớ lại những năm tháng tang thương trước đó, kìm ức một ngàn năm đã qua, hẳn biết sự tình không hề đơn giản.

Hữu Hi biết những gì hắn đều biết, những chuyện Hữu Hi không biết thì hẳn càng biết rõ hơn, những chuyện sâu xa của Nhất Thần và Hữu Hi hẳn cũng đều biết hết.

Đôi mắt đen âm trầm của Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt xịu xuống của Hữu Hi mà đau lòng nghĩ, “Hữu Hi, em có biết không? Tuy chúng ta đã kết hôn sinh con, nhưng anh vẫn còn rất sợ hãi, sợ em sẽ bỏ anh đi, vì anh chưa bao giờ chạm đến được trái tim của em.”

Lăng Khiếu Dương nắm chặt tay, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, tâm trạng cũng mờ mịt đi.

Về nhà, Hữu Hi vội vào trong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái. Lăng Khiếu Dương từ phía sau ôm chặt lấy nàng, vùi đầu vào cổ nàng.

Khuôn ngực rắn chắc nóng bỏng, hơi thở của hắn phả trên cổ nàng, mang theo hơi rượu nồng nàn tràn ngập xung quanh nàng.

“Đi tắm rồi ngủ một lát đi.” Hữu Hi vỗ về cánh tay đang ôm trước ngực nàng.

“Hữu Hi!” Giọng hắn khàn khàn hơi u ám: “Đừng bỏ anh và Lăng An!”

Hữu Hi ở xoay người trong lòng hắn, những ngón tay xoa xoa khuôn mặt lạnh lẽo của hắn: “Đồ ngốc, sao em lại bỏ anh và Lăng An được! Nơi này là nhà em, em không đi đâu hết.”

Lời nói của Hữu Hi đã hơi xoa dịu cảm xúc bất an của Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương hít sâu, cảm nhận hương thơm của Hữu Hi, đôi môi ấm nóng di chuyển trên cổ nàng, hôn môi nàng một chút rồi mới buông nàng ra, “Anh đi tắm!”

Lăng Khiếu Dương đi tắm, Hữu Hi đi tới bên cạnh Lăng An, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nàng dịu dàng nở nụ cười, bàn tay vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của nó, cười nói: “Lăng An, bố con thật ngốc, mẹ làm sao rồi bỏ bố con con được?”

Lăng An mở mắt, dường như là nhìn Hữu Hi, rồi lập tức lại khép lại tiếp tục mộng đẹp của nó.

Bảo bối Tiểu An đã sinh rồi nhưng Hữu Hi vẫn gác lại giấc mơ đại học của mình, thẳng bé còn nhỏ như vậy, nàng phải chăm sóc thẳng bé, cho thẳng bé tình thương lớn nhất, hàng năm đi họp phụ huynh cho thẳng bé.

Hữu Hi thích đứa nhỏ, yêu đứa nhỏ, Lăng Khiếu Dương lại càng yêu hơn, một người đàn ông to xác như hắn lại đi thay tã cho cục cưng, động tác còn thuần thục hơn so với Hữu Hi.

Buổi tối lúc đi ngủ, hắn còn thích đem cục cưng đặt trên vùng bụng rắn chắc của mình, cục cưng nhả nha trên bụng hắn, có đôi khi còn có thể ngấu húng làm vài bãi trên đó.

Hữu Hi nằm bên cạnh cười khanh khách, sau đó giúp đỡ hắn thu thập tàn cục, thu dọn xong Lăng Khiếu Dương mới có thể để Lăng An trở lại nôi.

Ngoài việc chăm sóc cục cưng, làm việc, Lăng Khiếu Dương còn chọn thời gian thích hợp đưa Hữu Hi ra ngoài chơi cho thoải mái một chút.

Hữu Hi cũng luôn hỏi hần đem em trai bảo bối của nàng đi đâu, Lăng Khiếu Dương chỉ toàn nói bí mật.

Hần không nói, tên Gia Tận kia cũng im như thóc, điều duy nhất đáng an ủi là, mỗi tuần Gia Tận đều gọi điện thoại, bằng không nàng thật sự rất nghi ngờ, Lăng Khiếu Dương có phải lừa bán trẻ con rồi không...

Hôm nay trước lúc ngủ, Hữu Hi thật sự không chịu nổi hai người bọn họ trêu chọc nàng, nàng đứng dậy, ngồi trên đùi Lăng Khiếu Dương nhìn xuống hần, vươn tay tỏ vẻ rất uy hiếp nhéo nhéo áo ngủ của Lăng Khiếu Dương, “Lăng Khiếu Dương! Anh nói đi! Anh giấu em trai em ở đâu, em là chị nó gặp một tí không được sao?”

Lăng Khiếu Dương co chân lên, người Hữu Hi không tự chủ được ngã về phía trước.

“Ừ!” Ngồi trên chỗ mẫn cảm của một người đang có kế hoạch nham hiểm, Hữu Hi lại còn vẫn hồn nhiên không biết.

Đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu, “Lăng Khiếu Dương! Anh nói đi! Có phải có chuyện gạt em đúng không?”

Lén lén lút lút, chắc chắn là có gì mờ ám đây mà, Hữu Hi đột nhiên cười tỏ vẻ đáng thương: “Em bây giờ giống như là không biết gì về anh ấy!”

Lăng Khiếu Dương xoa xoa lưng Hữu Hi, vuốt ve, trên mặt có vẻ cố nhẫn nhịn.

“Quả thật anh có chuyện chưa nói với em!”

Hữu Hi nhú mày, mặt ỉu xiu, “Thật là có à, tuy chúng ta là vợ chồng nhưng có điều riêng tư cũng là bình thường, anh không muốn nói, vậy em cũng không thích nghe.”

“Rõ ràng là muốn biết mà, viết hết trên mặt em rồi này! Là vợ chồng thì cũng phải thật thà với nhau chứ!”

Hữu Hi cười hề hề, “Được, vậy bốn đại nhân đây cho anh cơ hội thành khẩn!”

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt, tay lần cởi quần áo Hữu Hi, Hữu Hi vội túm lấy áo ngủ. “Này. Lăng Khiếu Dương, anh... anh định... làm gì?”

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lạnh lùng, tỏ vẻ rất nghiêm túc thành thật: “Anh đang thành khẩn mà, em không chịu thành khẩn, thế thì để anh trước vậy.” Nói xong hần ngồi dậy, Hữu Hi ngã ra sau nằm ở phía đuôi giường, không phải nàng nói cái loại thành khẩn này! Hữu Hi bức xúc quá mắng nhẹ: “Lăng Khiếu Dương! Anh... đồ xấu xa... ai nói cái này với anh?!”

Lăng Khiếu Dương đã sớm cởi áo ngủ ra, thân mình nóng bỏng đè lên người Hữu Hi, thanh giọng nói có chút gấp gáp: “Anh chưa đủ thẳng thắn thành khẩn sao?”

Hữu Hi xấu hổ: “Lăng Khiếu Dương, anh đáng ghét lắm biết không, dám hiểu ngược ý em!”

“Em không muốn sao?”. Môi hần dừng trên môi nàng, nụ hôn mang theo ản ản và khát vọng đã đè nén bấy lâu, “Chúng ta đã lâu không làm rồi, Hữu Hi, em không muốn sao?”

“Em...” Hữu Hi nói có không được, nói không thì càng khó hơn, cuối cùng cúi về phía trước một chút, cười hề hề nói: “Em mới sinh được có hai tháng, anh không nhớ lời bác sĩ dặn sao?”

Lăng Khiếu Dương cúi đầu than thở một tiếng, vẻ không cam lòng: “Đồ yêu tinh tra tấn người, anh đau lắm, không tin em sờ thử xem.”

Mặt Hữu Hi đỏ bừng, gã đàn ông này càng ngày càng không đứng đắn, tay nàng trừng phạt véo vào hông Lăng Khiếu Dương “Đáng ghét, ai bảo anh suốt ngày trêu chọc em?”

Hần nhếch môi cười cố nhịn, nhịn nào, nhịn nào, nhịn một thời gian nữa đến lúc ấy hần muốn làm gì thì làm.

Hôm sau, Lăng Khiếu Dương nói muốn dẫn Hữu Hi ra ngoài, giao Lăng An cho Ngô mục chăm sóc, ngồi trên xe Hữu Hi nhìn không được hỏi: “Khiếu Dương, chúng mình đi đâu vậy?”

Lăng Khiếu Dương một tay lái xe, một tay nắm tay Hữu Hi, “Hôm nay là ngày thăng thấn thành khải.”

“Anh định thừa nước đục thả câu à?” Hữu Hi có chút chờ mong, lại có chút mất mát, Lăng Khiếu Dương... nàng thật sự không biết, nàng đã vắng mặt quá lâu trong quãng đời hắn.

Đường đi rất xa, không biết từ lúc nào Hữu Hi đã mơ mơ màng màng ngủ. Mãi đến lúc bị Lăng Khiếu Dương hôn đến nỗi hít thở không thông mới tỉnh lại, mở mắt ra điều đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt tuần tú phóng đại của Lăng Khiếu Dương, sau khi hắn rời khỏi môi mình nàng mới nhận ra dường như mình đang bước vào một tòa thành mộng ảo.

Xuống xe, Hữu Hi nhìn xung quanh, đủ loại cây cối được cắt tỉa thành những hình dạng đặc sắc, làm Hữu Hi không khỏi liên tưởng đến bộ phim thợ làm vườn Edward.

Trong đó Edward dùng tài nghệ của mình để cắt tỉa, chăm sóc khu vườn trở thành muôn hình vạn trạng.

Hữu Hi cảm thấy nơi này thật sự rất kỳ lạ, nàng nhin không được liền hỏi “Đây là nơi nào? Đẹp thật!”

Lăng Khiếu Dương chắn trước mặt Hữu Hi, nhìn nét mơ mộng hồn nhiên trên mặt hắn, nàng cười khẽ, đang định mở miệng thì nghe thấy tiếng la hét vui sướng.

“Chị, anh rể!” Chợt thấy thằng nhóc Gia Tận chạy từ trong tòa thành ra.

“Gia Tận?!” Hữu Hi ngơ ngác, “Sao em lại ở trong này?” sau đó chợt nhận ra “Em luôn ở trong này?”

“Chị, nhìn mặt chị ngốc quá!” Gia Tận phì cười, không quên giễu cợt Hữu Hi.

“Tiểu quỷ xấu xa! Dám giễu cợt chị!” Hữu Hi làm động tác định cốc đầu Gia Tận, Gia Tận tót sang bên cạnh Lăng Khiếu Dương, “Anh rể, chị hung dữ quá, trước kia rất dịu dàng mà! Anh rể à, chị em biến thành như vậy không phải công lao của anh chứ?”

Hữu Hi đẩy Lăng Khiếu Dương ra, khoanh tay trước ngực, chau mày, vẻ mặt tức giận hừ lạnh: “Nói đi, hai người một lớn một nhỏ đang làm cái quỷ gì?!”

“Ồ, cái này... để anh rể nói cho chị nha, em còn phải luyện tập, đi trước đi trước đây.” Gia Tận nói xong chạy nhanh như chớp.

Hữu Hi đang định hỏi Lăng Khiếu Dương sao lại thế này, đây là nơi nào, sao Gia Tận lại ở đây, lúc ở đây làm cái gì thì từ trong tòa thành có một tốp nam nữ đi ra.

Nàng không kiềm được liếc mắt một cái, trong đó có một cô gái xinh đẹp, một vẻ đẹp trung tính cảm thấy rất cứng rắn mà lại không mất đi vẻ dịu dàng.

Bốn người đàn ông dáng dấp cao lớn đều toát lên vẻ tuấn mỹ bất phàm, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Hữu Hi là. “Bọn họ là ai? Có quan hệ gì với Lăng Khiếu Dương?”

Trong đó một người đàn ông tà tà cười: “Chà... Lăng, bên cạnh anh là ai vậy? Sao không giới thiệu đi?”

Lăng Khiếu Dương thực tự hào: “Vợ tôi!”

Vài người nữa đi tới gần Hữu Hi, trong đó một người đứng cạnh người vừa rồi vươn tay nói: “Tôi là Phong Tứ!”

“Tôi là Vân Phi.”

“Tôi là Nguyệt Chính.”

“Tôi là Cao Lỗi.”

Bốn người đàn ông giới thiệu xong, cuối cùng đến cô gái xinh đẹp, cô gái đưa tay ra bắt tay Hữu Hi. “Tôi là Lưu Vân.”

Tay Lưu Vân dùng sức bóp chặt tay Hữu Hi, Hữu Hi không ngại, chỉ hơi đau, nhúu mày một chút.

Lăng Khiếu Dương dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lưu Vân, lúc ấy cô ta mới buông tay Hữu Hi ra.

Sau khi làm quen với nhau mọi người đều tản ra, Lăng Khiếu Dương đưa Hữu Hi đi thăm quan xung quanh.

Cho tới lúc Khiếu Dương nói cho Hữu Hi biết đây là nơi nào, Hữu Hi chưa từng nghĩ nơi này lại có quy mô như vậy, quả thật khiến nàng ngạc nhiên.

Thì ra đây là nơi chính phủ đặc biệt bồi dưỡng nhân tài, theo lí giải của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi liền hiểu ra đây là nơi huấn luyện đặc công.

Sao em trai nàng lại lựa chọn cuộc sống thế này? Mà sao Lăng Khiếu Dương lại đồng ý chứ?

Lăng Khiếu Dương không đảm nhiệm chức vụ gì, tuy nhiên hẳn là người lựa chọn nhân tài, rèn luyện họ thành những tinh anh, bốn người ưa nhìn vừa rồi và cô gái kia đều là do Lăng Khiếu Dương lựa chọn.

“Nhưng nơi này có tính cơ mật mà”, Hữu Hi hơi lo lắng hỏi Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, “Anh có hỏi ý kiến cấp trên rồi.”

Hữu Hi không biết tâm tình của mình là gì, được tin tưởng nàng rất vui, tuy nhiên nàng chưa bao giờ nghĩ Lăng Khiếu Dương ngoài thân phận chủ tịch một tập đoàn ra lại có thân phận thần bí thế này.

“Em muốn đưa Gia Tận đi!” Hữu Hi không biết vì sao, nhưng nàng không muốn Gia Tận lựa chọn công việc này, nàng hy vọng Gia Tận giống như những đứa trẻ bình thường, có một cuộc sống bình thường, an ổn vui vẻ.

“Hữu Hi, đây là lựa chọn của Gia Tận, thằng bé thích nơi này, hơn nữa thằng bé rất thông minh, nó sẽ trở nên vĩ đại.”

“Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi!”

“Em nên hiểu thằng bé, tâm trí của nó không chỉ là đứa trẻ 10 tuổi, thằng bé đã hiểu nhiều chuyện, tự mình biết nên làm gì, nên đi con đường nào.”

“Nhưng...”

“Tôi nay ở đây đi, em cứ nói chuyện với Gia Tận xem, nếu thằng bé muốn đi thì anh cũng đồng ý”

“Nhưng còn Lăng An...”

“Có Ngô mục mà, em có thể yên tâm.”

“Vâng!”

Lúc đêm đến Hữu Hi có đem chuyện này nói với Gia Tận, có điều giống như Lăng Khiếu Dương đã nói, Gia Tận không muốn rời đi, thằng bé thích nơi này, thích cuộc sống như vậy, thằng bé thật sự không giống một đứa trẻ nữa.

Cuối cùng Hữu Hi cũng chỉ biết dặn dò Gia Tận, dù sao nơi này cũng không phải hang hùm hang sói gì, nhưng nó không bình thường quá mức khiến Hữu Hi hơi lo lắng cho Gia Tận.

Vì vừa tập luyện xong nên Hữu Hi có bảo Gia Tận đi nghỉ ngơi, có lẽ nàng cũng cần thời gian tiêu hóa sự kinh ngạc bất thành linh này.

Từ phòng Gia Tận đi ra, Hữu Hi ra khỏi khuôn viên, gió đêm lạnh lạnh thổi vào nàng, dường như muốn thổi tan đi đám mây đen trong lòng nàng.

Trong cơn gió mát lạnh truyền đến vài âm thanh, là giọng nói của Lăng Khiếu Dương, còn của một người nữa.

“Lăng, cô ấy chính là người anh đã chờ lâu như vậy sao? Anh nói đi! Em có cái gì không tốt? Vì sao anh không chịu đón nhận em?” Giọng nói không cam lòng cùng đau xót, nghe câu nói này lòng Hữu Hi không tự chủ được cảm thấy nhói nhói.

“Cô rất tốt”, giọng nói trầm thấp mà lạnh như băng của Lăng Khiếu Dương vang lên, “Nhưng tôi yêu cô ấy!”

Lời nói này nói rõ cho cô gái biết, hẳn không yêu cô ta, quả thực làm thương tổn người ta rất đúng chỗ, Hữu Hi dường như nghe thấy tiếng lòng Lưu Vân rạn vỡ.

Lời nói vừa dứt đã nghe tiếng bước chân, Hữu Hi đang định bỏ đi nhưng không kịp, đã thấy Lăng Khiếu Dương và Lưu Vân xuất hiện trước mặt nàng.

“Em chỉ ra ngoài một chút, không phải là...”

“Về thôi!” Lăng Khiếu Dương bước đến ôm lấy Hữu Hi, động tác này đã thành thói quen của hắn, dường như hắn cảm thấy Hữu Hi cần hắn ôm ấp, mà hắn cũng cảm thấy cần được ôm nàng.

“An Hữu Hi, cô yêu anh ấy sao? Cô yêu Lăng sao?” đôi mắt Lưu Vân không hề yếu ớt mà còn có khiêu khích.

Tuy Hữu Hi tính tình đã điềm đạm rồi nhưng cũng không chịu được khí thế ép người của cô ta, nàng nghiêm mặt nói: “Chuyện đó không có liên quan đến cô, tiểu thư Lưu Vân.”

Tay Lưu Vân cào qua mái tóc cắt ngắn. “Cám ơn cô đã nhắc nhở, ngủ ngon!” Lưu Vân xoay người thoải mái bước đi, nhưng trong bóng dáng thoải mái kia lộ rõ vẻ yếu ớt.

“Hữu Hi, nói em yêu anh khó như vậy sao? Yêu anh khó vậy sao?”

Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Hữu Hi, tay nắm lấy tay nàng, trên mặt có chút u buồn, định nói gì đó nhưng khoe môi chỉ hơi cử động một chút rồi lại thôi.

Sáng hôm sau, Lăng Khiếu Dương dậy sớm không biết làm gì, Hữu Hi rửa mặt chải đầu xong, chuẩn bị chờ Lăng Khiếu Dương về liền rời khỏi đây ngay, Lăng An còn đang ở nhà, nàng rất sốt ruột.

Hai lần gọi điện thoại, Ngô mục đều nói Lăng An vẫn khỏe, rất ngoan, ăn cũng nhiều, nhưng nàng vẫn không yên lòng, chỉ mới một ngày nàng đã rất nhớ Lăng An nụ cười.

“An Hữu Hi, ra đây một chút, tôi có chuyện muốn nói!” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói không thoải mái, Hữu Hi buông lược xuống quay lại nhìn thấy Lưu Vân, khuôn mặt mang nét đẹp trung tính rất lạnh lùng.

“Có chuyện gì ở trong này nói cũng được mà!”

“Sao, không dám à?” Lưu Vân nói xong xoay người đi.

Hữu Hi cũng hơi bực mình, có gì mà không dám? Nàng là vợ chính thức còn sợ gì nữa!

Đi ra ngoài, hai người đứng trên một triền cỏ, Lưu Vân mặc một chiếc quần co dãn màu đen, trên thân là một đai đen quấn quanh người.

Thực rất đẹp.

Hữu Hi không nghĩ lung tung nữa, lập tức nói: “Có chuyện gì thì nói đi!”

Lưu Vân hơi cười: “Cô đã nói trực tiếp thì tôi cũng không vòng vo nữa, cô cũng đã biết tôi yêu Lăng, tôi yêu từ rất lâu rồi. Nhưng tôi cũng biết rõ anh ấy yêu cô, Lưu Vân tôi chưa bao giờ thua, cũng không biết thua là gì, cho nên hôm nay chúng ta quyết đấu, cô đánh thắng tôi tôi sẽ tâm phục. Ít nhất cô cũng phải đáng để Lăng Khiếu Dương yêu hơn tôi!”

“Sao phải như vậy? Dù tôi có quyết đấu với cô hay không thì Lăng Khiếu Dương vẫn là chồng tôi, người anh ấy yêu vẫn là tôi.”

Lưu Vân sắc bén nói: “Không dám đánh, sợ thua à? Càng sợ chứng tỏ cô không tự tin!”

Bốn người đàn ông kia không biết đã đến gần từ lúc nào, nghe lời nói của Lưu Vân, Phong Tứ mở miệng khiển trách: “Lưu Vân, không được làm loạn!”

Lưu Vân nói: “Tôi không làm loạn, cô ta căn bản không đáng để Lăng yêu, không có lấy một chút gì đáng để Lăng yêu.”

“Những chuyện cô nói coi như không tính, Lưu Vân, tôi sẽ không quyết đấu với cô!” Hữu Hi nói xong xoay người định rời đi, Lưu Vân lại chạy lên chặn đường nàng.

Hữu Hi nghĩ cô ta định lên quyết đấu với mình hoặc là đánh mình cho hả giận.

Lăng Khiếu Dương chọn người rất chính xác, có lẽ là trước tình yêu con người ta sẽ trở nên mất lý trí, ngốc nghếch, khờ khạo.

Hữu Hi muốn tránh Lưu Vân nhưng cô ta vẫn không buông tha, dây dưa mãi cuối cùng hai người cũng động thủ.

Mà mấy người đàn ông ưa nhìn hiển nhiên là giúp đỡ Lưu Vân, không hề ra tay ngăn cản, có lẽ họ cũng nghĩ giống Lưu Vân, rằng nàng không xứng đáng với Lăng Khiếu Dương!

Lưu Vân cũng chỉ muốn dạy dỗ Hữu Hi, để cho Hữu Hi biết, Hữu Hi không cần tình yêu của Lăng Khiếu Dương thì vẫn có người cần.

Lưu Vân rất tức giận, Hữu Hi có được tình yêu của Lăng Khiếu Dương lại không biết quý trọng, ngay cả lời yêu cũng không dám nói.

Hữu Hi đã như vậy Lăng Khiếu Dương yêu nàng làm gì? Lưu Vân nghĩ vậy nên xuất chiêu hơi mạnh bạo nhưng Hữu Hi đều tránh được.

Tất cả mọi người đều nghĩ Hữu Hi sẽ trúng chiêu, chiêu này của Lưu Vân đánh xuống, người trúng phải nhất định sẽ phải văng đi vài bước.

Nhưng Hữu Hi vẫn không hề hấn gì, điều này làm cho những người đứng xem không khỏi giật mình.

Hữu Hi không biết Lưu Vân có bao nhiêu thực lực, nàng chỉ biết nàng sẽ không để mình mất mặt. Giờ phút này nàng cũng muốn chứng tỏ nàng mạnh hơn cô gái trước mặt này, tuy rằng phương pháp này rất ngây thơ, nhưng vì một chút tôn nghiêm, ngây thơ một chút cũng được.

Lưu Vân không nghĩ Hữu Hi lại nhanh nhẹn như vậy, hơn nữa lại có vẻ rất mạnh mẽ, trong lúc cô ta muốn đánh bại Hữu Hi nên có chút tức giận.

Nhưng mấy chiêu tiếp đến đều bị Hữu Hi hóa giải, Hữu Hi dùng quyền pháp học được ở cổ đại, nàng muốn bản thân trở nên mạnh mẽ, như vậy nàng có thể bảo vệ bản thân mình và con, không phải lệ thuộc vào bất kì kẻ nào.

Nhưng từ lúc trở về hiện đại nàng đã lâu không luyện tập, sức lực tất nhiên là không thể bằng được Lưu Vân luyện tập lâu ngày.

Dù vậy, mấy chiêu tới Lưu Vân cũng không chiếm được tiện nghi, công thủ của Hữu Hi vẫn được bảo toàn.

“Mấy người khinh tôi chết rồi chắc!”

Một giọng nói lạnh lẽo tức giận vang lên, tay Lưu Vân đang đánh về phía Hữu Hi cũng bị Lăng Khiếu Dương chặn lại, cô ta đau đớn vội thu tay lại, Hữu Hi cũng bị nhét vào trong một vòng ôm.

Hữu Hi nhìn khuôn mặt nổi giận lo lắng của hắn, xem ra nàng hơi lo lắng cho Lưu Vân.

Lăng Khiếu Dương tức giận với mấy người đứng đó: “Các người, làm tôi thất vọng quá!”

“Xin lỗi!” Phong Tứ mở miệng, anh ta biết chuyện hôm nay bọn họ quả thực đã quá đà rồi.

Hữu Hi tuy cũng hơi giận hành động bài xích của họ, nhưng cũng không muốn vì nàng mà Lăng Khiếu Dương với họ xích mích liền mở miệng nói: “Chúng em chỉ là so tài, đùa chút thôi mà!”

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương làm cho người ta sợ hãi, Lưu Vân nhìn không được cup mắt xuống, mấy người kia cũng nói: “Lăng..”

“Im ngay!” Lăng Khiếu Dương nổi giận quát, “Biến hết! Tự mình chịu phạt đi!”

Đã lâu chưa thấy Lăng Khiếu Dương nổi giận, Hữu Hi cũng hơi sợ, thần thái này y hệt vương gia lãnh khốc ở thời cổ đại kia, quen thuộc quá!

Không dám làm Lăng Khiếu Dương nổi giận, mấy người kia vội vàng rời đi, lúc này Lăng Khiếu Dương mới quay ra bực tức với Hữu Hi, “Em...”

Hữu Hi co rúm lại.

“Có bị thương không?” Vốn dĩ hấn định quát âm lên, nhưng nhìn thấy bộ dáng co rúm của nàng thì lại biến thành dịu dàng quan tâm.

Hữu Hi lắc đầu: “Không có, một chút cũng không có! Khiếu Dương, anh đã làm xong việc chưa, em muốn về nhà, em nhớ Lăng An!”

Lửa giận của Lăng Khiếu Dương bị dập tắt, hấn dẫn Hữu Hi tạm biệt Gia Tận xong cũng về nhà.

Về đến nhà, điều đầu tiên Hữu Hi làm là chạy đến ôm con trai nàng, đón lấy Lăng An từ trong lòng Ngô mục sang lòng mình, Lăng An nở một nụ cười đáng yêu với nàng, ánh mắt trắng đen rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn chu miệng lên, dụi dụi vào người nàng tìm kiếm cái gì đó.

“Cực cưng ngoan, nhớ mẹ phải không?” Hữu Hi vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, lại lẩm bẩm: “Mẹ nhớ con lắm, mẹ sẽ không bao giờ bỏ con lại nữa.”

Dường như tâm trạng của Lăng Khiếu Dương không tốt, hấn liếc nhìn con một cái rồi đi vào phòng tắm, dọc theo đường đi cũng không nói được mấy câu. Hữu Hi cũng không hiểu lòng hấn, hay là chuyện hồi nãy vẫn khiến hấn để bụng?

Hữu Hi cho Lăng An ăn xong rồi đưa cho Ngô mục bế, nàng sang một phòng tắm khác tắm xong, mặc quần áo ở nhà đi vào phòng khách thì thấy Lăng Khiếu Dương đang ngồi trước bàn ăn.

Quả thật đã đói bụng rồi, bây giờ cũng đã là năm sáu giờ tối, người hầu đã chuẩn bị đồ ăn bưng lên, Hữu Hi cũng ngồi xuống.

Một bữa cơm thực nặng nề, Lăng Khiếu Dương vẫn lạnh mặt, ăn xong hấn dặn Hữu Hi nghỉ ngơi còn mình thì đi vào phòng sách.

Hữu Hi vẫn ăn tiếp, trong lòng nàng biết Lăng Khiếu Dương không thích nàng động thủ, nhưng chẳng lẽ cứ để cho Lưu Vân dương oai trước mặt nàng sao?

Cũng có khả năng tâm tình hấn không tốt từ trước, mình đã nghĩ nhiều rồi, Hữu Hi cúi đầu tiếp tục ăn.

14. Chương 15

Chương 15

Dưới ngọn đèn ấm áp trong phòng ngủ, Hữu Hi ôm Lăng An trong lòng ngồi trên ghế.

Tiểu Lăng rúc đầu vào trong lòng Hữu Hi bú sữa, vẻ mặt hài lòng rất chi là thoải mái.

Trên mặt Hữu Hi đều tràn ngập ánh sáng của tình mẫu tử, dáng vẻ xinh đẹp này rất dễ khiến người ta say, Hữu Hi nắm lấy tay nghe tiếng bước chân chậm chậm tiến về phòng ngủ.

Nàng biết đó là Lăng Khiếu Dương từ thư phòng mới ra, nàng đã quen thuộc với tiếng bước chân của hấn.

Lúc tiếng bước chân tiến sát đến cửa phòng ngủ, Hữu Hi mở miệng nói: “Con à, con đừng học bố con nha! Hơi một tí là xì mặt ra khó coi chết đi được. Lớn lên con nhất định phải chủ trì công đạo ẹ, cho ông bố xấu xa của con biết sai mà úp mặt vào tường chịu tội nha. Nhất định phải giữ vững lập trường, đứng về phía mẹ!”

Lăng Khiếu Dương thoải mái bước lại gần, vươn cánh tay cường tráng ôm lấy tiểu Lăng An trong lòng Hữu Hi, hấn hơi nhíu mày, ánh mắt quét qua Hữu Hi: “An Hữu Hi! Em đừng nói lung tung với con, làm hỏng cảm tình bố con bọn anh.”

Hữu Hi tròn xoe mắt, “Em nói thật mà! Cuối cùng ai mới là người xì cái mặt ra đây, tức giận cũng không dám nói ra?”

Lăng Khiếu Dương không nói gì, cực kì nhỏ nhen đặt con vào nôi rồi tiến thẳng về phía Hữu Hi.

Hắn quỳ xuống bên cạnh Hữu Hi trên giường, giường lún sâu xuống, thân thể hắn áp lại gần chạm vào Hữu Hi.

Cái mũi cao thẳng của hắn chạm vào mũi nàng, hơi thở qua lại, ánh mắt thâm thúy, đôi môi kề sát chạm vào môi hắn, vừa như dự hoặc lại như vô tình.

Tay Hữu Hi dán sát vào lồng ngực nóng bỏng của hắn, trong ánh mắt nàng chỉ có hắn.

“Hữu Hi,” hắn thì thầm, “Anh xin lỗi.”

Tay Hữu Hi lần lên trên chạm vào mặt Lăng Khiếu Dương, những ngón tay miết qua đôi môi của hắn, “Anh không vui à? Sao lại xin lỗi?”

Không vui? Có lẽ là vậy, lúc Lưu Vân lớn tiếng chất vấn nàng có yêu hắn không, trong lòng hắn thực sự thực sự rất mong chờ nàng nói yêu hắn.

Hắn đã từng muốn Hữu Hi nhớ hắn, muốn Hữu Hi không bao giờ quên hắn, muốn đem bản thân hắn khắc sâu trong lòng nàng, cho dù là hận đi chăng nữa.

Hắn không mong muốn điều gì ngoài việc Hữu Hi quay lại nhìn hắn một lần, bây giờ ầu cũng không uống phí công hắn, nhưng ngàn năm vạn tháng, bao nhiêu vòng luân hồi ánh mắt Hữu Hi chưa bao giờ dừng lại trên người hắn.

Cả đời này cuối cùng hắn đã đợi được Hữu Hi quay đầu nhìn lại, hơn nữa còn có được nàng, hắn đã không tiếc nuối gì nữa, có thể có được Hữu Hi, còn có cục cưng của hắn và nàng, có thể sống cùng nhau như vậy, hắn còn muốn gì nữa?

Ý nguyện đơn giản ban đầu bắt đầu lớn dần lên, càng ngày càng nhiều, hắn muốn trái tim của nàng, hắn muốn tất cả.

Có lẽ Hữu Hi cưới hắn vì cảm động chứ không hề có tình yêu, nhưng có thể ở gần bên nhau cả đời như vậy ầu cũng là nhờ phúc của trời.

Hắn nguyện đổi tốt với Hữu Hi cả đời này, hoặc lâu nhất có thể chừng nào Hữu Hi còn muốn hắn.

Trải qua thời gian dài như vậy hắn đã học được cách giữ mình kiềm chế, nhưng thì ra bản thân hắn vẫn vì thứ tình yêu này mà thấp thỏm không yên, giống như trước đây gặp được Hữu Hi, tất cả sự bình tĩnh vốn có của hắn đều mất hết.

“Khiếu Dương, anh đang nghĩ gì vậy?” Hữu Hi giật mình nhìn Lăng Khiếu Dương im lặng trước mặt mình, tay quơ quơ trước mặt hắn, sao hắn lại ngẩn người ra vậy.

Lăng Khiếu Dương hoàn hồn, bàn tay to nắm lấy tay Hữu Hi, “Hôm nay là tại anh, đã để em chịu thiệt thòi rồi.” Hắn lo lắng giải thích.

Hữu Hi nhú mày lại tức giận: “Hừ, giải thích cũng kệ, em không tha thứ!”

Lăng Khiếu Dương dụi dụi mắt vào mặt Hữu Hi, cúi đầu nặng nề nói: “Vậy em phạt anh ngủ phòng khách?”

Hữu Hi hừ nhẹ, “Thế không phải tiện cho anh quá sao!” Sofa phòng khách lớn như vậy, không phải là quá thoải mái sao.

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương lộ vẻ buồn rầu, hơi thở nóng rực phả ra bên tai Hữu Hi. “Ngủ ngoài đường thì thế nào?”

Hữu Hi nhú mày, “Anh định dọa người ta chắc!”

Lăng Khiếu Dương nghĩ một lúc: “Thế viết bản kiểm điểm nha?”

“Không thực tế!” Hữu Hi nhện không được phì cười.

“Vậy sao bây giờ?” Lăng Khiếu Dương cúi người đè Hữu Hi xuống giường, trên khuôn mặt lạnh lùng hơi lo lắng, đôi mắt thâm thúy lấp lánh như soi sáng tinh thần người khác, “Em nói xem, phạt anh như thế nào đây?”

Hữu Hi cười tủm tỉm: “Phạt anh mát-xa cho em, hôm nay hoạt động mạnh quá thật đau quá.” Khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhẵn thành một đoàn.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi cười, tâm trạng lo lắng cũng tạm bình xuống, có ý ám chỉ nói: “À, nói về vấn đề này, em quả thật đã lâu không vận động!”

Tay Hữu Hi nhéo lấy khuôn mặt ưa nhìn của Lăng Khiếu Dương: “Lăng Khiếu Dương, đành chỉ tư tưởng xấu xa của anh ngay!”

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi, vùi mặt vào cổ nàng, giọng khàn khàn: “Hữu Hi... đừng bỏ anh!”

“Ngốc ạ, làm sao thế được!” tay Hữu Hi vỗ về tấm lưng rộng lớn của Lăng Khiếu Dương mỉm cười, nàng sao lại lời khỏi Lăng Khiếu Dương được chứ.

Lăng An càng ngày càng lớn, cu cậu tỏ ra rất hoạt bát, khuôn mặt thay đổi rất nhiều, lúc nhìn giống Hữu Hi, khi lại trông giống Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương đã đi làm từ sớm, Hữu Hi ngồi chơi cùng con, thực ra thì là nàng lẩm bẩm một mình, tiểu tử kia cùng lẩm chỉ cho nàng một khuôn mặt cười cười.

Chuông điện thoại vang lên, Hữu Hi đứng dậy đi nghe điện thoại.

“Alo, xin lỗi ai đấy ạ”, nàng hỏi.

“Hữu Hi à, chị là Thanh Nhã.” Một câu nói làm cho Hữu Hi ngẩn ra một chút, “Thanh Nhã...”

“Chúng ta gặp mặt đi!” Thanh Nhã nói.

“Vâng, được ạ”

Hai người hẹn nhau ở một quán cà phê, lão Trương đưa Hữu Hi đến xong liền rời đi, Thanh Nhã và Hữu Hi ngồi đối diện nhau uống cafe không nói lời nào.

Thanh Nhã gầy đi nhiều, trên mặt phẳng phát nét u buồn, có thể dễ dàng nhìn ra gần đây cô ấy sống rất khổ sở. Trong lòng Hữu Hi muốn hỏi chuyện của Thanh Nhã và Nhất Thần nhưng lại sợ chuyện nghe có vẻ liên quan đến mình.

“Hữu Hi, chắc em rất khó hiểu vì sao chị hẹn em đúng không?” Thanh Nhã đau khổ cười, phá tan bầu không khí trầm mặc.

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn Thanh Nhã, “Dạ, em không nghĩ chị sẽ gọi điện cho em, đáng ra em nên gặp chị trước.”

“Chuyện chị và Nhất Thần ly hôn chắc em cũng biết.”

Hữu Hi gật đầu, “Em biết. Thanh Nhã... anh chị thật sự không có hy vọng quay lại sao?”

“Thật sự cuộc hôn nhân này là một cuộc đặt cược của chị... mà sự thật đã chứng minh chị thua, có điều chị không hối hận, vì chị đã cố gắng hết mình.” Thanh Nhã nói tiếp, cô khẽ thở dài lắc đầu.

“Chị đầu...”

Thanh Nhã ngắt lời Hữu Hi. “Hữu Hi, không cần thông cảm với chị, chuyện ly hôn là do chị quyết định.”

“Cái gì? Vì sao?” Hữu Hi vẫn tưởng Nhất Thần mới là nguyên nhân, giờ Thanh Nhã nói ra chuyện này quả là Hữu Hi không ngờ tới.

Thanh Nhã chưa xót cười, “Hữu Hi, em biết không... chị đã từng ghen tị với em, hiện tại vẫn ghen tị như vậy. Em hôn mê gần ấy năm mà Nhất Thần vẫn không buông em ra, vẫn chăm sóc em như trước, tình cảm sâu nặng ấy quả thật đã thu hút chị... Anh ấy không để em đi, chị cũng không buông tha cho anh ấy, lúc anh ấy ở bên em chị lại ở bên anh ấy, chị hy vọng có một ngày anh ấy sẽ biết, thực ra chị cũng rất yêu anh ấy.”

“Nhưng chị không ngờ chờ liên năm năm mà tình cảm của Nhất Thần vẫn không suy chuyển, nhưng anh ấy đã quen với sự quan tâm an ủi của chị. Hữu Hi, em có biết vì sao chị và Nhất Thần lại ở chung với nhau không?”

Hữu Hi lắc đầu, “Thanh Nhã, em không muốn biết, chuyện của em và Nhất Thần đã qua rồi, em hy vọng chị và anh ấy có thể hạnh phúc.”

Thanh Nhã có chút kích động, khuôn mặt khổ sở vương những giọt nước mắt “Không, Hữu Hi, để chị nói. Em biết không, Nhất Thần luôn luôn chờ em, anh ấy sống rất khổ sở, nếu đêm hôm đó anh ấy không đủ yếu đuối, nếu không phải sau đêm ấy chị mang thai đứa con của anh thì cũng sẽ không có chuyện anh ấy cưới chị, anh ấy yếu đuối vì hôm ấy thầy thuốc tuyên bố em không còn sống được bao lâu nữa, chẳng bao lâu nữa sẽ chết đi...”. Thanh Nhã nói xong bật khóc, giọng nức nở dường như không nói được.

Hữu Hi kinh ngạc nói không ra lời, đầu nàng ong ong lên, lời của Thanh Nhã làm nàng nhất thời không biết phản ứng thế nào, nàng vẫn hy vọng Nhất Thần yêu Thanh Nhã, bởi vì yêu nhau mà ở bên nhau, như vậy Nhất Thần mới có thể hạnh phúc, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân như vậy.

Thanh Nhã lấy tay lau nước mắt, “Suốt năm năm anh ấy đã nỗ lực làm việc để có tiền trả viện phí cho em, suốt năm năm ngày nào anh ấy cũng ở bên em. Ngày anh ấy biết tin em sẽ chết anh ấy đã khóc, đêm đó anh ấy uống rượu... chị đưa anh ấy về nhà, anh ấy đã níu tay chị gọi tên em, la hét bảo đừng rời bỏ anh ấy, anh ấy nói sẽ cho em hạnh phúc. Cũng là đêm hôm đó, giữa anh ấy và chị đã xảy ra chuyện không nên xảy ra... Lúc tỉnh lại, anh ấy rất hối hận và khổ sở, anh ấy nói chị có thể kiện anh ấy nhưng anh ấy vẫn không thể cưới chị. Mãi đến lúc chị mang thai không cẩn thận bị sảy, chị đã mua chuộc bác sĩ nói chị sau này không thể mang thai được nữa, anh ấy áy náy cho nên mới cưới chị. Vì như vậy nên anh ấy mới cưới chị...”

“Chị biết anh ấy có tình cảm với chị, dù sao chị cũng đã ở bên anh ấy năm năm, nhưng thứ tình cảm đó không phải là yêu. Ngày em kết hôn anh ấy đã rất đau đớn, anh ấy uống rất nhiều rượu, suốt cả đêm anh ấy luôn hỏi “Tại sao? Tại sao? Tại sao đã yêu nhau còn bỏ lỡ như vậy?”... Chị nghĩ chị vẫn có thể lừa dối bản thân sống tiếp, bất kể anh ấy yêu em, chỉ cần trong lòng chị có anh ấy là được rồi, nhưng quả thật chị không còn chịu đựng nổi nữa. Lúc ăn cơm anh ấy cũng gọi nhầm tên, anh ấy hỏi “Hữu Hi, em muốn gì?”, ngay cả ở trên giường anh ấy cũng gọi tên em. Người anh ấy yêu vẫn là em.”

Tay Hữu Hi không biết từ lúc nào đã bầu chặt vào nhau, lòng có một sự lo lắng không nói nên lời, sắc mặt hơi khó coi, nàng cúi đầu: “Sao chị lại nói cho em chuyện này? Tại sao chứ? Đã là vô nghĩa rồi... Thanh Nhã, em không tin Nhất Thần không thương chị.”

Đôi mắt Thanh Nhã đầm lệ, cô lắc đầu nắm lấy tay Hữu Hi, “Hữu Hi! Em còn yêu Nhất Thần mà, chị trả anh ấy lại cho em, chị đã cướp đi tình yêu của hai người, bây giờ chị trả lại cho em, em về bên Nhất Thần được không? Để anh ấy không còn phải thống khổ như vậy nữa, là tại chị, tại chia rẽ hai người... là chị lừa anh ấy, thực ra chị vẫn có thể mang thai. Là chị mua chuộc bác sĩ nói em sắp chết, chị những tưởng có thể chặt đứt ý niệm muốn ở bên em suốt đời của anh ấy, đều lỗi của chị, em hãy tha thứ cho chị, tha thứ cho Nhất Thần, em về bên cạnh anh ấy đi, anh ấy... hiện tại anh ấy rất không ổn, chị sợ... sợ anh ấy sẽ chết! Hữu Hi...”

“Nhất Thần làm sao?” Hữu Hi từ từ tiếp nhận lời nói của Thanh Nhã, cố gắng duy trì bình tĩnh.

“Dạ dày anh ấy không tốt, lại uống rượu cả ngày như vậy, còn vừa mới xuất viện, bác sĩ nói còn tiếp tục như vậy nữa anh ấy sẽ không qua nổi. Hữu Hi, em cứu anh ấy đi, làm anh ấy tỉnh lại đi!”

“Thanh Nhã... chị thật lòng yêu Nhất Thần đúng không?”

Thanh Nhã rơi lệ gật đầu, “Chị yêu, rất yêu, nhưng người anh ấy yêu không phải là chị mà là em.”

“Thanh Nhã, anh ấy cần chị, chị nên đi chăm sóc anh ấy chứ không phải em, em không giúp được Nhất Thần, tuy em muốn giúp anh ấy nhưng em không có khả năng.” Nàng không giúp được tình yêu của Nhất Thần, giờ phút này nàng đã hiểu rõ trái tim mình, nàng không giúp được Nhất Thần, lại càng không phải là thuốc hay giúp hẩn tỉnh lại.

“Chị biết hiện tại em đang rất hạnh phúc, nhưng em hạnh phúc lại có thể nhẫn tâm nhìn Nhất Thần sa đà như vậy sao, chị chỉ hy vọng em có thể đi khuyên nhủ anh ấy...”

Hữu Hi trầm mặc, “Được, em đi...”.

Chỗ ở của Nhất Thần là Thanh Nhã nói cho nàng, Hữu Hi bắt xe đi tới đó.

Tầng bảy phòng ba... là trùng hợp sao? 7/3 là sinh nhật nàng. Hữu Hi ấn chuông cửa đợi hồi lâu, cửa mới mở ra.

Bóng hình gầy yếu của Nhất Thần đứng trước mặt nàng, trên mặt là sự ngây ngô hồ nghi, hai mắt đầy tơ máu, trên người nồng nặc mùi rượu, đôi mắt ấy sau một khắc kinh ngạc đã trở nên âm đạm.

“Không mời em vào sao?” Hữu Hi lên tiếng, nhìn Nhất Thần tiều tụy thế này trong lòng vẫn thấy hơi khó chịu.

Nhất Thần trầm mặc tránh sang một bên cho Hữu Hi vào, trong nhà bữa bọn không chịu nổi. Nhà của một người đàn ông độc thân là như thế này sao?

Nhất Thần đi theo phía sau Hữu Hi, nhìn bóng dáng Hữu Hi, hần khăn khăn nói: “Em... sao lại đến đây”

Hữu Hi quay lại nhìn Nhất Thần, nàng cắn môi cuối cùng nói: “Em được người khác nhờ cậy, anh có khỏe không?”

Nhất Thần suy nghĩ một chút đã biết đó là ai, chắc chắn là Thanh Nhã, nàng sợ hấn sẽ chết sao?

“Không chết được!” Nếu nàng nói là nàng muốn đến xem hấn thế nào, có lẽ hấn sẽ rất vui, nhưng đây lại là được người khác nhờ cậy, lòng hấn càng lạnh hơn.

Hữu Hi không nói gì, lập tức đi đến phía trước cửa sổ phòng khách, nhìn cảnh sắc phía dưới, nàng cúi đầu nói: “Nhất Thần... anh còn nhớ không? Anh đã từng nói muốn làm mặt trời của em, muốn làm bóng cây của em, che mưa che gió cho em, chiếu sáng từng góc trong cuộc sống của em, bằng không em sống như trong bóng đêm vậy.”

Nhất Thần đứng ở nơi đó, đau đớn cười, “Nhớ, làm sao mà quên được!”

Hữu Hi xoay người lại nhìn Nhất Thần, “Những năm đó em thật sự rất vui, lúc em mệt anh là bóng cây của em, có thể để em dựa vào anh nghỉ ngơi, lúc em bị bóng đêm bao phủ, là anh đem lại ánh sáng cho em, chúng ta đã thề ở bên nhau cả đời không xa rời nhau, anh đã thề mang đến cho em hạnh phúc, cho em sự ấm áp và ánh mặt trời.”

“Nhưng đã không còn cơ hội nữa rồi, không phải sao, người che gió che mưa cho anh, người cho anh hạnh phúc, không phải em...”

Hữu Hi đi đến bên người Nhất Thần, hơi hơi lắc đầu, “Nhất Thần, lời thề của anh đối với em anh đã làm được rồi, anh không nợ em cái gì, là em nợ anh, anh không cần bởi vì chưa thực hiện được lời thề mà áy náy... Nhất Thần, năm năm qua anh thật sự còn yêu em như vậy sao, anh thật sự không có chút cảm tình nào với Thanh Nhã sao? Em đã cho anh cái gì ngoài kí ức, ngoài mối tình đầu tốt đẹp? Đã thế còn làm khổ anh, ràng buộc anh bằng lời thề đến chết... Mà Thanh Nhã đã cho anh cái gì? Tình yêu, sự ấm áp, sự quan tâm giúp đỡ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn. Anh hãy nghĩ lại đi, người anh yêu là em hay Thanh Nhã? Anh vì lời thề nên mới nghĩ anh còn yêu em, Thanh Nhã thực sự yêu anh, anh đừng tự làm mình hối hận!”

Lời nói của Hữu Hi làm Nhất Thần ngây ngốc đứng đó, trên mặt đau đớn, lời nói của Hữu Hi quanh quẩn trong đầu hấn.

“Nhất Thần, em hy vọng anh lại đứng lên, vẫn là đại nam nhân như vầng thái dương lúc trước, em nói nhiều như vậy là mong anh thật sự ngấm lại, cũng bảo trọng thân thể, em không mong anh xảy ra chuyện, hy vọng anh hạnh phúc vui vẻ chứ không phải đáng về hiện giờ... em phải về nhà, Nhất Thần, thực xin lỗi.” Hữu Hi nói xong đi ra phía cửa, Nhất Thần hoàn hồn, vươn tay ôm lấy Hữu Hi.

“Em đừng đi, Hữu Hi!” Môi hấn cũng vội vàng hôn Hữu Hi, giống như để chứng minh điều gì đó, giống như tự thuyết phục bản thân vậy.

Hữu Hi không hề từ chối, không hề kháng cự, nàng đứng im để Nhất Thần hôn, nụ hôn này thật ngọt ngào vô vị.

Sự vội vàng của Nhất Thần biến thành suy sụp, hẳn chậm rãi buông lỏng Hữu Hi ra, Hữu Hi lại nở nụ cười, “Nhất Thần, anh hôn em còn có cảm giác sao?”

“Anh...” Nhất Thần sắc mặt cứng đờ.

“Không có đúng không?”

“Để anh yên tĩnh một chút, Hữu Hi, em về nhà đi!” Nhất Thần xoay người, thân thể thon dài quảng mạnh vào sofa, ánh mắt khép lại, dáng vẻ mệt mỏi không thôi.

“Em đi đây, Nhất Thần, tạm biệt!” Hữu Hi nhìn thoáng qua Nhất Thần rồi mở cửa, không hề do dự thoải mái bước ra ngoài.

Nàng đứng trên triền cỏ ngoài khu nhà nhìn lên trời, trong lòng cảm thấy rất thanh thản.

Những lời này nói với Nhất Thần cũng như nói với chính mình, “Hữu Hi, mày không phải nên hiểu ra trái tim của mình sao, hiểu được mày yêu ai? An Hữu Hi, mày thật ngốc! Mày và Nhất Thần ngốc nghếch giống nhau” trên mặt Hữu Hi nở nụ cười, nhìn trời xanh nàng thật muốn hét to lên. Nàng lấy di động ra bấm một số máy quen thuộc.

Lăng Khiếu Dương, anh mau nghe điện thoại đi, em có chuyện muốn nói với anh, điện thoại kêu cuối cùng cũng có người nghe máy.

“Anh, Khiếu Dương!” Hữu Hi vui mừng, giờ phút này, nàng như nghe thấy trái tim mình đang đập rộn ràng.

“Tôi chờ điện thoại của cô lâu lắm rồi!” điện thoại của Lăng Khiếu Dương lại truyền đến một giọng đàn ông xa lạ.

Hữu Hi ngẩn ra, ai vậy? Nàng gọi nhầm điện thoại sao? Không phải vậy đâu! Nàng nhìn lại tên trên di động, chỉ có một chữ: “Chồng”.

“Cô không gọi nhầm điện thoại đâu, đây là số của Lăng Khiếu Dương.” Đối phương dường như đoán được tâm tư của Hữu Hi.

“À, anh là bạn hay đồng nghiệp của anh ấy sao? Phiên anh chuyển máy cho Lăng Khiếu Dương một chút, tôi có việc tìm anh ấy.”

Đối phương lại nặng nề nói: “Gặp mặt chút đi, An Hữu Hi.”

Trong lòng Hữu Hi đột nhiên có chút bất an: “Anh... là ai?”

“Gặp nhau ở công viên đi, tôi biết tất cả về cô, Lăng Khiếu Dương, cô, còn có Hoàng Bắc Thiên, Nhất Thần...”

Có lẽ lời nói lúc trước còn làm Hữu Hi thấy kì quái, nhưng cái tên Hoàng Bắc Thiên lại làm Hữu Hi chấn động.

Thời đại này làm gì có ai biết Hoàng Bắc Thiên! Chỉ có nàng và Lăng Khiếu Dương. Mà lại không có khả năng Lăng Khiếu Dương nói về Hoàng Bắc Thiên với người khác!

Hắn là ai vậy? Là ai, “Được!” Hữu Hi cúp điện thoại, lòng bối rối một phen.

15. Chương 16

Chương 16

Đến cổng công viên, Hữu Hi vừa xuống xe đã không tự chủ được bị một con người thu hút.

Bởi hắn đang cười tủm tỉm nhìn nàng, nàng đang định bắt chuyện với hắn, hắn lại mở miệng trước: “An Hữu Hi.”

Hữu Hi đánh giá hần, làn da trắng và khuôn mặt nhả nhặn, ánh mắt cùng nụ cười kia khiến nàng cảm thấy âm trầm, nàng hỏi: “Anh là ai? Sao lại biết tôi?”

“Tìm một chỗ ngồi rồi nói chuyện.” Hần nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng.

“Được!” Hữu Hi gật đầu.

Hai người vào công viên, ngồi xuống một chiếc ghế đá dài.

“Tôi họ Dạ, Dạ Si.”

“Dạ Si?” Hữu Hi nhin không được nhớ tới Dạ Đế “... Anh...”

“Cô không biết tôi, có điều tổ tiên của tôi lại quen biết với cô.” Hần cười cười tao nhã tỏ ra vô hại.

“Dạ Đế?” Hữu Hi nói ra nghi vấn trong lòng.

“Ha ha, đúng vậy.”

“Anh là con cháu của Dạ Đế, vậy anh ta đâu?”

“Ông tổ đã đi rồi, An tiểu thư không cần quan tâm.”

“Nhưng sao anh biết tôi quen Dạ Đế, hơn nữa, làm sao anh biết tất cả về tôi?” Mặc dù là con cháu nhưng chuyện từ ngàn năm trước sao anh ta có thể biết rõ hết được?

Dạ Si trực tiếp nói: “An tiểu thư, vì cô có ơn với Dạ gia nên hôm nay tôi tới nhắc cô một chuyện, về phần làm sao tôi biết được không quan trọng...”

“Được, anh nói đi, tôi đang nghe.” Hữu Hi không nghĩ ra có chuyện gì, nàng rất lo lắng.

“Tôi biết cô thực sự yêu Lăng Khiếu Dương, có điều cô không hiểu rõ lòng mình, hôm nay rốt cuộc đã rõ ràng rồi, phải không?”

“Cuối cùng anh muốn nói chuyện gì?”

“Tôi muốn nhắc nhở cô tốt nhất nên rời khỏi anh ta, hơn nữa cô không thể nói yêu anh ta, cô càng yêu anh ta một phần, sinh mệnh của anh ta càng nguy hiểm một phần!”

“Vì sao?” Hữu Hi nghe được lời nói của Dạ Si không kiềm được liền lên giọng, “Thực xin lỗi, tôi thất lễ, nhưng tôi không thể rời khỏi anh ấy”

Dạ Si đứng dậy, ánh mắt thật đặc biệt nhìn Hữu Hi, “Tôi đã nhắc nhở cô rồi, nếu cô muốn anh ta hồn phi phách tán thì cứ việc nói, cứ việc tiếp tục ở bên anh ta, cô càng yêu anh ta bao nhiêu thì anh ta càng tiến dần đến cái chết bấy nhiêu!”

“Tại sao? Sao lại như vậy? Tôi không tin!” Hữu Hi kích động đứng lên.

“Tin hay không tùy cô, tôi còn có việc, tôi đi trước!” Dạ Si nói xong xoay người rời đi.

“Không!” Hữu Hi muốn giữ hần lại nhưng Dạ Si biến mất như không khí, hần quỵ mị biến mất trước mắt nàng.

Hữu Hi lo lắng cứng đờ người, lạnh, lạnh quá.

Từ công viên đi ra Hữu Hi hơi thất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ vui sướng giờ lại như bị đánh, ảm đạm thất sắc.

Mở cửa đi vào, nàng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang ngồi trên sofa, tay cầm điều thuốc hút.

Hữu Hi nhin không được nhú mày đi qua, lấy điều thuốc trong lòng hần dụi vào gạt tàn, bất mãn nói: “Không được hút nhiều thuốc như vậy, không tốt cho cơ thể!”

Lăng Khiếu Dương cười cười, cánh tay dài ôm lấy Hữu Hi khiến Hữu Hi ngã ngồi trên đùi hần.

Hần nhéo mũi nàng: “Đi đâu mãi đến bây giờ mới về hả?”

“Anh nhéo đồ mũi em rồi, đừng nhéo nữa!” Hữu Hi bất mãn chụp tay hần.

Lúc này Lăng Khiếu Dương mới buông tay, hẩn cúi đầu hôn Hữu Hi một chút, “Đi tắm rửa rồi ra ăn cơm.” “Vâng!” Đôi môi đỏ mọng của Hữu Hi cũng cho Lăng Khiếu Dương một cái hôn, trên mặt vẫn cười nhưng đáy mắt đã có chút bất an lẫn u buồn.

Hữu Hi đứng dậy đi tắm rửa, Lăng Khiếu Dương xem TV, người hầu cũng bắt đầu dọn đồ ăn lên.

Nàng tắm xong mặc áo ngủ đi ra thì bắt gặp Lăng Khiếu Dương đang đứng ở cửa, trong tay cầm một cái túi, nàng liền hỏi: “Cái gì vậy?”

Lăng Khiếu Dương nhíu mày đánh rơi cái túi, một xấp ảnh rơi trên mặt đất

Hẩn hơi ngậy người, Hữu Hi cũng cứng đờ lại. Nàng nhìn thấy rõ trên bức ảnh là nàng và Nhất Thần đang hôn môi mỉm cười với nhau.

Ảnh chụp không quá rõ, hình như là chụp từ cửa sổ. Nhưng dù không rõ cũng đủ nhận ra trong ảnh là nàng.

Sắc mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm, trong mắt là đau thương, hẩn nhặt bức ảnh vo thành một nắm vứt dưới đất.

Là ai? Là ai chụp? Sao lại có bức ảnh này? Hữu Hi đi đến bên cạnh Lăng Khiếu Dương, nàng muốn ôm hẩn, nhưng cuối cùng cũng đành kéo tay lại, vội vàng giải thích: “Khiếu Dương! Không phải như anh nghĩ đâu!”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương tràn ngập đau đớn, hẩn nhìn Hữu Hi một cái rồi chỉ bình tĩnh nói “Ăn cơm đi!”

Hẩn bình tĩnh là giả vờ, thực ra lòng hẩn đang khó chịu, sao nàng lại có thể không biết? Sao nàng lại không cảm giác thấy? Nàng giữ chặt tay hẩn, vội vàng nói: “Nghe em giải thích được không?”

Lăng Khiếu Dương kéo cổ tay Hữu Hi, kéo vào lòng hẩn, ôm chặt nàng, trầm mặc, hẩn sợ, sợ mất nàng... bọn họ gần nhau không hề dễ dàng, hẩn thật sự sợ mất đi...

Tay Hữu Hi vuốt chiếc lưng rộng của hẩn, cảm giác được hẩn bất an, “Khiếu Dương, em và Nhất Thần thật sự không có gì, ảnh chụp này... đúng vậy, anh ấy hôn em, nhưng với nụ hôn của anh ấy em thật sự không có cảm giác, thật sự là vậy... thực xin lỗi, em nên cắn anh ấy, dùng võ công của em đánh anh ấy một cái, nhưng em đã không làm, em không thể động thủ với Nhất Thần, hơn nữa nội tâm của em đã chứng minh được điều gì đó...”

“Vậy còn kết quả?” Rốt cục hẩn cũng mở miệng, giọng điệu tràn đầy áp lực, chua xót cùng bất an.

“Kết quả là... không yêu! Thật sự không yêu. Trước kia đều đã qua. Khiếu Dương, hãy tin em, em và Nhất Thần thật sự không có gì.”

“Anh tin.” Lăng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, ngón tay áp lấy hai má nàng, yêu chiều và dịu dàng. Đôi mắt đen thâm trầm nhìn nàng, lòng có chút hy vọng, Hữu Hi thật sự không yêu hẩn ta sao? Lòng hẩn vui sướng kích động, hẩn cúi đầu hôn Hữu Hi, “Có thích anh hôn không?” Giọng hẩn khàn khàn vang lên bên tai nàng.

Hữu Hi gạt đầu, thành thực nói: “Lại lần nữa đi, em vẫn muốn!” Lời của Dạ Si nàng không được tin... không tin...

Lăng Khiếu Dương hung hăng hôn môi Hữu Hi, nhưng lòng Hữu Hi lại hơi đau, vì nàng đang sợ...

Đêm đó Hữu Hi gặp ác mộng, nàng thấy Dạ Si bộ mặt dữ tợn xuất hiện trong giấc mơ.

Hẩn vẫn nói với nàng phải rời khỏi Lăng Khiếu Dương, bàn tay vốn dĩ trắng nõn của hẩn đột nhiên khô kiệt, bàn tay đó bắt đi Lăng Khiếu Dương, chìm vào trong bóng đêm.

Không! Hữu Hi muốn giữ lấy Lăng Khiếu Dương, muốn đuổi theo, nhưng hẩn vẫn biến mất trước mặt nàng.

Hữu Hi bừng tỉnh, toát mồ hôi lạnh, nàng nghiêng người ôm chặt lấy Lăng Khiếu Dương bên cạnh, hẩn vẫn ở đây, vẫn ở đây, chỉ là ác mộng thôi, ác mộng thôi!

Nàng bình tĩnh lại, rồi để ý thấy Lăng Khiếu Dương nằm cạnh nàng, hòng nàng chợt nghen lại. Nàng lay người hẳn, hoảng loạn gọi tên hẳn. “Khiếu Dương, anh tỉnh lại đi, Khiếu Dương”

Lăng Khiếu Dương mở mắt ra liếc nhìn Hữu Hi một cái, thở dài rồi trở mình tiếp tục ngủ, Hữu Hi vội nhảy xuống giường, lui dần về phía sau cho đến khi chạm vào góc tường, nàng mở đôi mắt kinh hoàng nhìn Lăng Khiếu Dương từ xa, không dám tới gần hẳn.

Không, ông trời, nàng nên làm gì bây giờ, làm sao bây giờ? Trong mắt Hữu Hi tràn ngập bất lực cùng sợ hãi.

Nàng biết, lời Dạ Si nói là sự thật, là sự thật!

Tuy Hữu Hi nói nàng không yêu Nhất Thần, từng yêu nhưng tất cả đã là quá khứ, nàng muốn sống vui bên hẳn nhìn con trưởng thành, nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn cảm giác được Hữu Hi đã thay đổi.

Hắn từ công ty trở về, nàng sẽ không nhào vào lòng hẳn như trước, không dụi vào ngực hẳn, cùng hẳn tranh nhau cái điều khiển TV. Phần lớn thời gian của nàng là chăm sóc con, nếu không thì là chui vào thư phòng đọc sách để mặc hẳn cô quạnh. Mỗi sáng, nàng cũng sẽ không đeo cà vạt cho hẳn, không dùng bàn tay nhỏ bé đó vuốt lên những nếp gấp trên áo hẳn nữa.

Sinh Lăng An đã được hai tháng mà nàng vẫn không cho hẳn chạm vào, đôi khi còn mượn cớ chăm sóc Lăng An, sợ Lăng An quấy rầy hẳn nghỉ ngơi nên ngủ ở phòng khác, để mặc hẳn ngủ một mình. Giữa bọn họ bị một khoảng lạnh bao phủ, Lăng Khiếu Dương cảm giác nàng đã thay đổi. Nàng đối hẳn khách khí như đối với một người bạn. Trước kia lúc ăn cơm, hẳn bế nàng trên đùi bón cơm cho nàng, nàng chưa từng từ chối, nhưng giờ nàng lại viện cớ từ chối, từ chối sự quan tâm của hẳn, từ chối ở cùng một chỗ với hẳn.

Hắn từ công ty gọi điện hẹn nàng ăn cơm, hoặc là đi dạo xung quanh một chút, Hữu Hi bảo nàng phải chăm sóc con không tiện ra ngoài.

Thái độ Hữu Hi như vậy làm ặt thiện trong tính cách của hẳn bay hết lên mây!

Một ngày nọ, Lăng Khiếu Dương đi làm về, không ngoài dự đoán, hẳn không nhìn thấy Hữu Hi với dáng vẻ thoải mái.

Hắn thay giày, vứt chìa khóa xe rồi đi đến phòng ngủ. Lăng An và Ngô mục đang ở cùng nhau, chắc Hữu Hi đang ở thư phòng.

Lăng Khiếu Dương đẩy cửa vào, nhìn thấy bóng dáng Hữu Hi đang đọc sách, hẳn đi tới vòng tay ôm lấy nàng.

Hữu Hi quay lại nhìn thấy Lôi Dương, cười nhẹ, “Anh về rồi à?” Sau đó lại tiếp tục đọc sách, coi hẳn là không khí.

Lăng Khiếu Dương cúi đầu ừ một tiếng, xoay người Hữu Hi lại làm hai người đối diện.

“Hữu Hi, sao không chịu nhìn anh? Sao không chịu ôm anh? Sao không chịu nói với anh một câu? Hữu Hi! Vì sao?”

Hữu Hi nhìn khuôn mặt đau thương cùng thống khổ của Lăng Khiếu Dương, nàng cố bắt mình vững tâm, lạnh lùng giải thích: “Anh nghĩ nhiều rồi, sang năm em định thi đại học nên muốn học nhiều một chút.”

Giọng điệu xa cách khách khí, lại là cái cố chết tiết này! Lăng Khiếu Dương giật cà vạt, tâm trạng khó chịu phiền muộn, hẳn thô lỗ cởi vest vứt xuống đất.

Hắn buồn bực thở dài một cái, ngẩng đầu nhìn trần nhà rồi lại cúi đầu xuống, đôi chân dài di chuyển hai bước, sau đó lại xoay người nhìn về phía Hữu Hi.

Lúc này Hữu Hi đã quay người lại cúi đầu đọc sách, hẳn tức giận, hẳn phiền muộn, nàng cũng không để ý.

Khóe môi Lăng Khiếu Dương run rẩy, nhìn Hữu Hi như vậy, hẳn bất đắc dĩ lúng túng, có tức giận cũng không phát ra, có chuyện cũng nói không ra, cuối cùng hẳn buồn bực đá đồng quần áo dưới đất, xoay người ra khỏi thư phòng.

Trước mắt Hữu Hi đã sớm mờ nhạt, một chữ trên sách cũng không nhìn rõ, nước mắt không kiềm được rơi xuống, một giọt, hai giọt...

Chỉ cần quyết tâm, chỉ cần không yêu, chỉ cần có thể gần nhau thì tốt rồi, nàng sợ... sợ mất hắn.

Ngày hôm sau Lăng Khiếu Dương không đến công ty, Hữu Hi dậy sớm đi rửa mặt, Lăng Khiếu Dương cũng theo vào phòng tắm ôm lấy Hữu Hi từ sau lưng. Khuôn mặt cứng rắn còn mang vài phần buồn ngủ, chiếc cằm cương nghị gác lên vai Hữu Hi.

“Hôm nay không đến công ty sao?” Hữu Hi rửa mặt, lơ đãng hỏi, bỏ qua bàn tay xấu xa đang chạy trên người nàng, rửa mặt xong đi ra ngoài, mà Lăng Khiếu Dương vẫn dính chặt lấy nàng như trước.

Lòng ngực rắn chắc của hắn dán vào lưng nàng, giọng lạnh lùng: “Anh muốn cho em hạnh phúc, cho em vui vẻ, Hữu Hi, những thứ đó em có cảm nhận được không?”

Hữu Hi gật đầu, cười nhẹ: “Em rất hạnh phúc, rất vui vẻ, thật đấy, Khiếu Dương...”

Lăng Khiếu Dương cười khở: “Anh biết, anh không thể thay thế vị trí của anh ta trong lòng em, anh ta không đơn giản chỉ là Nhất Thần, anh ta là cái người Hoàng Bắc Thiên em yêu kia.”

Hắn biết Nhất Thần là ai, quả nhiên hắn biết, Hữu Hi hứa hẹn với Khiếu Dương, “Đừng nói nữa được không, em sẽ không rời khỏi anh, em sẽ ở bên anh cả đời...”

“Hữu Hi, anh không cần em thương hại!” Lăng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, sắc mặt hắn có chút khó coi, tái nhợt lẫn ẩn nhẫn thống khổ, bàn tay to nắm lấy vai nàng, “Nếu em yêu anh ta, muốn ở bên anh ta, anh sẽ không ngăn cản, với một người em không yêu ở cùng một chỗ em sẽ hạnh phúc sao? Từng đây ngày, sự lạnh lùng của em, sự xa cách của em anh chịu đủ rồi. Hữu Hi, em khóc vì cái gì?”

Hữu Hi lắc đầu, vội vàng giải thích: “Em thực hạnh phúc, Khiếu Dương... không phải thương hại, em thực sự hạnh phúc mà... Khiếu Dương...”

“Đó là cái gì? Hữu Hi, em yêu anh sao, là yêu sao? Mấy ngày nay đối xử với anh như vậy là vì sao, là chán ghét? Em đang nói dối chính mình, căn bản em không muốn ở cùng anh, em không vui vẻ, không hạnh phúc, nếu như vậy...”

“Không! Khiếu Dương. Em không có! Lời em nói đều là thật, em không hề không hạnh phúc, không vui vẻ...” trong mắt Hữu Hi đều là bối rối và sợ hãi.

Trên khuôn mặt cứng rắn của Lăng Khiếu Dương là sự đau đớn khó hiểu, cuối cùng hắn bật cười trào phúng, giống như tự giễu.

“Một khi đã như thế, vậy tại sao em trở nên lạnh lùng với anh như vậy? Thậm chí còn không muốn liếc nhìn anh, anh hôn em, ôm em em đều cự tuyệt, thậm chí cũng không muốn ngủ cùng phòng với anh. Hữu Hi, anh khó chịu, sao phải như vậy?”

Hữu Hi cứng đờ người không thể trả lời, lòng lại vô cùng thống khổ. Đúng vậy, đúng vậy! Nàng đã biết Lăng Khiếu Dương không thể chịu nổi, đã biết hắn đau đớn đến nhường nào.

Nhưng nàng phải làm thế nào mới đúng, làm như thế nào mới đúng đây?

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi không nói, lòng hắn đau đớn, hắn xoay người vài bước mở cửa ra ngoài, hắn thậm chí muốn bình tĩnh một chút. Cuộc sống của bọn họ vẫn rất an ổn, cũng rất ngọt ngào, Hữu Hi đối tốt với hắn, có đôi khi khiến hắn nghĩ, Hữu Hi cũng đã sớm vô thức yêu hắn, nhưng mấy ngày nay thái độ lạnh lùng của Hữu Hi làm hắn khó chịu, hắn chịu không nổi...

Nhìn bóng dáng Lăng Khiếu Dương bỏ đi, trong lòng Hữu Hi hoảng hốt. Hắn muốn đi đâu? Hắn không cần nàng và Lăng An sao? Hắn muốn nàng và Nhất Thần nói lại tình cũ sao? Hắn tưởng nàng không vui, không yêu hắn, nghĩ nàng còn yêu Nhất Thần hay yêu Hoàng Bắc Thiên sao? Cho nên hắn muốn buông tay, đem nàng trả lại cho Nhất Thần?

Không! Nàng không thể không có hắn, không thể! Hữu Hi đau lòng vội vàng chạy về phía cửa, nàng mở cửa đang định lao ra thì lại sà vào một vòng ôm ấm áp, một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, thân mình xoay tròn, nàng trở lại trong nhà, cửa bị Lăng Khiếu Dương đá đóng lại.

Hắn không đi, không đi, hắn không hề không cần nàng! Hữu Hi hoảng hốt ôm lấy thắt lưng hắn, “Không được bỏ em đi, không được!”

Hắn hung hăng hôn nàng, giọng khàn khàn hỏi: “Nói cho anh biết, Hữu Hi! Em đang sợ hãi cái gì? Nói cho anh biết!” Đúng vậy, hắn cảm giác nàng bất an và sợ hãi, nhưng nàng khóc vì chuyện gì?

Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nàng không có cách nào trả lời, nàng hôn môi hắn, không kim lòng được hôn hắn.

Lăng Khiếu Dương gầm nhẹ một tiếng, những nụ hôn dồn dập đổ về phía Hữu Hi, mãnh liệt mà lại bất an, giống nhau muốn nuốt trọn nàng vậy.

“Khiếu Dương”. Thừa lúc nàng gọi, hắn lại hôn nàng.

Hắn kéo nàng vào phòng ngủ, hai người lảo đảo cùng nhau ngã xuống giường

Nàng cảm thấy rất nóng, hồn phách phiêu du, nàng nhận không được đáp lại Lăng Khiếu Dương, vòng tay quanh cổ hắn, hôn hắn.

Kịch liệt triền miên, lúc hắn nhấn vào trong cơ thể nàng, trong mắt nàng hạ xuống giọt lệ trong suốt.

Sau lúc kích tình hắn vẫn ôm lấy nàng, nàng chấp nhận sức nặng mà thân hình mảnh mẽ của hắn gây lên người mình.

Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo mấy phần hy vọng, mười phần bá đạo: “Hữu Hi... Chỉ cần em còn muốn anh, anh sẽ không buông tay!”

Môi Hữu Hi hôn môi hắn, cúi đầu nói: “Em muốn anh”

Hắn rên nhẹ gọi tên nàng, lại một lần nữa giữ lấy nàng, nhấn vào nàng, khiến nàng vì hắn mà một lần nữa nở rộ, vì hắn mà say mê.

Một quãng triền miên.

Hữu Hi thực sự buồn ngủ, nàng cảm thấy bụng đói mới tỉnh lại, nhìn sang Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi kiểm lòng không dặng vươn tay miết lên khuôn mặt lạnh lùng của hắn, lông mày hắn nhíu chặt, sắc mặt hơi tái nhợt.

“A!” Lăng Khiếu Dương đột nhiên đau kêu lên một tiếng, tay nắm lấy tay Hữu Hi, bàn tay hắn như sắt, hắn nắm làm nàng đau, Hữu Hi cũng nhận không được đau nên kêu lên.

Nàng nhìn khuôn mặt đau đớn của Lăng Khiếu Dương, thân thể hắn có những đốm màu đen chuyển dần sang sắc đỏ lửa, tựa như lửa đang thiêu đốt hắn vậy.

“Không, Khiếu Dương, Khiếu Dương...!” Hữu Hi hoảng sợ khóc lớn lên, tiến lên muốn ôm hắn, rồi lại phát hiện sự tiếp cận của nàng làm cho hắn càng thêm thống khổ. Hữu Hi nhớ tới lời nói của người đàn ông ở công viên kia, mặc nàng tái nhợt đầm nước mắt, nàng kinh hoàng, liên tục lui về phía sau, chạy khỏi phòng ngủ.

“Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?” Ngô mục bị bừng tỉnh chạy ra, nhìn vẻ mặt sợ hãi của Hữu Hi lo lắng hỏi.

“Ngô mục, giúp cháu chăm sóc Khiếu Dương với, cháu...” Hữu Hi thống khổ mà tuyệt vọng, lo lắng cho hắn, cũng không dám tới gần hắn.

“Được được bác đi, phu nhân cháu đừng khóc!” Ngô mục nói xong đi tới phòng ngủ của Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi lại đi tới phòng Lăng An, nàng khóc lóc quỳ xuống bên giường cậu bé, hai mắt đầm lệ, cúi đầu đau đớn nói, “Con... mẹ nên làm sao bây giờ, nên làm gì bây giờ?”

16. Chương Kết Phần 1

Chương kết

Từ lúc rời khỏi công viên Hữu Hi không dám ở nhà, không dám gặp Lăng Khiếu Dương, nàng sợ, sợ hấn sẽ vì tình yêu nồng đậm của mình mà hồn phi phách tán. Về tới nhà nàng liền nhốt mình trong phòng, trong lòng nàng đều nghĩ đến Lăng Khiếu Dương và con. Nàng không biết mình phải làm sao bây giờ, nội tâm mâu thuẫn hỗn loạn, chỉ có rời đi mới là cách tốt nhất sao? Nhưng nàng không nỡ rời đi, thật sự không nỡ...

Hữu Hi cuộn mình ở sofa, trong lòng lo lắng cho Lăng Khiếu Dương, nàng nhớ Lăng An, nhin không được Hữu Hi gọi điện thoại về nhà.

Ngô mục nghe điện thoại, Hữu Hi chỉ alo một tiếng đã nghe Ngô mục lo lắng nói: “Phu nhân! Là phu nhân sao, cháu đi đâu vậy? Tiên sinh thân thể không tốt, cháu nên ở bên cạnh chăm sóc chứ!”

Trong lòng Hữu Hi khó chịu, tay ôm trán, đau đớn hỏi: “Ngô mục, Khiếu Dương sao rồi? Lăng An có ngoan không? Có khóc không?”

“Tiểu thiếu gia đang ngủ, bác vừa pha sữa bột cho nó uống, tiên sinh đã không sao rồi, cái loại bệnh kì quái này cũng tự hết thôi, phu nhân...”

“Này, An Hữu Hi, em đi đâu đấy, lập tức về nhà cho anh!” đầu dây kia vang đến giọng Lăng Khiếu Dương nổi giận, qua điện thoại cũng có thể thấy hấn đang rất tức giận.

Tâm trạng Hữu Hi căng thẳng, nàng cuống quýt nói: “Hôm nay em không về, lúc khác em gọi cho anh sau!” Cạch! Hữu Hi cúp di động.

Hấn có thể quát to như vậy thật tốt! Chứng tỏ hấn không có việc gì, hấn vẫn khỏe. Vừa nghĩ xong thì điện thoại vang lên, là số của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi chờ một chút, nàng không nghe, nàng khóc to. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ...

Lăng Khiếu Dương cúp điện thoại, Hữu Hi lại không nghe điện thoại của hấn, hấn không hiểu nàng sao lại như vậy, không phải hôm qua bọn họ đã hòa hảo rồi sao? Tại sao vừa mới tỉnh lại cảm giác đã lại thay đổi, nàng lại trốn không về nhà với hấn.

Trước đó vài ngày ngủ riêng phòng với hấn, cái này còn có thể chịu đựng được, thế nhưng nàng rời nhà đi... Lăng Khiếu Dương sắc mặt lo lắng, giao Lăng An cho Ngô mục chăm sóc rồi đi tìm Hữu Hi.

Hấn muốn hỏi Hữu Hi rốt cuộc nàng làm sao vậy? Sao phải trốn tránh hấn? Vì sao coi hấn lúc gần lúc xa? Hấn chịu không nổi... điều này khiến hấn sống không bằng chết, rốt cục là vì sao?

Lăng Khiếu Dương biết Hữu Hi không có nơi nào để đi ngoài căn phòng cũ, hấn không nghĩ nàng đi nơi nào khác.

Đi tới dưới tầng căn phòng cũ của Hữu Hi, hấn phanh mạnh xe lại chạy lên lầu, đi đến trước cửa gỗ cửa, cánh cửa bị hấn gõ rung lên bần bật.

Trong phòng, Hữu Hi nghe tiếng đập cửa thô lỗ, lòng hơi sợ ngồi bật dậy. Nàng không bật đèn, trong phòng tối đen che giấu thân sắc đau khổ yếu ớt.

“An Hữu Hi! Anh biết em ở bên trong, mở cửa nhanh!” không thấy Hữu Hi đáp lại, Lăng Khiếu Dương ở ngoài cửa không kiên nhẫn gọi to.

Hữu Hi nghe thấy giọng Lăng Khiếu Dương. Nàng cúi đầu bịt chặt lỗ tai, trong lòng sợ hãi thầm gọi, “Lăng Khiếu Dương, anh mau tránh xa đi, tránh xa đi, nếu không anh sẽ biến mất mất, tránh xa đi, tránh xa đi...”.

Chẳng lẽ lời cầu nguyện của nàng có tác dụng? Tiếng đập cửa đột nhiên biến mất, Hữu Hi ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài không thanh âm, nàng nghĩ Lăng Khiếu Dương đã đi rồi, đang định thở dài một hơi lại nghe thấy tiếng cửa bị mở tung. Nàng hoảng loạn nhảy xuống giường, bối rối khóa trái cửa phòng ngủ, dùng thân thể tựa chặt vào cửa, ngấm lại thì Lăng Khiếu Dương mạnh như vậy, một cái khóa nhỏ nhỏ sao ngăn nổi hấn.

Lăng Khiếu Dương đứng trước cửa phòng ngủ, xoay nắm cửa không được, có chút nôn nóng gọi: “An Hữu Hi! Mở cửa cho anh! Nói rõ ra vì sao lại trốn tránh anh?!”

Hữu Hi từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng đau đớn cúi đầu nói: “Anh đi đi! Em sẽ không mở cửa, con còn cần anh chăm sóc, anh trở về đi, em muốn mình yên lặng một chút...!”

Lăng Khiếu Dương hạ giọng: “Hữu Hi! Nghe lời đi, theo anh về nhà, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Nhớ lại dáng vẻ đau đớn của Lăng Khiếu Dương hôm qua, Hữu Hi sợ hãi, “Em không cần về nhà, em không cần nhìn thấy anh, cũng không cần ở gần anh, anh đi đi!”

Lời nói của Hữu Hi làm lòng Lăng Khiếu Dương đau nhói, hấn tức giận đá một cái vào cửa, gầm nhẹ: “An Hữu Hi! Nói anh biết đã xảy ra chuyện gì? Đêm qua không phải rất tốt sao? Sao hôm nay lại như lúc đầu? Không chỉ lạnh lùng mà còn bỏ nhà trốn tránh anh. Sao em vui buồn thất thường như vậy? Đùa giỡn anh vui lắm có phải không?!”

Hữu Hi thống khổ: “Khiếu Dương... xin anh đi đi được không, để em một mình...”

Lăng Khiếu Dương không chịu nổi Hữu Hi như vậy, hấn lạnh giọng uy hiếp: “Em tự mình mở cửa hay để anh động thủ đây? Tự mình đi ra hay để anh dùng vũ lực?”

“Lăng Khiếu Dương! Anh nghe không hiểu sao? Em không muốn gặp anh! Không muốn sống cùng anh dưới một mái nhà, không muốn tới gần anh, không muốn... anh... anh sao phải ép em như vậy?” Hữu Hi không nhìn nổi rơi nước mắt, không phải nàng không muốn, mà là không thể, lời của nàng làm bị thương chính nàng và hấn.

Ngoài cửa lặng im lặng, thật lâu sau mới vang lên giọng Lăng Khiếu Dương nặng nề mà thống khổ: “Em... nói thật không?”

Không! Hữu Hi lắc đầu, không phải là sự thật! Nàng xoay người định mở cửa, nhưng kiềm lại, tựa đầu lên cửa chịu đựng nỗi đau, “Xin anh, đi đi!”

Lăng Khiếu Dương gục đầu mạnh vào cửa, nỗi đau lan ra trong tim Hữu Hi...

“Là vì anh ta sao? Em còn yêu anh ta, cùng anh ở bên nhau có phải rất khổ sở không?! Có phải không?! Hấn hỏi.

“Đúng!” Hữu Hi khóc, “Em không yêu anh, em yêu anh ta, cho nên em khổ sở, mâu thuẫn, cho nên em lạnh lùng với anh, tại sao... anh không nên ép em nói ra? Lăng Khiếu Dương! Em không muốn gặp anh... Anh đi đi!”

“Được! An Hữu Hi!” Lăng Khiếu Dương đập mạnh vào cửa, đánh giọng: “Anh đi!”

Tiếng bước chân vang lên, trong phòng im lặng, im lặng đến nỗi làm người ta hoảng hốt.

Hữu Hi lang thang trên đường, nàng phải cố chịu đựng, vì hấn, nếu không hấn thực sự hồn phi phách tán mất.

Nàng khát vọng có thể cùng Lăng Khiếu Dương ở bên nhau cả đời, khát vọng ấy xuất hiện sau khi nàng hiểu lòng mình có thể yêu thương hấn, nhưng tình yêu của nàng lại sẽ làm hấn hồn phi phách tán.

Thật sự chỉ có thể lựa chọn rời đi? Không! Nàng thực không thể tưởng tượng nổi việc rời khỏi hấn, chỉ cần nghĩ đến mỗi ngày không được nhìn thấy hấn, không được nghe giọng hấn, không nhìn thấy khuôn mặt hấn, lòng của nàng đau đớn khôn nguôi.

Thì ra hấn đã từng bước từng bước đi vào lòng nàng, mà nàng lại không hề hay biết.

Bất tri bất giác, Hữu Hi phát hiện mình đã đi tới trước cửa công viên XX.

Nàng hơi run một chút, người cũng hốt hoảng đi vào, ở nơi này, Dạ Si nói cho nàng biết nàng không thể nói yêu, không thể yêu Lăng Khiếu Dương, nàng không nghĩ tới nàng lại đến đây.

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn mọi người chơi đùa, có nhà ba người, có người yêu thân mật, cũng có tốp năm tốp ba bạn bè, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười, vô ưu vô lo.

Hữu Hi ngồi xuống chiếc ghế dài day day trán, nàng muốn suy nghĩ lại một chút, ngẩng đầu lên, không biết từ khi nào đã thấy một người.

“Dạ Si!” Hữu Hi nhin không được gọi to một tiếng, nắm chặt lấy tay Dạ Si, không phải hư ảo, là Dạ Si thực.

Dạ si nhìn động tác của Hữu Hi, nhẹ nhàng nở nụ cười “Sao, tin lời tôi nói chưa?”

“Dạ Si! Dù anh là người hay quỷ, là thần hay là yêu, chỉ xin anh nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao Lăng Khiếu Dương không thể có được tình yêu của tôi? Tại sao tôi không thể nói với anh ấy tôi yêu anh ấy? Tôi không thể rời khỏi anh ấy, tôi không muốn chia li với anh ấy nữa!” Nàng có thể giữ miệng mình không nói yêu anh ấy, nhưng sao có thể quản nổi trái tim mình không yêu?

Dạ Si nhú mày, “Cô định bóp chết tôi à, buông tay trước đã!”

Lúc này Hữu Hi mới ý thức được mình sợ Dạ Si biến mất nên đã dùng hơi nhiều sức, “Anh đồng ý không đột nhiên biến mất tôi mới buông tay!”

Dạ Si khê hừ một tiếng, “Tôi định biến mất thì sao cô giữ được!”

Hữu Hi nghĩ một lát rồi thả tay ra, chau mày nhìn Dạ Si, “Được, anh có thể nói rồi!”

Dạ Si suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Nói ngắn gọn thôi, kết quả hôm nay, đều là bởi vì chữ tình của Lăng Khiếu Dương với cô, hẳn có thể vì đợi cô mà trả một cái giá rất đắt, có một số việc không thể nói rõ ràng, biết qua loa là được rồi.”

“Chuyện đó anh ấy biết không?”

Dạ Si lắc đầu, “Anh ta không biết nếu cô yêu anh ta anh ta sẽ hồn phi phách tán, chỉ cần có thể đợi cô, anh ta sẽ trả bất cứ giá nào.”

Hữu Hi biết tính tình của Lăng Khiếu Dương, cho dù biết hậu quả hẳn cũng vẫn làm như vậy...

“Có biện pháp gì không?... Dạ Si... xin anh giúp tôi, tôi không muốn chia lìa với anh ấy!”

Dạ Si nhìn Hữu Hi đau đớn, lại quay đầu nhìn đứa trẻ vui cười phía trước, hẳn không hiểu tình yêu là cái gì, có thể khiến người ta mê, làm người ta say, khiến người ta liều lĩnh... sinh tử cũng mặc...

Hữu Hi về nhà, nàng gọi điện thoại trước, Ngô mục cho nàng hay Lăng Khiếu Dương không ở nhà lúc này nàng mới dám về, ở nhà ngoài Ngô mục còn có con trai nàng.

“Phu nhân, cháu...”

“Ngô mục, bác đi nghỉ đi...!” Hữu Hi ngắt lời Ngô mục, không muốn nói chuyện nhiều.

“Haiz...!” Ngô mục thở dài xoay người rời khỏi, trong lòng nghĩ gì không rõ.

Hữu Hi ôm Lăng An vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, nàng lặng thinh nói với con, “Xin lỗi, mẹ xin lỗi”, nàng không nên bỏ lại Lăng An như vậy, nhưng nàng sợ, nàng sợ bố Lăng An sẽ biến mất trước mặt nàng.

Có điều, mọi chuyện luôn có cách giải quyết của nó, Hữu Hi hy vọng sẽ có kết quả.

Tay Lăng An vô tình cầm lấy tóc Hữu Hi, khuôn mặt nhỏ nhắn cười cười, ánh mắt đen láy qua lại dường như muốn nói cho Hữu Hi biết cậu rất nhớ mẹ.

Lăng An ngủ yên trong lòng Hữu Hi, nàng luyến tiếc đặt thằng bé xuống giường.

Luyến tiếc... luyến tiếc, thật sự luyến tiếc. Hữu Hi hôn bàn tay bé xíu của Lăng An, lòng nàng đau từng đợt, nước mắt cũng không kiềm được rơi xuống.

Không biết bé như vậy bao lâu, Hữu Hi mới đặt Lăng An lại xuống giường, nhìn Lăng An ngủ, nước mắt nàng tràn ra không cách nào dừng được.

Nàng ngoái nhìn thằng bé không nở rời đi, cuối cùng đành kiềm lòng xoay người, vừa định ra khỏi phòng thì bị cuốn vào trong một vòng ôm ấm áp.

Vòng ôm quen thuộc nhưng nhớ, Hữu Hi ngẩng đầu nhìn chủ nhân của vòng ôm, vài ngày không nhìn thấy Lăng Khiếu Dương lòng nàng đã bắt đầu rung động... Mặt nàng nháy mắt tái nhợt.

“Sao lại khóc?” Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi đầm lệ, theo quán tính định vươn tay gạt những giọt nước mắt đó.

Hữu Hi hoàn hồn, bối rối lui về phía sau, tay Lăng Khiếu Dương đông cứng giữa không trung, trong đôi mắt đen là nỗi đau sâu sắc. Nàng không cho hắn chạm vào, hắn cười khổ một chút, nàng cũng chẳng muốn nhìn thấy hắn, Ngô mục nói hắn không có nhà nàng mới bằng lòng trở về, bao ngọt ngào lúc trước đã tiêu tan như bọt biển. Bắt đầu từ khi nào vậy? Hình như là từ lúc biết chuyện Nhất Thần ly hôn.

Hữu Hi nhìn thấy nỗi đau trong mắt hắn, nàng cúi đầu: “Thực xin lỗi...”

Lăng Khiếu Dương khẽ hừ một tiếng, “Xin lỗi cái gì?”

Hữu Hi không trả lời, nàng gắng làm bản thân bình tĩnh, trống rỗng, dậm dậm... nàng đi đến trước giường lấy ra một phong bì đặt lên giường Lăng Khiếu Dương.

“Em đi đây, anh xem đi.”

Lăng Khiếu Dương liếc mắt nhìn vật Hữu Hi để trên giường, lòng đau thắt lại, bàn tay để trong túi quần tựa vào khung cửa.

“Đó là cái gì?”

Hữu Hi cắn môi, không cho nước mắt chảy xuống, “Khiếu Dương, em muốn tạm thời rời khỏi đây một thời gian, Lăng An... anh nhớ chăm sóc tốt Lăng An, chờ em... chờ em trở lại.”

Mặt Lăng Khiếu Dương trong nháy mắt cứng đờ, hốc mắt ửng đỏ, hắn ngẩng đầu lên không cho nước mắt hạ xuống, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Hữu Hi, tức giận nói: “An Hữu Hi, tại sao... em không cần anh cũng được, nhưng ngay cả con em cũng có thể bỏ lại sao?!”

“Hiện tại anh nghĩ thế nào cũng được, em đi đây!” Hữu Hi sợ nàng không kìm lòng nổi, sợ tình yêu của nàng phá hủy người đàn ông trước mặt thành một làn khói.

Nàng cố khiến cho bản thân kiên cường, đi qua người hắn cố ép mình không được quay đầu.

Lăng Khiếu Dương nhìn bóng dáng Hữu Hi rời đi, đau lòng không chịu nổi, Hữu Hi! Em muốn giống như trước đây, không quay đầu lại, chỉ để lại cho anh một bóng hình sao?

“Hữu Hi đừng đi!” Lăng Khiếu Dương đau đớn gọi một tiếng, cuối cùng hắn không chịu nổi bước đến ôm chầm lấy Hữu Hi từ phía sau, không buông tay, không buông tay, không cho nàng đi.

Thân hình Hữu Hi cứng đờ, Lăng Khiếu Dương đau đớn giữ nàng lại làm lòng nàng không khỏi run run.

Đừng đi! Nàng cũng không muốn đi. Nhưng đây là con đường duy nhất. Hiện tại nàng chưa thể nói gì được, tạm thời đau đớn để đổi lấy hạnh phúc là đáng giá, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống đậu trên lưng bàn tay hắn.

Hữu Hi không giữ được cánh tay Lăng Khiếu Dương, nàng sợ chuyện đáng sợ đó sẽ xảy ra, nàng cố gắng nhắm trong lòng mình, người nàng yêu là Nhất Thần, là Hoàng Bắc Thiên, là Lăng An, là chính mình, là em trai, là người nàng quen biết, nhưng nàng cố gắng chối bỏ tình yêu nàng dành cho Lăng Khiếu Dương.

Nhưng nàng lại nghe thấy tiếng Lăng Khiếu Dương đau đớn kêu, hắn lại xuất hiện bệnh trạng quái dị kia.

Hữu Hi hoảng sợ giãy dụa, hô to buông tay, gọi Ngô mục rồi gắng đẩy Lăng Khiếu Dương ra, chạy thẳng ra ngoài biệt thự không dám quay đầu lại.

Nàng tựa vào một gốc cây thở dốc, bối rối lấy điện thoại ra gọi về nhà.

Người nghe điện thoại là một người hầu khác, Hữu Hi lo lắng hỏi: “Khiếu Dương sao rồi? Anh ấy sao rồi?”

“Mọi người đã đỡ tiên sinh về phòng rồi ạ. Phu nhân! Sao cô có thể bỏ đi không quan tâm đến tiên sinh như vậy? Tiên sinh bị bệnh rồi, phu nhân...”

Hữu Hi vội vàng ngắt điện thoại, Dạ Si đã nói sẽ lại có vài lần như vậy, dù là nàng không nói yêu thì Lăng Khiếu Dương cũng sẽ bị hồn phi phách tán.

Lăng Khiếu Dương không biết thân thể mình làm sao, đi bệnh viện khám cũng không tra ra bệnh gì, về đến nhà lại nhìn thấy tờ giấy Hữu Hi để lại.

Là cái gì?

Đơn ly hôn sao?

Lăng Khiếu Dương muốn mở ra xem nhưng bàn tay lại run run, hần ném phong bì xuống đất, tất cả coi như đã xong rồi đi.

Nhìn căn phòng rộng lớn nay đã không có Hữu Hi, thế này vẫn còn là nhà sao? Lăng Khiếu Dương suy sụp ngồi xuống.

Lúc này Lăng An đột nhiên khóc lớn lên, ngắt ngang suy nghĩ đau đớn của hần, hần vội vàng ôm lấy Lăng An, đôi mắt đen đều là tình thương...

“Con à, về sau cha con chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau... Hãy để ẹ con đi tìm hạnh phúc của cô ấy đi, chúng ta cùng nhau chúc phúc cho cô ấy. Chỉ cần cô ấy cảm thấy hạnh phúc, cứ để cô ấy đi thôi...”

Trong mắt hần có một giọt nước mắt rơi xuống, lạnh lùng lướt qua khuôn mặt cương nghị...

Một năm sau.

Một năm so với một ngàn năm không phải quá lâu, nhưng một năm này đối với Lăng Khiếu Dương mà nói đúng là quá gian nan.

Hữu Hi hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của hần, ngay cả việc yên lặng dõi theo nàng hần cũng không làm được.

Hần nghĩ Hữu Hi rời khỏi hần là vì Nhất Thần, nhưng sau này chứng minh hần đã sai, vì Nhất Thần đi Mỹ một mình, hần không ở cùng Hữu Hi.

Hần dùng hết cách để điều tra nhưng vẫn không tìm được Hữu Hi, hần không nghĩ ra vì sao Hữu Hi lại quyết tâm rời bỏ hần, ngay cả con cũng bỏ lại.

Ngay cả lúc hần đau đớn không chịu nổi, nàng cũng có thể nhẫn tâm bỏ mặc hần.

Thời gian một năm, thậm chí ngay cả điện thoại nàng cũng không gọi, dù là không muốn nhìn thấy hần, nhưng nhất Lăng An cũng là cốt nhục của nàng, nàng lại có thể chẳng hề quan tâm. An Hữu Hi, nàng rất nhẫn tâm, rất tuyệt tình!

Mặc kệ trải qua bao nhiêu năm tháng, nàng vẫn không thể yêu hần, có điều dù làm gì, hần vẫn yêu nàng không thể thay đổi. Biển người mờ mịt, hần không tìm được nàng. Bao nhiêu đêm hần trần trọc khó ngủ, trong đầu đều là những ký ức sống bên Hữu Hi không thể quên.

Lăng An hơn một tuổi vẫn không biết nói, nó rất ngoan ngoãn, thậm chí không khóc không nghịch, quả thực không giống một đứa trẻ hơn một tuổi.

Nhưng cậu bé rất thích Lăng Khiếu Dương, thích ở bên cạnh hần, lúc hần từ công ty về nhà cậu bé sẽ chu miệng lên thơm hần, tuy làm đầy đầy nước miếng lên mặt hần nhưng có như vậy hần mới có thể cảm thấy bản thân còn có ý nghĩa để sống, hần không hoàn toàn cô độc.

Lúc hần làm việc trong thư phòng, Lăng An sẽ ngoan ngoãn ngồi trên thảm chơi đồ chơi, không nghịch ngợm không làm ồn, không nói lời nào.

Đưa Lăng An đi khám bệnh, bác sĩ nói thẳng bé tất cả đều bình thường, cũng không phải chứng tự kỷ, không nói lời nào có thể do chưa hướng dẫn đủ.

Thật sự hần đã dạy Lăng An nói chuyện, nhưng Lăng An vẫn dùng đôi mắt giống hệt Hữu Hi nhìn hần, sau đó dùng cái miệng đầy nước miếng đi cắn mặt hần.

Đêm khuya, hần thường giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy bên cạnh có một cơ thể bé nhỏ đang nằm mới lại yên tâm nằm xuống.

Ở ngoài hần sống chẳng khác gì chết, cảm giác như tâm tình thiện lương của mình đã mất hẳn, hần không thiết bất cứ một thứ gì.

Sau một ngày làm việc, Lăng Khiếu Dương chuẩn bị về nhà chăm sóc Lăng An thì nhận được một cuộc điện thoại.

“Lăng, em đang ở dưới lầu công ty anh.” Đầu điện thoại bên kia vang đến một giọng nữ.

“Có việc gì?” Hần nhíu mày lạnh giọng hỏi.

“Em vừa mới làm nhiệm vụ trở về, tiện thể đến xem anh!”

“Hai phút!” Lăng Khiếu Dương đơn giản nói một câu, đứng dậy khoác áo vào đi về phía thang máy.

Một năm dường như hần chưa từng cười.

Lăng Khiếu Dương không có nhiều thời gian ở ngoài, bởi hần bận chăm sóc Lăng An.

Lái xe chở Lưu Vân về nhà, có lẽ nơi đó không còn gọi là nhà được nữa. Dù có là nhà cũng là một cái nhà không đúng nghĩa.

Lưu Vân phá vỡ sự yên lặng trong xe, cô nhìn Lăng Khiếu Dương: “Lăng, anh vẫn còn chờ cô ấy sao?”

Đôi môi khẽ nhếch, Lăng Khiếu Dương không trả lời nhưng sắc mặt hơi âm trầm, đôi mắt đen nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lưu Vân chống tay lên cằm nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, trong lòng có chút ghen tị với Hữu Hi, cũng có chút buồn cho Hữu Hi.

Nếu nàng đã có thể buông tha cho Lăng Khiếu Dương và đứa bé, tại sao đi rồi vẫn phải chiếm cứ trái tim của Lăng Khiếu Dương?

Về tới biệt thự, Lăng Khiếu Dương mở cửa đi vào, Lưu Vân đi theo phía sau hần, chỉ là trong nháy mắt, trái tim Lăng Khiếu Dương đột nhiên nhảy lên mãnh liệt, ấm áp, hần còn chưa kịp thay giày, cũng không biết vì sao, lập tức chạy về phía phòng ngủ.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, hần nhìn thấy trên chiếc giường hần đã cùng Hữu Hi triền miên vô số lần có hai mẹ con...

Trên mặt người phụ nữ là ánh sáng tình thương của người mẹ, trong vòng tay là đứa con nhỏ đang vui đùa ngủ.

Khuôn mặt nàng trắng nõn gần như trong suốt, hai mắt nhắm lại, đôi lông mi dài run nhẹ, nàng xinh đẹp động lòng người, nàng ấm áp khiến người khác muốn ôm vào trong ngực.

Lăng Khiếu Dương một câu cũng không dám nói, trái tim lo lắng đập mạnh, hần sợ đây là mộng, chỉ cần khẽ chạm vào sẽ biến mất.

An Hữu Hi! Nàng cứ như vậy đột nhiên trở về trong cuộc sống của hần, cứ tự nhiên như vậy nằm trên giường, coi như chưa từng rời đi.

Tay Lăng Khiếu Dương run run, hần đánh rơi chiếc chìa khóa xuống đất, tiếng động phát ra đánh thức Hữu Hi.

Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn thấy trước mặt là người nàng yêu, nàng nở một nụ cười dịu dàng, nàng hần là đã dọa hần rồi. Nàng rời khỏi Lăng An, xuống giường, nhẹ giọng gọi: “Khiếu Dương!”

“Lăng, anh sao vậy?” Lưu Vân nhìn Lăng Khiếu Dương cứng đờ đứng im một chỗ bèn đi qua hỏi.

Lăng Khiếu Dương chết lặng, hờ hững, nụ cười của Hữu Hi đông cứng trên mặt.

Hần nhặt chìa khóa lên rồi xoay người, không nhìn tới Hữu Hi, đi tới phòng khách cởi áo khoác vứt trên sofa.

“Về lúc nào vậy?” Hấn tựa như đang hỏi một người bạn bình thường, khẩu khí lạnh lùng làm cho Hữu Hi không chịu nổi.

Hữu Hi gọi, “Khiếu Dương!”

“Trở về thăm con sao?” Lăng Khiếu Dương ngồi trên sofa châm một điếu thuốc, “Xem xong... em có thể đi rồi.”

Hấn bảo nàng đi, hấn lạnh lùng như vậy... Hữu Hi sắc mặt tái nhợt đứng yên, không thể tiến cũng không thể lùi.

“Khiếu Dương, em muốn nói chuyện riêng với anh, được không?”

“Nơi này không có người ngoài.” Ý nói có chuyện gì cứ nói ở đây, nói riêng không quan trọng.

Nghe thấy lời nói của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi mỉm cười, cũng không có vẻ khó chịu, nàng nhẹ giọng: “Vậy để ngày khác cũng được, hai người nói chuyện đi, em đi trước, em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Hữu Hi nói xong rời đi, Lăng Khiếu Dương dụi mạnh điếu thuốc đang hút dở vào trong gạt tàn.

Lưu Vân ngồi bên cạnh Lăng Khiếu Dương, tự mình châm lấy một điếu thuốc hút, “Không phải anh vẫn chờ cô ấy trở về sao, hiện tại người đã về rồi, em nghĩ anh cũng nên từ từ nói chuyện với cô ấy, có lẽ... có nỗi khổ riêng!”

“Không có chuyện gì cô có thể đi rồi!” Lăng Khiếu Dương nói xong đứng dậy, không hề để ý tới Lưu Vân rồi nhốt mình trong phòng ngủ.

Lưu Vân cười đau khổ, đứng dậy ra khỏi cửa.

Hữu Hi gặp em trai, cũng gặp Thảo Lan. Thảo Lan và em trai đều hỏi nàng vì sao lại bỏ đi, rồi vì sao lại trở về, đã xảy ra chuyện gì.

Hữu Hi không trả lời vì chuyện này rất hoang đường, có lẽ ngoài Lăng Khiếu Dương ra không có người tin.

Nhưng nàng không thể nói cho hấn, không thể nói điều gì cả! Chỉ có thể hy vọng hấn sẽ không quá tức giận.

Thảo Lan hẹn nàng đến chỗ Đêm Paris của Cường Tử chơi, nàng đồng ý đi đến cửa club, Thảo Lan đứng ở cửa chờ nàng rồi cùng đi vào.

Mở cửa căn phòng ra, Hữu Hi nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đã ngồi ở đó.

Hấn lạnh lùng liếc nhìn nàng rồi nâng cốc rượu lên uống.

Hữu Hi cười cười chào hỏi, “Đã lâu không gặp mọi người.”

“Ngồi đi, Hữu Hi!” Thảo Lan nhiệt tình lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Lăng Khiếu Dương.

17. Chương Kết Phần 2 (hết Tập 4)

Một khắc im lặng, dường như mọi người đều bị sự lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương cuốn hút, chỉ có Thảo Lan dùng hết sức khuấy động không khí. Lúc thì lôi kéo Tạ Tấn Thiên ca hát, lúc thì lôi kéo Cường Tử và bạn gái khiêu vũ, lúc lại bắt Cường Tử công bạn gái chạy.

Đây không phải là chơi, mà là bị chơi.

Hữu Hi ngồi bên cạnh Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt mỉm cười, nàng nhìn Thảo Lan đi đầu pha trò, có đôi lúc muốn quay lại nói chuyện với Lăng Khiếu Dương nhưng hấn lại lạnh mặt.

Mọi người chơi đùa, còn Lăng Khiếu Dương lạnh lùng ngồi một chỗ uống rượu, cuối cùng hấn đặt mạnh ly rượu lên bàn, giọng nói hơi lạnh lẽo: “Mọi người chơi đi, tôi đi trước!”

Cường Tử nói: “Haiz, Khiếu Dương, anh uống rượu rồi không thể lái xe, thôi hôm nay đừng đi nữa.”

“Tôi không đi con tôi làm sao bây giờ!” hình như Lăng Khiếu Dương hơi say, hắn nói một câu xong liền đi ra phía ngoài.

Hữu Hi đứng dậy nói với mọi người: “Em không uống rượu, em đưa anh ấy về, mọi người cứ chơi đi!”

Nàng nói xong theo ra ngoài, nhìn Lăng Khiếu Dương hơi lảo đảo, nàng biết hắn đã khá say.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương mở cửa xe, lúc muốn lên xe Hữu Hi ngăn hắn lại.

“Anh uống nhiều rượu rồi, không thể lái xe.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở!” Lăng Khiếu Dương nhẹ nhàng đẩy Hữu Hi ra, lên xe đóng cửa khởi động xe.

Nàng nhìn chiếc đèn pha biến mất dần trong mắt, bất đắc dĩ bắt một chiếc taxi về phòng cũ của mình.

Vào cửa nàng hất giày cao gót ra, uống một cốc nước rồi khẽ thở dài.

Đi vào phòng ngủ chợt thấy một bóng đen trong phòng, chiếc cốc Hữu Hi cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

Tay bật đèn, nàng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương ngồi trên giường, đôi mắt đen mang theo chút lạnh lẽo nhìn nàng.

“Sao anh lại ở trong này? Không phải anh đi chăm sóc con sao?”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy tới gần Hữu Hi, Hữu Hi lui về phía sau hai bước, thân mình dán vào vách tường, tay hắn chống lên giam cầm nàng trong lòng.

“An Hữu Hi! Em nói đi! Sao em lại trở về? Không nói một tiếng đã đi, lại không nói một tiếng đã về, em có ý gì? Hả?”

Hữu Hi mỉm cười, không cần hắn nói lời lạnh nhạt nữa, nàng ôm lấy thắt lưng hắn, hít lấy hương vị của hắn, cúi đầu nói, “Bởi vì em muốn ở bên cạnh anh.”

“Đây là cái lý do chết tiệt gì?” Lăng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, “Chơi vui không? An Hữu Hi, em chơi như vậy vui không?”

“Em nói thật, Khiếu Dương, em muốn ở bên anh, cho đến lúc em chết...”

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Thật êm tai! An Hữu Hi! Sao em không nói là em nhớ con nên mới về? Lúc đi em có nghĩ tôi sẽ đau thế nào không? Giờ lại nói muốn ở bên tôi, em xem mình là thánh thần hay xem tôi là đồ ngốc?”

“Khiếu Dương, không phải như thế... không phải...”, Hữu Hi bốc đồng ôm lấy hắn.

“Em đã quên em nói gì rồi sao? Em không muốn gặp tôi, không muốn sống cùng tôi dưới một mái nhà, không muốn tới gần tôi, không muốn... yêu tôi... Nếu tôi đã làm em khổ sở như vậy thì việc gì phải ở bên tôi nữa?” Lăng Khiếu Dương nói xong đẩy Hữu Hi ra đi ra ngoài. Tại sao hắn lại tới đây, vì sao lại muốn tới đây?

Hữu Hi hướng về phía bóng dáng Lăng Khiếu Dương hô lớn: “Không, Khiếu Dương, không phải vậy! Em yêu anh, Lăng Khiếu Dương, em yêu anh!”

“Em yêu anh!”, ba chữ này nặng nề khắc vào lòng Lăng Khiếu Dương, loại cảm giác này không thể dùng lời mà diễn tả được.

Cuối cùng hắn cũng bước, thân hình cao lớn chậm rãi xoay người, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, một lần nữa đi tới bên cạnh nàng, cánh tay duỗi ra kéo nàng vào ngực. Hữu Hi ôm hắn, hôn hắn.

Sao nàng lại có thể tra tấn người khác như vậy? Hắn đã định buông tay, nàng lại có thể khiến hắn không thể buông tay, đôi môi mang theo vị rượu hôn Hữu Hi say đắm. Một năm! Đã một năm hắn không hôn nàng, hương vị của nàng, sự mềm mại của nàng là điều hắn khát vọng mà quen thuộc.

Vì sao hấn không thể loại bỏ nàng ra khỏi lòng mình, vì sao? Hấn cuồng loạn hôn nàng, đem cả yêu lẫn hận bộc phát ra như muốn nuốt trọn Hữu Hi. Nụ hôn mãnh liệt không chút nhẹ nhàng, là giữ lấy, là trừng phạt, là đòi lấy, hấn xé rách quần áo nàng, hai người cũng ngã nhào trên giường... Khi vật cứng rắn của hấn tiến vào nàng, hấn gầm nhẹ: “Hữu Hi... Anh cũng đã mệt mỏi rồi...!”

Hữu Hi khóc, hấn bỏ nàng rồi sao? Không yêu nàng nữa sao? Nàng ôm chặt hấn không muốn buông tay... Hấn rong ruổi trên người nàng, làm cho nàng trầm luân, mất đi năng lực tự hồi bản thân.

...

Ngày hôm sau, người tỉnh lại sớm nhất là Lăng Khiếu Dương, mở mắt ra nhìn thấy Hữu Hi vẫn còn đang trong giấc mộng.

Giống như trở lại cuộc sống một năm trước của họ, mỗi ngày thức dậy đều nhìn thấy người phụ nữ mình yêu nằm trong lòng, thật là hạnh phúc biết bao!

Nhưng sau đó tất cả đều thay đổi, Hữu Hi không hề cười với hấn, lạnh lùng, không cho hấn tới gần, giống như trên người hấn có dịch bệnh.

Phân phòng ngủ, trốn tránh hấn... còn nói không yêu hấn, không muốn tới gần hấn, không muốn nhìn thấy hấn.

Thậm chí còn bỏ lại đơn li hôn, không nói một lời biến mất khỏi thế giới của hấn, nhưng đêm qua, nàng nói nàng yêu hấn.

An Hữu Hi, rốt cuộc em đang làm gì? Tại sao phải như vậy? Hấn không biết nàng suy nghĩ gì, quả thật không biết.

Tay hấn dừng lại trên thân thể mềm mại của nàng, vuốt ve mỗi chỗ hấn đã quen thuộc.

Cuối cùng hấn tạm dừng ở ngực nàng, nơi này, trái tim này, thật sự yêu hấn sao? Thật sự yêu sao? Da thịt nàng ấm áp, thậm chí có thể cảm nhận được dòng máu lưu thông. Bàn tay hấn đặt lên trái tim nhưng không hề thấy nó đập, Lăng Khiếu Dương kinh hoàng toát mồ hôi lạnh, hấn vỗ vỗ mặt Hữu Hi, hoảng loạn kêu: “Hữu Hi... Hữu Hi... tỉnh lại đi!”

Nhưng Hữu Hi lại không hề phản ứng, nàng vẫn nhắm mắt lại giống như đang ngủ. Lăng Khiếu Dương sợ hãi, tim Hữu Hi không đập.

Sợ hãi quét qua hấn, tay hấn thử hơi thở của Hữu Hi, hấn ghé tai lên ngực nàng, không có nhịp tim! Không có!

“Không, Hữu Hi!” Hấn sợ hãi ôm chặt Hữu Hi vào lòng, “Hữu Hi... em sao vậy? Hữu Hi!!”

Hữu Hi hấp háy mắt, tay chạm vào da thịt màu đồng trên cổ hấn, vẻ mặt buồn ngủ mông lung. “Khiếu Dương... Có chuyện gì vậy?”

Lăng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, ánh mắt mở to nhìn nàng đang trước mắt, “Em không sao chứ? Hữu Hi!”

Hữu Hi ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói: “Em không sao mà! Khiếu Dương, anh làm sao vậy?”

Trên Lăng Khiếu Dương mặt có vui mừng, có thương tâm, hấn nói năng lộn xộn: “Nếu vậy... sao vừa rồi tim em không đập?... Không có việc gì thật sao? Anh tưởng...”

“À, nhất định là anh nhầm rồi, sao tim em không đập được? Không có tim mà em còn sống được sao? Thế này không phải em rất khỏe sao?” Hữu Hi nói tỉnh bơ, không hề né tránh Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương đang kinh hoàng nhìn thấy Hữu Hi bình yên vô sự mới bình tĩnh trở lại, cả người toát mồ hôi lạnh liền đi tắm.

Hữu Hi ngồi một chỗ, khuôn mặt mỉm cười bị cô đơn thay thế, tay đặt lên trái tim hồi lâu không buông xuống.

Lăng Khiếu Dương tắm xong quần khăn tắm đi ra, nhìn thấy Hữu Hi ôm trái tim đáng vẻ ngơ ngác.

“Nếu em về rồi thì hôm nay về nhà đi, Lăng An cần em!” Lăng Khiếu Dương lạnh nhạt nói, mặc quần áo xong không hề nói lời nào đi ra ngoài, kỳ thật hắn muốn nói không phải chỉ có Lăng An mới cần nàng.

Lăng Khiếu Dương vẫn nghiêm mặt, nhưng người trong công ty vẫn cảm thấy có chút hơi thở mùa xuân.

Hữu Hi đã trở lại, Hữu Hi là mùa xuân của hắn, mỗi lúc rảnh rỗi hắn đều nhớ nàng. Cô gái đó! Mẹ của con hắn! Vợ hắn đã trở lại! Nàng nói nàng yêu hắn, nàng nói nàng muốn ở bên hắn!

Tuy rằng đối với hành động của Hữu Hi hắn vẫn không thể giải thích nhưng trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Có lẽ giờ này Hữu Hi đang giống như dạo trước, ngồi trên giường bế con của họ.

Làm việc xong, Lăng Khiếu Dương quyết định về nhà.

Tâm trạng nặng nề một năm qua cuối cùng đã nhẹ đi, hắn dừng lại trước đèn đỏ ở ngã tư, lúc chờ đèn đỏ hắn thấy rất sốt ruột, những ngày này tuy vội vàng nhưng khóe môi hắn cũng hơi nhếch lên.

Hắn vô tình quay đầu, nhìn thấy người trong xe bên cạnh xong khóe môi vừa mới nhếch lên lại hạ xuống.

Chỉ thấy Hữu Hi và Nhất Thần ngồi bên trong xe, vừa nói vừa cười, thậm chí không nhìn thấy hắn.

Nhất Thần, Hoàng Bắc Thiên vĩnh viễn chắn giữa tình yêu của hắn và Hữu Hi sao? Đang lúc hắn muốn gọi Hữu Hi, xe của Nhất Thần và Hữu Hi đã chạy, đèn xanh rồi.

Trong lòng Lăng Khiếu Dương dấy lên một nỗi buồn, đây là yêu sao? Người đàn bà đem qua còn nói yêu hắn, hôm nay đã lại cùng người yêu cũ nói nói cười cười bên nhau.

Không phải Nhất Thần đi Mỹ rồi sao? Sao lại đột ngột trở về? Lăng Khiếu Dương lái xe mờ mịt chạy trên đường, hắn gọi điện thoại về nhà hỏi Ngô mục Hữu Hi hôm nay có về nhà không thì được câu trả lời là Hữu Hi vẫn chưa trở về.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương trở nên âm trầm, di động cũng vút xuống ghế ngồi, hắn bắt tri bắt giác lái xe tới ngoại ô.

Xuống xe tựa vào khung cửa, Lăng Khiếu Dương rút ra một bao thuốc lá và bật lửa. Ngắc đầu lười nhác nhìn bầu trời đang tối dần.

“Mượn chút lửa!” Một giọng nói vang lên bên cạnh thu hút sự chú ý của Lăng Khiếu Dương, hắn quay lại nhìn, đưa cho người vừa lên tiếng chiếc bật lửa.

“Nhưng tôi lại không có thuốc!” Gã đàn ông kia cười cười.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, lấy ra một điếu thuốc ném cho hắn ta, tức giận nói: “Được rồi, đừng ở đây làm phiền tôi!”

Ngón tay trắng nõn thon dài của người đàn ông cầm lấy điếu thuốc, lộ ra vài phần tao nhã, hắn hít lấy một hơi thuốc lá rồi tà tà nhìn sang Lăng Khiếu Dương.

“Thuốc lá này sao lại mang vị dấm vậy?”

“Đi đi! Dài dòng nữa có tin tôi cho anh một trận không?” Tâm tình hắn đang không tốt, chẳng lẽ ông trời cho hắn một nơi trút giận sao?

“Này! Vợ anh chạy theo người khác, anh đừng trút giận sang tôi!”

Lăng Khiếu Dương túm lấy vạt áo của hắn: “Anh nói gì?”

Gã đàn ông vẻ mặt không chút để ý, cười cười, “Hữu Hi và Nhất Thần ở bên nhau, anh cho là cái gì?”

Lăng Khiếu Dương buông tay, lạnh lùng nhìn hắn, “Anh là ai, anh quen Hữu Hi và Nhất Thần sao?”

Hắn xoay người nhìn bãi cỏ trống trải, “Anh có nhớ từng lập khế ước với quỷ tôn không?”

Lăng Khiếu Dương chột nhận ra: “Anh là ai?”

“Tôi gọi là Dạ Si.”

“Dạ Si? Người Dạ gia?”

“Đúng! Tôi biết anh và quý tôn lập khế ước, như vậy anh mới có thể mang theo trí nhớ chuyển thế để tìm kiếm Hữu Hi.”

Sau nháy mắt ngạc nhiên, Lăng Khiếu Dương trở nên vô vị, “Anh còn biết gì nữa?”

“Đương nhiên quý tôn lúc trước đồng ý cho anh mang theo trí nhớ chuyển kiếp là có điều kiện, có điều anh không nghe, bởi vì bất chấp đại giới gì, chỉ cần có thể chờ Hữu Hi.”

“Sao anh lại nói chuyện này?” Lăng Khiếu Dương ném mẩu thuốc lá xuống.

“Anh phải biết cái giá anh phải trả chính là, vào lúc Hữu Hi yêu thương anh, anh sẽ hồn phi phách tán...”

“Cái gì?” trong đầu Lăng Khiếu Dương chợt xoay vần rất nhiều hình ảnh, hắn không khỏi hỏi: “Anh đem chuyện này nói cho Hữu Hi?”

“Đúng, một ngày cô ấy nhận ra cô ấy yêu anh, là tôi đã ngăn cô ấy không nói ra ba chữ này, cô ấy đã không hiểu rõ lòng mình, đợi đến lúc cô ấy hiểu được thì anh nhất định sẽ ra đi, bởi vì cô ấy vừa nói dứt lời anh sẽ chết, cô ấy dùng trái tim yêu anh đến gần anh, anh cũng sẽ từ từ chết đi, tôi nghĩ vào lúc ấy, người đau lòng nhất là Hữu Hi.”

Lòng Lăng Khiếu Dương dấy lên một trận đau đớn. Hữu Hi... là nguyên nhân này nên mới như gần như xa, mới thống khổ bất lực trốn tránh hắn như vậy?

Yêu cũng không thể tới gần hắn, phải cắt đứt tình yêu này Hữu Hi phải đau đớn đến nhường nào.

Lăng Khiếu Dương đau lòng cười, Hữu Hi không lừa hắn, đêm qua nàng không lừa hắn, nàng yêu hắn?

Nàng nói nàng yêu hắn, nhưng hắn lại không bị hồn phi phách tán.

Dạ Si lại hỏi: “Chắc anh đang thấy khó hiểu vì sao Hữu Hi rời khỏi anh một năm, bây giờ cô ấy quay lại có thể thổ lộ với anh mà anh vẫn không chết phải không?”

Đúng vậy! Tại sao? Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc Hữu Hi đã làm gì?

“Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô ấy không muốn chia lìa với anh nên xin tôi giúp cô ấy xuống địa phủ gặp quý tôn, xin quý tôn có thể chấp nhận cho cô ấy và anh ở bên nhau. Nhưng đã có khế ước thì quý tôn sao xé bỏ, cho nên hắn nói với Hữu Hi, chỉ cần Hữu Hi không có trái tim yêu thương anh thì anh sẽ không bị hồn phi phách tán, Hữu Hi hỏi quý tôn như vậy có phải cô ấy sẽ chết không, như vậy cô ấy có thể nói cô ấy yêu anh sao?”

Quý tôn nói, hắn không cần hồn của cô ấy, không có trái tim thì hắn cho cô ấy một cây sinh mệnh trong người, cô ấy vẫn có thể sống như trước, hơn nữa còn thể nói cô ấy yêu anh, nếu cây sinh mệnh bị héo, Hữu Hi cũng sẽ chết đi...”

Lăng Khiếu Dương đau lòng không nén nổi, thì ra là như vậy... thì ra sự thật là như vậy! Khó trách Hữu Hi không có tim đập, khó trách nàng không nói hết, nàng sợ hắn biết chân tướng sẽ đau đớn tự trách, bắt an, bọn họ đều cẩn thận vì đối phương suy nghĩ, nhưng lại đã sớm ngăn cách.

Đây cũng là nguyên nhân Hữu Hi rời khỏi hắn một năm, rời đi một năm, là một năm trái tim Hữu Hi mất đi quyền được nhảy lên.

Hữu Hi... Lăng Khiếu Dương lòng tràn đầy thống khổ, dùng mạng của nàng đổi lấy hắn, hắn sao có thể không khó chịu cho được!

Chân hắn buồn bực đá vào lốp xe.

An Hữu Hi, về sau Dạ gia không nợ cô gì nữa. Thanh toán xong, Dạ Si nở nụ cười rồi biến mất.

Hữu Hi! Lăng Khiếu Dương thống khổ gọi, không còn còn do dự lái xe về nhà.

Mở cửa ra, Ngô mục ôm cậu nhóc đến cạnh hắn, còn Hữu Hi đang bưng đồ ăn từ trong bếp đi ra.

Nàng thấy hần trở về nở nụ cười động lòng người, “Khiếu Dương, anh về rồi à? Cơm tối xong rồi, anh đi rửa tay rồi ăn cơm.”

Lăng Khiếu Dương nhìn bóng dáng người yêu bận rộn, nhìn đứa con đáng yêu, nhìn đồ ăn ngon lành, đáy lòng chợt thấy ấm áp.

Hần lại có cảm giác ở nhà.

Tất cả đều quen thuộc mà ấm cúng, hốc mắt nóng nóng, hần đi đến bên cạnh Ngô mục ôm Lăng An, mỉm cười: “Lăng An, vui không? Mẹ con... về nhà rồi...!”

Ngô mục cũng cười, xoay người đi về phía phòng bếp.

Ăn tối xong, Hữu Hi cho Lăng An đi ngủ, Ngô mục bảo để Lăng An ngủ bên phòng bà, mà Lăng An cũng thực nhu thuận ngủ, không khóc không nghịch.

Hữu Hi nằm trên giường xem album của Lăng An, một năm qua nàng đều bỏ lỡ, chỉ có thể nhìn ảnh chụp tưởng tượng con lớn lên.

Lăng Khiếu Dương tắm rửa xong ngồi bên cạnh nàng, lấy quyển album trong tay nàng, trầm giọng hỏi: “Không có chuyện gì nói với anh sao?”

Hữu Hi xoay người lại ôm thắt lưng hần, “Anh vẫn còn giận em sao? Giận em đã nói như vậy, giận em bỏ anh đi?”

Lăng Khiếu Dương bắt đắc dĩ thở dài, vươn tay ôm lấy người Hữu Hi, “Hữu Hi, em có biết một ngàn năm này anh làm thế nào tới được đây không?”

Hữu Hi gạt đầu, “Nói em nghe đi, em rất muốn biết!”

“Trong cuộc đời em anh luôn luôn đến muộn, luôn bỏ lỡ. Đợi đến lúc anh có thể tìm được em, cũng là lúc nhìn thấy em và Hoàng Bắc Thiên kiếp này qua kiếp khác kết hôn sinh con, hạnh phúc sống từng ngày, còn anh chỉ có thể đứng trong góc nhìn em mỗi ngày một già đi.

Tuy vậy anh không cảm thấy quá đau đớn, bởi chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi, anh tự nhủ đến kiếp sau nhất định sẽ tìm được em sớm hơn Hoàng Bắc Thiên.

Anh chỉ mong một ngày nào đó em có thể quay đầu lại nhìn anh, thậm chí yêu thương anh, chỉ cần có một lần như vậy thì sinh mệnh này cũng không quan trọng nữa.

Cuối cùng anh đã đợi được đến kiếp này, anh đứng phía sau đợi lúc em quay lại, lúc em hôn anh là lúc anh cảm thấy hạnh phúc nhất, một ngàn năm chờ đợi cho dù là hồn phi phách tán anh cũng cam tâm tình nguyện.

Em bỏ anh đi, anh không hận, lời em nói làm tổn thương anh, anh cũng có thể chịu được, vì anh đã trải qua quá nhiều lần luân hồi chuyển kiếp, anh nhìn thấy những gì cũng chưa hề nói ra.

Nhưng anh vẫn là người, cuối cùng vẫn có thất tình lục dục, vẫn có khát vọng yêu và được yêu, anh rất đau đớn, rất khổ sở...

Thực ra anh đã chấp nhận những gì mình có, nhưng anh đã quá tham lam, càng có anh càng muốn nhiều hơn.

Hữu Hi, chỉ cần em còn nhớ, dù là em rời khỏi anh bao nhiêu lần, cho dù em đã đi bao lâu, anh vẫn sẽ chờ em, vẫn sẽ là một người đàn ông yêu em, nếu bỏ lỡ kiếp này anh vẫn còn có kiếp sau, vì vậy sau này xảy ra chuyện gì đều phải nói cho anh biết, vì chồng em có một trái tim mạnh mẽ, có thể đón nhận tất cả...”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói, nàng không có cảm giác đau lòng nhưng nước mắt không hiểu sao vẫn chảy xuống.

Nàng hỏi hần: “Nếu kiếp này chúng ta bỏ lỡ, anh còn có thể chờ em sao?”

“Sẽ chờ, nếu cả đời này chúng ta không thể bạch đầu giai lão, như vậy là do anh tu chưa đủ rồi!”

Hữu Hi vùi mặt vào trong lòng hắn, nghẹn ngào hỏi: “Nếu... em là một người đàn bà không có tim, một người trái tim sẽ không đập vì yêu, một người đàn bà không đau lòng vì yêu, anh còn yêu em không?”

Lăng Khiếu Dương nâng cầm Hữu Hi lên làm cho hai người mặt đối mặt, ngắm nhìn lẫn nhau, bạc môi hôn lên nước mắt Hữu Hi, “Anh sẽ dùng tình yêu của anh làm trái tim em một lần nữa nảy lên.”

Hữu Hi càng ôm chặt Lăng Khiếu Dương hơn, nàng cúi đầu: “Lăng Khiếu Dương! Anh thật ngốc! Nhớ kỹ nếu còn có kiếp sau, em nhất định sẽ tìm được anh trước, sẽ không để cho anh ở yên trong góc đâu!”

“Anh sẽ chờ em!”, Lăng Khiếu Dương nở nụ cười, hốc mắt ướt ướt ôm chặt Hữu Hi, “Anh yêu em Hữu Hi!”

“Em cũng yêu anh!”, Không có tim cũng có thể yêu, vì nàng có linh hồn, một người yêu Lăng Khiếu Dương bằng linh hồn, nàng đã không có tim, dùng linh hồn để yêu sẽ không sợ hắn bị hồn phi phách tán.

Hai người yêu nhau ôm chặt lấy nhau, triền miên trên giường

Chờ em nói yêu anh... kì thật anh đã sớm chờ đợi tình yêu của em.

Bắt đầu yêu từ khi nào không quan trọng, quan trọng là giờ phút này.

Một đêm triền miên, một đêm kích tình...

Nắng sớm xuất hiện, hai con người mệt mỏi quá sức vẫn ngủ say.

Một thân thể nhỏ nhỏ chập chững trèo lên giường, trèo vào giữa Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi.

Bàn tay nhỏ bé vuốt mặt Hữu Hi, lại vuốt mặt Lăng Khiếu Dương, bàn tay thật ấm áp.

Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi đồng thời tỉnh lại, nhìn thấy cậu con trai nghịch ngợm trước mắt, đầu tiên Hữu Hi sững sốt, sau đó cười nói: “Tiểu bảo bối, sao lại không gõ cửa hả?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương cũng hiện lên nụ cười bao lâu không thấy, “Con à, về sau không được đột nhập phòng ngủ biết không?”

Tiểu tử kia cười khanh khách, nha nha gọi: “Bố kia, mẹ kia, xấu hổ xấu hổ!”

Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi bị bất ngờ đồng thời ngồi dậy, Lăng Khiếu Dương kích động nói: “Con! Con vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem!”

Lăng An cười khanh khách, bàn tay bé nhỏ bụ bẫm vô cùng thân thiết vuốt mặt Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, “Bố... bố... mẹ... mẹ.”

“Oa, bảo bối nhà ta nói được rồi!” Hữu Hi vui mừng ôm Lăng An vào trong lòng.

Lăng Khiếu Dương cũng kéo Hữu Hi vào lòng, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Trong phòng ở tràn ngập thanh âm vui mừng của Lăng Khiếu Dương, “Con gọi bố lại một lần nữa đi!”, còn cả tiếng Hữu Hi xen vào, “Con gọi mẹ đi, gọi mẹ!”.

Nắng sớm chan hòa, ba người một nhà chụm vào cùng nhau, tràn ngập hạnh phúc.

Ngàn năm chờ đợi, đổi lấy trọn kiếp bên nhau.

Bên tai dường còn vang lên lời thề kiên định kia của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi, anh sẽ chờ em, vẫn sẽ chờ em, chờ em quay đầu lại nhìn anh một lần, nhìn tình yêu của anh dành cho em.

Quay đầu trong phút chốc, giống như ở ngay trước mặt nhau.

Đóa hoa hồng leo rực lửa, khuôn mặt anh tuấn.

Chỉ cần trong lòng có yêu, chỉ cần kiên trì, tình yêu nhất định sẽ đậu trên vai các bạn.

Lời thề tình yêu, vĩnh hằng...

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

Chimcanhcut100786 – Hải Băng – nangmualachuyencuatroi

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-quan-da-thiep-tap-4>